

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 121

Dimecres, 9 d'abril de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessions plenàries núm. 82 i 83, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 82

Liquidació

del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2002
(tram. 232-00009/06) (p. 3)

Sessió núm. 83

Composició

d'una mesa de comissió (p. 6)

Projecte de llei

de protecció de la salut (tram. 200-00068/06) (p. 6)

Projecte de llei

de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata
amb la trama urbana (tram. 200-00065/06) (p. 19)

Proposició

de llei sobre l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00195/06) (p. 27)

Projecte de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica
de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat
(tram. 269-00008/06) (p. 27)

Proposició de llei

de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu
de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat
a dos mandats consecutius (presa en consideració) (tram. 202-00017/06) (p. 34)

Manifestació de condol

per la mort de periodistes durant la guerra de l'Iraq (p. 41)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern amb relació al procés per a posar
en marxa la reforma de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00591/06) (p. 41)

→

al president de la Generalitat sobre els suports parlamentaris amb què compta el Govern fins al final de la VI legislatura (tram. 317-00593/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre les prioritats polítiques del Govern en el futur més immediat (tram. 317-00596/06) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre l'opinió que té de l'actual situació política catalana (tram. 317-00599/06) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern amb relació a les Terres de l'Ebre (tram. 317-00602/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria urbanística i de medi ambient a Moià (Bages) (tram. 310-00470/06) (p. 47)

al Consell Executiu sobre l'evolució del termini mitjà dels pagaments a proveïdors de l'Administració de la Generalitat de l'any 2000 ençà (tram. 310-00471/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre la recaptació a Catalunya i a l'Estat espanyol de l'IRPF, l'IVA, l'impost de societats i els impostos especials durant l'any 2002 (tram. 310-00472/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre les previsions de les obres de reforma del CAP de Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà) (tram. 310-00431/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre les raons de la subvenció atorgada pel Departament de la Presidència a la Fundació Bernat Descot (tram. 310-00437/06) (p. 50)

al Consell Executiu sobre la destinació final de la subvenció atorgada pel Departament de la Presidència a la Fundació Bernat Descot (tram. 310-00438/06) (p. 50)

Proposició de llei

d'impacte ambiental (presa en consideració) (tram. 202-00173/06) (p. 52)

Proposició de llei

per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes (Selva) (presa en consideració) (tram. 202-00191/06) (p. 58)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre l'educació a Catalunya (tram. 300-00987/06) (p. 63)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el seu capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular (tram. 300-01129/06) (p. 67)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política de transport de viatgers (tram. 300-01089/06) (p. 72)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 82

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer, la secretària primera i els secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i l'oïdor de comptes.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2002 (tram. 232-00009/06). Comissió de Govern Interior. Liquidació del pressupost (art. 46.2.tercer del Reglament). (No es transcriu.)

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Liquidació del pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2002

Tram. 232-00009/06

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 9 d'abril de 2003 ha conegut la liquidació del Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges corresponent a l'exercici del 2002, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament ha aprovat la dita liquidació.

Palau del Parlament, 10 d'abril de 2003

El secretari quart
Isidre Gavín i Valls

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

PARLAMENT DE CATALUNYA

EXERCICI 2002

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DE DESPESES

Article	Descripció	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Obligacions reconegudes	Romanent de crèdit	Pagaments	Pendent de pagament
10	Alts càrrecs	5.862.272,07	0,00	5.862.272,07	5.664.882,87	197.389,20	5.664.882,87	0,00
11	Personal eventual	391.859,89	0,00	391.859,89	292.248,59	99.611,30	292.248,59	0,00
12	Personal funcionari	6.265.551,19		6.265.551,19	6.144.732,53	120.818,66	6.144.732,53	0,00
13	personal laboral	171.288,45	82.000,00	253.288,45	241.016,15	12.272,30	241.016,15	0,00
15	Incentius al rendiment	127.414,57	510.000,00	637.414,57	449.997,38	187.417,19	449.997,38	0,00
16	Quotes, prestacions i despeses socials	3.067.565,78	919.369,27	3.986.935,05	3.402.833,15	584.101,90	3.385.681,32	17.151,83
TOTAL CAPÍTOL I		15.885.951,95	1.511.369,27	17.397.321,22	16.195.710,67	1.201.610,55	16.178.558,84	17.151,83
20	Lloguers	526.713,33	-93.165,10	433.548,23	388.216,16	45.332,07	336.340,46	51.875,70
21	Reparacions, manteniment i conservació	877.477,67	40.750,00	918.227,67	726.896,25	191.331,42	541.043,75	185.852,50
22	Material subministrants i altres	3.155.105,10	390.492,21	3.545.597,31	3.009.870,30	535.727,01	2.366.804,45	643.065,85
23	Indemnitzacions per raó del servei	2.853.605,47	154.502,19	3.008.107,66	2.942.996,72	65.110,94	2.919.967,40	23.029,32
TOTAL CAPÍTOL II		7.412.901,57	492.579,30	7.905.480,87	7.067.979,43	837.501,44	6.164.156,06	903.823,37
48	A famílies i institucions	5.159.688,92	4.632.439,03	9.792.127,95	9.792.060,57	67,38	9.770.442,16	21.618,41
TOTAL CAPÍTOL IV		5.159.688,92	4.632.439,03	9.792.127,95	9.792.060,57	67,38	9.770.442,16	21.618,41
61	Obres	2.303.995,70	1.266.630,65	3.570.626,35	3.280.152,24	290.474,11	3.043.476,38	236.675,86
62	Inversió en maquinària	1.029.533,73	-587.718,10	441.815,63	225.549,96	216.265,67	151.886,87	73.663,09
64	Inversió en mobiliari	180.303,63	59.000,00	239.303,63	230.966,19	8.337,44	206.804,03	24.162,16
65	Pla informàtic	942.086,47	0,00	942.086,47	593.381,81	348.704,66	446.258,38	147.123,43
67	Adquisició de llibres	66.111,33	0,00	66.111,33	66.078,67	32,66	56.900,40	9.178,27
TOTAL CAPÍTOL VI		4.522.030,86	737.912,55	5.259.943,41	4.396.128,87	863.814,54	3.905.326,06	490.802,81
78	Transferències a famílies	6,01	6,01	12,02	6,01	6,01	6,01	0,00
TOTAL CAPÍTOL VII		6,01	6,01	12,02	6,01	6,01	6,01	0,00
81	Bestretes	12.020,24	0,00	12.020,24	12.020,24	0,00	12.020,24	0,00
TOTAL CAPÍTOL VIII		12.020,24	0,00	12.020,24	12.020,24	0,00	12.020,24	0,00
TOTAL PRESSUPOST 2002		32.992.599,55	7.374.306,16	40.366.905,71	37.463.905,79	2.902.999,92	36.030.509,37	1.433.396,42

SÍNDIC DE GREUGES

EXERCICI 2002

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DE DESPESES

Article	Descripció	Crèdit inicial	Modificació	Crèdit definitiu	Obligacions reconegudes	Romanent de crèdit	Pagaments	Pendent de pagament
10	Alts càrrecs	256.632,17	0,00	256.632,17	254.820,78	1.811,39	254.820,78	0,00
11	Personal eventual	829.396,70	14.064,07	843.460,77	799.255,07	44.205,70	799.255,07	0,00
12	Personal funcionari	359.405,24	-34.000,00	325.405,24	316.688,04	8.717,20	316.688,04	0,00
13	personal laboral	32.154,14	65.553,13	97.707,27	95.574,89	2.132,38	95.574,89	0,00
15	Incentius al rendiment	40.808,72	6.000,00	46.808,72	44.541,14	2.267,58	44.541,14	0,00
16	Quotes, prestacions i despeses socials	266.969,57	1.500,00	268.469,57	252.953,59	15.515,98	240.725,86	12.227,73
TOTAL CAPÍTOL I		1.785.366,54	53.117,20	1.838.483,74	1.763.833,51	74.650,23	1.751.605,78	12.227,73
20	Lloguers	54.091,09	21.800,00	75.891,09	74.808,12	1.082,97	72.827,63	1.980,49
21	Reparacions, manteniment i conservació	15.025,30	9.000,00	24.025,30	23.965,62	59,68	23.347,96	617,66
22	Material subministrants i altres	404.841,73	40.194,84	445.036,57	326.085,43	118.951,14	285.184,89	40.900,54
23	Indemnitzacions per raó del servei	66.712,34	12.000,00	78.712,34	68.147,41	10.564,93	63.974,95	4.172,46
TOTAL CAPÍTOL II		540.670,46	82.994,84	623.665,30	493.006,58	130.658,72	445.335,43	47.671,15
61	Obres	601,01	72.098,96	72.699,97	63.838,82	8.861,15	10.532,96	53.305,86
62	Inversió en maquinària	1.202,02	6.000,00	7.202,02	4.151,69	3.050,33	3.331,42	820,27
64	Inversió en mobiliari	3.005,06	26.000,00	29.005,06	26.217,27	2.787,79	1.180,23	25.037,04
65	Pla informàtic	12.020,24	24.040,48	36.060,72	13.621,58	22.439,14	13.621,58	0,00
67	Adquisició de llibres	1.803,04	1.000,00	2.803,04	1.814,62	988,42	1.577,59	237,03
TOTAL CAPÍTOL VI		18.631,37	129.139,44	147.770,81	109.643,98	38.126,83	30.243,78	79.400,20
81	Bestretes	3.005,06	0,00	3.005,06	3.005,06	0,00	3.005,06	0,00
TOTAL CAPÍTOL VIII		3.005,06	0,00	3.005,06	3.005,06	0,00	3.005,06	0,00
TOTAL PRESSUPOST 2002		2.347.673,43	265.251,48	2.612.924,91	2.369.489,13	243.435,78	2.230.190,05	139.299,08

La sessió s'aixeca a les deu del matí i dotze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 83.1

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i els lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers de Governació i Relacions Institucionals, de Sanitat i Seguretat Social, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, i de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de protecció de la salut (tram. 200-00068/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 412).

2. Projecte de llei de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata amb la trama urbana (tram. 200-00065/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 412).

3. Proposició de llei sobre l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00195/06). Grups parlamentaris. Proposta de tramitació en lectura única (Text presentat: BOPC, 412).

4. Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat (tram. 269-00008/06). Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 412).

5. Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius (tram. 202-00017/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposició de llei d'impacte ambiental (tram. 202-00173/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

7. Proposició de llei per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes (Selva) (tram. 202-00191/06). Grups parlamentaris. Debat i votació de la presa en consideració.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació a Catalunya (tram. 300-00987/06). Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular (tram. 300-01129/06). Sr. Josep Huguet i Biosca, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport de viatgers (tram. 300-01089/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la defensa de les llibertats (tram. 300-01130/06). Sr. Daniel Sirena i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema públic d'intermediació laboral (tram. 300-00597/06). Sra. Alícia Sánchez-Camacho i Pérez, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de treball (tram. 300-01095/06). Sr. José Luis López Bulla, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques audiovisuals a Catalunya (tram. 300-00970/06). Sr. Josep Maria Carbonell i Abelló, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls de l'economia catalana (tram. 300-01075/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la recerca, la innovació i la transferència tecnològica en el sector agroalimentari (tram. 300-01076/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de la democràcia local i les relacions institucionals amb les administracions locals (tram. 300-01102/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

18. Interpellació al Consell Executiu sobre la planificació de la cooperació i la solidaritat internacionals (tram. 300-00588/06). Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

19. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de lluita contra la pobresa (tram. 300-01051/06). Sra. Marina Geli i Fàbrega, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

20. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'atenció a la infància en situació d'alt risc social (tram. 300-00786/06). Sra. Carme Porta i Abad, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

21. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de recerca (tram. 300-00754/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre política educativa, especialment pel que fa al desplegament de la Llei orgànica 10/2002, de 23 de desembre, de qualitat de l'educació (tram. 302-00331/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum a Catalunya (tram. 302-00332/06). Sr. Pere Vigo i Sallent, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de consum (tram. 302-00335/06). Sr. Bernardo Fernández Martínez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les malalties sociolaborals (tram. 302-00333/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció domiciliària (tram. 302-00334/06). Sra. Pilar Malla i Escofet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

27. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 302-00336/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

28. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els serveis d'ocupació (tram. 302-00337/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

29. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques d'atenció a la gent gran (tram. 302-00338/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

30. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el ferrocarril a Catalunya (tram. 302-00339/06). Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

31. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de suport a l'Administració local catalana i el respecte a les seves competències i l'autonomia de gestió (tram. 302-00340/06). Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

32. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política social, especialment pel que fa a les persones en situació de dependència (tram. 302-00341/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

33. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

Composició d'una mesa de comissió

Abans d'entrar en l'ordre del dia, i per tal de donar compliment a l'article 37.2 del Reglament, aquesta presidència comunica que ha estat constituïda la Comissió d'Investigació sobre Presumptes Irregularitats en Estudis d'Opinió i Enquestes del Govern.

Prego a la secretària primera que llegeixi la composició de la Mesa d'aquesta Comissió.

La secretària primera

President, senyor Martí Carnicer i Vidal; vicepresidenta, senyora Maria Àngels Esteller Ruedas, i secretari, senyor Jaume Camps i Rovira.

El president

Moltes gràcies.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa en el dossier de la sessió. I les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del nostre Reglament, seran substanciades avui a dos quarts de cinc.

Projecte de Llei de protecció de la salut (tram. 200-00068/06)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Social sobre el Projecte de Llei de protecció de la salut. Té la paraula,

per presentar-lo, l'honorable conseller de Sanitat, senyor Xavier Pomés.

(Pausa.)

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Senyor president, senyores i senyors diputats, tinc la satisfacció de presentar avui aquest Projecte de Llei de protecció de la salut, el primer que presento com a conseller de Sanitat, i el qual constitueix, juntament amb la Llei de seguretat alimentària, que va aprovar aquesta cambra el passat mes de juny, un dels pilars de la reforma de la salut pública a Catalunya.

I, sobretot, en primer lloc, voldria agrair a tots els grups parlamentaris –a tots els grups parlamentaris– les seves aportacions i el seu treball en la tramitació d'aquest Projecte de Llei; un treball intens que ens permet portar avui aquest Projecte a la consideració del Ple i que ha estat marcat per una important voluntat de consens.

Tots vostès ja saben una mica del meu tarannà i de la meua trajectòria i, per tant, potser no caldria, però els vull recordar que sempre he considerat del tot necessari intentar assolir el màxim de consens en les qüestions que afecten més directament les persones i els ciutadans, qüestions que afecten la sanitat i també la seguretat d'un país. Com saben vostès, tot i que he anat variant l'ordre d'aquests factors al llarg de la meua trajectòria professional –primer sanitat, després seguretat i ara altre cop sanitat–, estic absolutament convençut de la importància del consens en ambdós àmbits.

La Llei d'ordenació sanitària de Catalunya va dissenyar un sistema sanitari organitzat al voltant de tres grans eixos: l'assistència hospitalària, l'assistència primària i la salut pública. Els dos primers concentren la majoria de les actuacions adreçades a la restauració de la salut i el tercer, el de la salut pública, les de la defensa i el seu foment.

En l'àmbit de la salut pública destaquen, d'una banda, les accions de promoció de la salut i prevenció de la malaltia, les quals, com les assistencials, es realitzen també sobre les persones; estimulen l'adopció d'estils de vida saludable, amb intervencions d'informació i educació sanitària, i redueixen la incidència de malalties específiques mitjançant instruments com puguin ser les vacunacions, els cribratges, etcètera.

D'altra banda, les activitats de vigilància i control epidemiològic de malalties transmissibles i de brots epidèmics es basen en l'anàlisi sistemàtica d'informació de les malalties de declaració obligatòria i en la investigació i el control d'aquests brots epidèmics.

Per últim, les accions de protecció de la salut s'adrecen a la prevenció dels efectes negatius que diversos elements del medi poden tenir sobre la salut i el benestar de les persones. Són accions que es desenvolupen des de dues àrees, la salut ambiental i la salut alimentària, amb la finalitat de controlar i vigilar els agents físics, químics i biològics presents en diferents elements del medi, com els aliments, l'aigua, l'aire, el sòl i els llocs on es produeix la convivència humana.

La Llei de protecció de la salut que avui els presento suposa, sens dubte, una profunda modernització d'aquesta

part de la salut pública. En els darrers anys, s'han produït importants reformes parcials en el subsistema de salut pública, millorant la seva integració en el si del sistema sanitari català i en coherència amb les tendències modernes de reforma de les administracions públiques. Així l'any 2000 es van assignar les funcions de planificació sanitària i el Pla de salut a la Direcció General de Salut Pública, l'any 2001 es van reestructurar els serveis de vigilància epidemiològica i l'any 2002 es van crear l'Agència de Salut Pública de Barcelona i l'Agència Catalana de Seguretat Alimentària.

Què pretén la Llei de protecció de la salut? Pretén, senzillament, donar resposta als ciutadans que ens demanen més seguretat en àmbits tan sensibles i quotidians com el consum d'aigua o aliments. També pretén fer front a l'aparició de nous problemes de salut relacionats amb els aliments i amb l'ambient. Per exemple, les «vaques boges», aliments transgènics, contaminació per productes químics, la legionel·losi. En definitiva, la Llei vol donar resposta a aquests problemes amb la potenciació dels instruments legals, tècnics i organitzatius per a la millora de la vigilància i el control dels riscos per a la salut derivats d'aquests consums d'aigua i d'aliments i del mateix, també, medi ambient.

La Llei de protecció de la salut té tres objectius bàsics. Primer, la reforma dels instruments tècnics i normatius. Es consoliden i s'actualitzen les eines que les administracions sanitàries, amb responsabilitat en l'àmbit de la protecció de la salut, han vingut utilitzant tradicionalment fins ara: les inspeccions, les recollides de mostres, les anàlisis de laboratori, la potestat sancionadora. Igualment, s'incorporen els instruments de protecció de la salut que, en els darrers anys, s'han consolidat en les administracions més avançades, com l'avaluació i la gestió del risc per a la salut o l'obligació de la implantació de l'autocontrol per part de les empreses.

Catalunya es dota així d'un instrument legislatiu modern i a l'alçada dels països més avançats que permetrà millorar l'abordatge tant dels problemes tradicionals de la salut pública, relacionats amb els aliments i amb el medi ambient, com també, repeteixo, dels problemes de salut emergents actuals i futurs que puguin sorgir.

Aquesta Llei també reforma la totalitat de la Llei 15/1983, de la higiene i el control alimentaris, que ha constituït un bon instrument d'actuació de les administracions sanitàries durant els darrers vint anys i que a hores d'ara continua sent l'única norma a tot l'Estat espanyol, amb rang de llei, que regula els aspectes sanitaris dels aliments. Tanmateix, la integració de l'Estat espanyol a la Unió Europea i els canvis motivats per l'evolució d'un sector tan dinàmic com és l'alimentari han fet necessària la seva reforma.

Segon objectiu: reforma dels instruments organitzatius. El segon gran objectiu de la Llei és crear l'Agència de Protecció de la Salut, un organisme públic encarregat de gestionar les competències executives en protecció de la salut del Departament de Sanitat al qual restarà adscrit. L'Agència compta amb una estructura descentralitzada, adaptada al sistema sanitari català i amb uns recursos humans qualificats i professionalitzats. En aquest sentit, disposa dels recursos humans que el Departament de Sanitat dedica a les activitats de protecció

de la salut als quals es reassignaran les funcions i s'organitzaran en equips multidisciplinaris.

La Llei també atorga a l'Agència unes funcions nítides del que denominaríem «agència proveïdora», coherent amb els processos de reforma de les administracions públiques que tendeixen a superar el model burocràtic tradicional. Es tracta de diferenciar clarament l'òrgan que formula i construeix les polítiques de l'organització que les executa.

A més, es planteja que l'Agència sigui una unitat que agrupi totes les funcions necessàries per a la producció dels serveis de protecció de la salut per facilitar-ne la identificació de responsabilitats alhora que s'introdueix el contracte com a principal instrument per governar les relacions entre les organitzacions.

Per últim, el tercer aspecte seria la protecció de la salut i les relacions amb els ens locals. La Llei dedica una atenció especial al paper dels ens locals, de les administracions locals, en la protecció de la salut. En aquest sentit, preveu el marc de col·laboració entre l'Agència i les administracions locals i estableix una participació significativa dels representants dels ajuntaments i dels consells comarcals en els òrgans de direcció de l'Agència.

En aquest apartat, vull posar de manifest la importància que ha tingut sempre per al Govern de la Generalitat l'abordatge de les qüestions relacionades amb la salut, cercant la cooperació amb els ens locals. La Llei manté, evidentment, aquest esperit. I respecta, crec, d'una manera clara, respecta escrupolosament, m'atreviria a dir, les actuals competències de les administracions locals i de la Generalitat. Es donen instruments d'actuació als ajuntaments, als quals es considera, també, com a administracions i autoritats sanitàries, consideració que abans no posseïen.

El Projecte posa un nou marc de col·laboració entre les diferents administracions implicades. En aquest sentit, creiem que la millor línia per superar la, a vegades, conflictivitat competencial en els temes de salut ambiental i alimentària no passa exclusivament per una millor delimitació dels àmbits de responsabilitat, sinó per la creació d'espais, en aquest cas, de gestió conjunta.

En definitiva, es tracta d'abordar els problemes de salut relacionats amb el medi ambient i els aliments com sempre atenent les necessitats dels ciutadans i no els interessos corporatius de les diferents organitzacions administratives.

La Llei preveu un marc flexible de col·laboració entre l'Agència i les administracions locals en el qual, repeteixo i reitero, des del respecte a l'autonomia municipal, puguin enquadrar-se diferents graus de col·laboració en la funció de les necessitats d'aquests ens locals que, a Catalunya, no formen un conjunt homogeni. També la Llei fa dos consideracions específiques: d'una banda, la del Conselh Generau de la Vall d'Aran i, de l'altra, la de l'Ajuntament de Barcelona.

Acabo. En definitiva, tot i que Catalunya es troba, en l'àmbit de la salut ambiental i alimentària, al nivell dels països que l'envolten, amb aquesta Llei, crec, es dona un gran pas en la reordenació de la salut pública, consolidant un sistema efectiu de protecció de la salut, àgil

en la gestió, afavoridor de l'equilibri territorial i, evidentment, amb un alt grau de professionalització i d'autonomia. Un gran pas, al cap i a la fi, per a l'assoliment de la reforma integral del sistema sanitari, peça bàsica –no em cansaré de dir-ho, peça bàsica– en el nostre model de l'estat del benestar.

Res més. Reiterar el meu agraïment, d'una banda, als ponents de la Llei, les diputades Comas d'Argemir, senyora Figueras, senyora Esteller, senyora Borràs, diputat senyor Benach –tot senyores menys un senyor–, per les seves aportacions –per les seves aportacions– i, evidentment, per la seva voluntat de consens, i de l'altra, també als serveis, com no podria ser d'altra manera, de la Comissió de Política Social d'aquest Parlament, especialment al lletrat senyor Francesc Pau, que em sembla que se li ha donat bastanta feina; a la gestora de la Comissió, senyora Dolors Balagué, i a l'assessora lingüística, senyora Rosa Galvany, evidentment, per la seva professionalitat, per la seva dedicació, que, reitero, em consta que ha estat intensa, en la tramitació d'aquest Projecte de Llei al qual jo ara demano a tots vostès el vot favorable d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Voldria fer avinent a les senyores i als senyors diputats que en aquesta Llei –perdó, senyor conseller– hi han una sèrie d'esmenes tècniques que tots els portaveus coneixen perfectament –és per deixar-ne constància–; que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula, té tretze esmenes, no dotze, sinó tretze –n'hi ha una que no havia estat publicada i que també coneixen tots els diversos portaveus i que s'integra aquí.

Per defensar-les, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, acumulo el torn de l'esmena a la totalitat amb el torn de defensa de la resta d'esmenes. *(Pausa.)*

Senyor conseller de Sanitat, senyors diputats, senyores diputades, l'estiu passat van ocórrer diversos fets molt greus a Catalunya que van posar en perill la salut pública: l'epidèmia de salmonel·losi a Torroella de Montgrí, amb 1.243 afectats; l'epidèmia de disenteria, un brot d'infecció d'origen hídric per la contaminació de l'aigua de Santa Maria de Palautordera, amb més de quatre-centes persones afectades, o el brot de legionel·losi a Mataró, amb cent set afectats; posteriorment, altres brots de legionel·losi a diversos indrets de Catalunya, tema del qual hem parlat a bastament a la Comissió de Política Social d'aquest Parlament, i que ha comportat diverses iniciatives parlamentàries i acords parlamentaris.

Malauradament, aquests no són casos aïllats o conjunturals, sinó que es posa de manifest que al nostre país no estem del tot ben preparats, ni ben dotats de recursos, per tal de garantir als ciutadans i ciutadanes de Catalunya que no emmalaltiran com a conseqüència d'allò que mengen, que beuen o que respiren.

A aquests brots de malalties que ens indiquen que cal millorar considerablement els mecanismes per a la prevenció, la promoció i la protecció de la salut pública, cal afegir-hi altres dades força negatives que vam conèixer aquest estiu o que anem coneixent contínuament, com són l'increment de morts en accidents de trànsit a les carreteres catalanes o d'accidents greus, l'onada d'incrementos d'accidents laborals a Catalunya, els efectes de les drogues de síntesi o d'altres substàncies que generen drogodependències; temes, tots ells, de salut pública i que produeixen l'alarma de la població catalana cada vegada que, malauradament, són notícia.

Catalunya ja fa anys que hauria d'estar dotada d'un cos de salut pública eficient, modern, pluridisciplinari i ben dimensionat, per tal de donar resposta als reptes que té la societat catalana pel que fa a les necessàries garanties de salut que cal donar als ciutadans. De fet, en aquest tema hem anat trampejant des de l'any 1980, en què ens foren transferides les competències en salut pública. Les estructures que actualment es tenen pel que fa a salut pública són essencialment les mateixes que van ser traspasades fa vint anys, si bé, doncs, amb la modernització que els anys han comportat, però amb el mateix fonament estructural.

A l'anterior legislatura, a començaments de l'any 1999, el Govern va presentar un projecte de Llei que era del tot insuficient, menyspreava el paper dels ajuntaments i no feia més que una nova organització del personal una mica anacrònica i sense més contingut.

Al cap de tres anys, el Govern ha fet un nou projecte de Llei, aquest Projecte de Llei de protecció de la salut que avui es porta al Ple, que sí bé millora pel que fa al reconeixement dels ajuntaments, no aborda més que una part de la salut pública, no entra en els aspectes fonamentals de la prevenció i de la promoció de la salut. Aquest Projecte de Llei no preveu la creació d'un cos potent de salut pública amb tota la integralitat que això representa i, en especial, no es dota de mecanismes eficaços de prevenció, tan necessaris per garantir la salut dels ciutadans en els termes en què abans els indicava.

A Catalunya, ens cal, sense més demora, un cos fort, ben format, de professionals de salut pública per portar a terme, des de la mateixa Administració sanitària, inspeccions per a la prevenció de les malalties. No n'hi ha prou amb ser capaços d'actuar quan apareix un problema de salut pública, el que hem d'intentar, per damunt de tot, és evitar l'aparició del problema.

Nosaltres entenem la salut pública en tots aquests vessants: prevenció, promoció dels hàbits de salut, educació per a la salut i protecció de la salut. Calen molts més recursos, molta més preparació de tots els tècnics, tant tècnics sanitaris de salut pública i tècnics municipals, per donar les garanties necessàries a la població. Creiem que hauria calgut una agència de salut pública potent i no únicament l'Agència de Protecció de la Salut que ens proposa aquest Projecte de Llei.

És per això que vam presentar l'esmena a la totalitat del Projecte de Llei. Però, sent possibilistes, no hem disposat d'aquest Projecte de Llei de salut pública, sinó d'un projecte de Llei de protecció de la salut. I arribat fins aquí, el nostre Grup va presentar cent deu esmenes, moltes de les quals han estat acceptades o bé transaccionades.

Val a dir que moltes d'aquelles esmenes que feien referència als ens locals han estat incorporades. També s'ha arribat a bones transaccions pel que fa a la composició dels òrgans de govern de l'Agència. El Consell Rector de l'Agència, si bé ha quedat en un 60% format per representants de la Generalitat i en un 40% dels ens locals, contempla que el vicepresident de l'Agència serà un dels representants locals. I pel que fa als consells regionals, en atenció a les nostres esmenes i a les d'altres grups, han quedat en un 50% de representació de la Generalitat i un 50% dels ens locals. Creiem que això és un bon avenç amb relació al Projecte de llei inicial, ja que dóna més participació als ajuntaments en els òrgans de govern en el territori, que són qui, en definitiva, ha de marcar les prioritats en salut pública o, bàsicament, en protecció de la salut.

Aquesta actitud i voluntat de consens mantinguda pel Grup de la majoria pel que fa a aquest Projecte de llei de protecció de la salut, si bé no aborda la integralitat de la salut pública, com abans els deia –això voldria dir, de fet, una filosofia totalment diferent de llei–, sí que és veritat que ha quedat prou bona llei si tenim en compte que és només una llei parcial de la salut pública.

De fet, ja ho diu així el preàmbul d'aquest Projecte de llei de protecció de la salut, quan diu textualment: «La Llei de protecció de la salut constitueix un primer pas en aquesta direcció, amb la modernització d'una part de la salut pública, la protecció de la salut, a fi de dotar-la de les eines científiques, tècniques i organitzatives per contribuir a preservar la salut de la població de Catalunya.» Això és en el preàmbul de la Llei. D'això únicament es tracta, d'allò que s'entén per protecció de la salut, tradicionalment la salut ambiental i la salut alimentària.

L'esmena a la totalitat la retirem, perquè, com he dit, hi ha hagut molta voluntat de consens pel que fa a regular la protecció de la salut i ha calgut ser possibilistes, de manera que el que ara aprovem sigui una agència el màxim d'eficaç possible pel que fa a la protecció de la salut dels ciutadans.

Si més no, però, voldria deixar constància que no deixa de preocupar-nos el fet que, en la reorganització de les estructures, ja força obsoletes, dels serveis de salut pública actuals, utilitzem tots els dispositius que necessitaríem per a una veritable agència de salut pública en fer únicament protecció de la salut. Això no deixarà de ser un cert handicap cara al futur, en què el nostre Grup manté la voluntat d'abordar la creació d'una veritable agència de salut pública.

Defensaria ara tot seguit el que són les esmenes reservades per al Ple, que són les següents: l'esmena número 2, abans esmena en la Ponència número 61, que és amb relació al contracte de les relacions entre el Servei Català de la Salut i l'Agència de Protecció de la Salut, en l'apartat que diu que «anualment l'Agència presentarà al Servei Català de la Salut un pla en què es concretin els objectius, els indicadors, les responsabilitats, els controls i altres elements previstos en el contracte de relacions.» Què diem en aquesta esmena? Nosaltres el que diem és que d'aquest pla anual se n'ha de donar coneixement al Parlament de Catalunya; creiem que és un tema prou important com perquè el Parlament en tingui coneixement.

L'esmena 3, l'antiga esmena 62, es tracta de sotmetre a informació pública el contracte de relacions entre el Servei Català de la Salut i l'Agència, i també que sigui publicat al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. En definitiva, proposa més participació i més transparència.

Hi ha una esmena a l'article 31, que és l'esmena 4, que ara retiro, ara en el Ple, donat que és una esmena que havia estat transaccionada i el text d'aquesta transacció ja està contemplat a l'article 31 de la Llei. Per tant, l'esmena 4, la retiro en aquests moments, senyor president.

El president

L'esmena 4 queda retirada.

La Sra. Figueras i Siñol

Queda retirada.

El president

Gràcies.

La Sra. Figueras i Siñol

L'esmena 6, també del nostre Grup, abans esmena número 212, es tracta dels recursos econòmics de l'Agència, en l'apartat que parla dels ingressos procedents de les sancions administratives i els derivats de resolucions judicials en l'àmbit de les competències de la Generalitat o de les competències locals. Proposem, amb aquesta esmena, que digui únicament «els ingressos procedents de les sancions administratives en l'àmbit de les competències de l'Agència», perquè parlar de l'àmbit de les competències locals en prefixar el contingut del conveni..., o sigui, és prefixar el contingut dels convenis que hi ha d'haver entre l'Agència i els ens locals. Els ingressos de l'Agència, en aquests casos, ja seran els que es pactin en els respectius convenis amb els ens locals. Seria, creiem, tal i com queda la Llei, prefixar els convenis que hi han d'haver amb els ens locals.

L'esmena número 7, l'antiga esmena 214, es tracta que les transferències de crèdit dins del pressupost de l'Agència..., a donar-hi transparència, és a dir, el que preveu la Llei és que les transferències de crèdit de pressupost siguin aprovades dintre dels mateixos estaments del Servei Català de la Salut, però nosaltres creiem que això no s'ha de portar a aprovació del Parlament, però sí que se n'ha de donar compte al Parlament de Catalunya. El Parlament de Catalunya és qui aprova uns pressupostos i el Parlament de Catalunya ha de tenir coneixement dels canvis de destinació dels recursos que es puguin fer.

Els serveis mínims..., perdó, l'esmena número 10..., l'esmena número 10, antiga esmena 231, és una esmena que no és un tema anodí, es tracta que els convenis d'encàrrec de la prestació dels serveis de protecció de la salut han d'estipular, com a mínim, els serveis mínims de competència local que l'Agència de Protecció de la Salut ha de prestar sense contraprestació. Creiem que aquest és un tema important per a les administracions locals, i creiem que, de manera similar, l'esmena 11, que és l'antiga 234, també diu que «els serveis míf-

nims de competència local prestats per l'Agència de Protecció de la Salut no poden generar cap obligació econòmica envers l'Administració local que es convingui amb l'Agència de Protecció de la Salut». Es tracta de deixar clar que els serveis mínims no poden tenir contraprestació econòmica per part dels ajuntaments.

Pel que fa a l'esmena 17, antiga esmena 303, és una esmena que no està viva, i, per tant, la retiro en aquest Ple, l'esmena número 17; a l'igual de l'esmena 18, que també, doncs, per error, consta com a viva quan havia estat ja transaccionada i incorporada com a disposició addicional segona a la Llei en el text de la Ponència. Per tant, retiro la 17 i la 18.

I igual passa amb l'esmena número 19, que és una esmena, també, que no està viva i que la retiro, perquè està transaccionada com a disposició addicional quarta. Per tant, ja figura en el text de la Llei que posarem a votació.

I finalment..., bé, finalment no, perdó, defenso en aquests moments aquesta esmena tècnica, que és l'esmena, del Grup Socialista, 308, que hauria de figurar, hauria d'haver estat incorporada al Dictamen com a viva, però que ja està en les esmenes tècniques que ens ha portat el lletrat, que es tracta de l'addició d'una nova disposició transitòria, que és que «mentre l'Agència de Protecció de la Salut no hagi subscrit els corresponents convenis amb les entitats locals previstos en aquesta Llei, el Govern de la Generalitat ha de garantir que el contracte de relacions entre l'Agència de Protecció de la Salut i el Servei Català de la Salut incorpori els serveis i activitats que l'Agència ha de prestar per compte de les entitats locals, per atendre els serveis mínims de competència local, i que mentre no s'hagin subscrit els corresponents convenis entre els ens locals i l'Agència de Protecció de la Salut, les entitats locals podran demanar la prestació de serveis mínims obligatoris als mateixos professionals dels cossos de sanitaris locals que tinguin al seu servei en el moment d'entrar en vigor aquesta Llei». Creiem que aquest esmena és important i hi demanem el suport, ja que es tracta de garantir que les entitats podran demanar la prestació de serveis mínims obligatoris al personal que ja ho està efectuant mentre no siguin subscrits els convenis; és evitar el buit que es pot produir en el moment de les transicions de creació dels equips de protecció de la salut.

L'esmena número 20, antiga esmena 309, és una esmena que tampoc està viva, que ja va ser transaccionada, i que l'apartat 1 es contempla com a disposició addicional primera; l'apartat 2 de l'esmena i l'apartat 3 han estat contemplats a la Llei com a disposició addicional primera i segona, respectivament.

I finalment, pel que fa a la defensa de les esmenes, l'esmena 21 també la retiro en aquest moment, la retiro en el Ple, perquè, doncs, creiem que les esmenes del nostre Grup que han estat acceptades o bé transaccionades, així com les dels altres grups, ja han millorat prou el que faria al títol, o sigui, al contingut de la Llei, i, per tant, doncs, l'esmena al títol, que li dèiem Llei de regulació i de protecció de la salut, doncs, la retirariem, i, per tant, reconeixem com a bo el títol de Llei de protecció de la salut, pels arguments que abans ja he donat.

També, finalment, voldria agrair la predisposició a l'acord de les diputades de la Ponència –i del diputat–, dels serveis de la cambra, especialment del lletrat i dels serveis de la Comissió de Política Social, i també les aportacions rebudes dels col·lectius professionals de la salut pública, pel que ha estat, doncs, la millora de tot el que és aquest fet..., el que són les disposicions transaccionals amb relació a tot el que és les adscripcions del personal a l'Agència de Salut Pública, o bé a la part assistencial, pel que fa als APD i altre tipus de personal de salut pública, i, en especial, també als col·legis de farmacèutics, als diferents col·legis de farmacèutics de Catalunya, pel seu esforç fet interiorment en la racionalització i arribar a un acord, d'alguna manera, doncs..., que ens permetés un acord, a nivell de la Ponència, de manera que sí que, reconeixent els drets dels farmacèutics titulars, també evitéssim que aquelles farmàcies que puguin estar en l'àmbit més rural i que estan compatibilitzant tasques de protecció de la salut amb tasques de l'oficina de farmàcia puguin continuar amb aquestes dues tasques, perquè, si no, probablement, deixariem de tenir una farmàcia en un territori..., doncs, que la farmàcia és un servei sanitari important. En aquests casos, doncs, que es reglamentaran, doncs, que ja es faran per via reglament, podrà ser possible la compatibilització, doncs, en aquestes zones rurals, o demogràficament, doncs, més extensa, de menys demografia, o d'accessibilitat més reduïda.

Moltes gràcies a tots, ja està.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, efectivament, aquest és el primer projecte que ens presenta el conseller Pomés com a conseller de Sanitat, tot i que aquest és un projecte que ve de lluny, com ja s'ha dit, un projecte que, d'alguna manera, va iniciar-se l'anterior legislatura, que era un projecte més complex, més difícil, que el que finalment hem vist i que hem pogut treballar i en què, d'alguna manera, a diferència de l'anterior legislatura, hem pogut salvar una mica els esculls més importants que hi havia en la línia de posar-nos d'acord en elements que són claus i que després anirem veient i analitzant, que, doncs, en l'anterior legislatura va costar bastant, no?

Penso que hi havia un element clau, que era tota la funció que havia de fer el món municipal en aquest àmbit, que segurament que és la gran diferència, perquè la mateixa actitud de la Federació de Municipis d'aleshores ençà ha canviat d'una manera important.

Per tant, benvinguda, doncs, aquesta Llei, i anuncio, senyor president, la retirada de les esmenes que queden vives del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, de totes, no és que siguin massa, però, en tot cas, les que queden les retirariem, perquè entenem que el consens al qual s'ha arribat i s'ha assolit és prou satisfactori com perquè el nostre vot en aquesta Llei sigui favorable, i, per tant, les esmenes que queden, doncs, d'alguna manera, tampoc calgui posar-les a votació.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Permetin-me, doncs, fer, en aquesta línia de consens, fer unes quantes reflexions, que són, d'alguna manera, les que justifiquen les esmenes que en el seu moment vam presentar i que, d'alguna manera, també, doncs, són les que s'han anat acceptant en la seva globalitat.

Efectivament, com s'ha dit en la presentació de la Llei, com diu, d'alguna manera, l'esperit de la Llei, com està recollit en la mateixa Llei, el sistema sanitari del nostre país té tres potes, tres vessants importants: l'assistència primària, l'assistència hospitalària i tot el que seria la concepció de la salut pública, per tant el que és més la prevenció i el foment de la salut. Aquest és l'objecte de la Llei i una de les reflexions, segurament, importants i que ens ha portat.

Jo penso que també ha fet que la Llei canviés durant l'any passat, o de l'anterior legislatura, que no és de l'any passat, sinó de fa ja uns anys, de l'anterior legislatura a aquesta..., és, precisament, que es demostra que el temps avança, la societat evoluciona, i tot plegat passa tot molt de pressa, no? Segurament que, doncs, fa uns anys els rius no estaven contaminats, fa uns anys hi havia tot un seguit de malalties que no existien i que el progrés les ha portat, no? La ingesta d'aliments en males condicions, provocada, precisament, per aquest progrés, doncs, és una cosa que passa; l'aire condicionat, els episodis de legionel·losi que hem viscut en els darrers anys en el nostre país, bé, això és una malaltia del progrés, i, per tant, aquesta dicotomia progrés versus malaltia acaba de tenir una importància evident en el que és la salut pública, i, per tant, el concepte de prevenció i de foment de la salut agafa cada cop una rellevància més gran, i és evident, doncs, que les lleis han de recollir aquest factor, s'han d'adaptar amb aquestes condicions i han de dotar el país de les eines necessàries perquè això pugui ser una política planificada, consensuada, i que, d'alguna manera, cada administració sàpiga exactament i ben bé el que ha de fer.

Així, doncs, el dret a la salut, com a concepte, agafa una major dimensió amb una concepció ja que depassa, fins i tot, el concepte de salut pròpiament, que se'n va, fins i tot, al que seria un dret cívic, un dret social, un dret ciutadà.

Un altre factor important de reflexió amb tota la Llei és la concepció de medi ambient. Moltes vegades, quan parlem de medi ambient, i sobretot quan els *inputs* que es donen amb relació al medi ambient fan referència a la protecció, segurament, del medi, no?, de la natura, en fi, els rius, l'aigua, el mar, l'aire, etcètera, és evident que la primera actuació va en aquesta línia, però, al final, la protecció del medi és protecció de la salut, és protecció de la salut de les persones: què mengem, què respirem, què bevem, quins hàbits, quines conductes tenim. Tot això té una importància cada vegada més gran, i, per tant, les polítiques mediambientals són polítiques també de salut pública, i, per tant, des d'aquest punt de vista, és evident que en aquesta concepció cada vegada s'hi ha d'avançar més.

Un altre àmbit en el qual pensem que s'ha fet un pas important, no definitiu, encara, entenem, però s'hi ha

fet un pas important, és en la definició de les competències, tant des del punt de vista dels municipis com des del punt de vista de la Generalitat de Catalunya. Aquesta era una de les complexitats de la Llei. He dit abans que, per mi, hi ha hagut un canvi d'actitud de les organitzacions municipalistes de l'anterior projecte a aquest, tant de la Federació com de l'Associació Catalana de Municipis. Segurament que hi ha hagut una actitud més positiva, i, en aquest sentit, jo penso que..., va!, doncs, si això ha estat així, doncs, deu ser bo, tot i que tenim alguns dubtes, encara, amb relació a determinades competències, si realment no han d'acabar sent competències municipals, però, bé, en qualsevol cas, valorem com a positiu el pas que s'ha fet, i, en aquest sentit, valorem com a positiva, sobretot, la definició de futur que ens planteja, i, en aquest sentit, doncs, és evident que els ajuntaments, com a administració més propera al ciutadà, tenen uns reptes molt immediats als quals han de donar resposta, i el tema de prevenció de la salut cada vegada és un repte d'aquests més grans. Això ens portarà algun dia a plantejar, també, quina relació té tot això amb l'assistència primària, que cada vegada en té més. Per això dic que penso que, d'alguna manera, aquí encara hauríem pogut afinar més, però, en qualsevol cas, hi insisteixo, entenem que és un pas positiu, que hem fet avenços importants i que, des d'aquest punt de vista, hem trencat, també, una inèrcia que històricament en aquest país funciona, que és la difícil relació que hi ha entre l'Administració local i l'Administració de la Generalitat, que, doncs, fa que moltes vegades aquest punt d'equilibri sigui difícil de trobar. En aquest cas, entenem que hem pogut trencar aquesta inèrcia de la història i, d'alguna manera, ens hem apropiat d'una manera important a aquest punt d'equilibri, i, per tant, des del nostre punt de vista, és satisfactori.

Un altre element de la Llei que ha estat objecte de transacció i que ha estat objecte de debats importants en la Ponència ha estat, precisament, l'Agència de la Protecció de la Salut, tant en la seva composició com en la seva estructuració, com també en els serveis regionals que havia de tenir, com també en la figura de la participació ciutadana, que, com vostès saben, aquest és un dels elements que també jugarà cada vegada més en el que és el concepte de protecció de la salut, de planificació de la salut.

Per tant, segurament que el resultat que ha quedat, l'Agència de Protecció de la Salut que ha quedat, no és ni la que volia el projecte inicial ni la que defensàvem els diversos grups parlamentaris en les nostres esmenes, però segurament que és la que hem estat capaços de trobar tots plegats, i, per tant, també, des d'aquest punt de vista, entenem que s'ha fet un pas important, sobretot, hi insisteixo, en l'estructuració dels serveis regionals. El conseller, en la seva presentació, també ha fet esment del cas específic de l'Agència del Medi Ambient de Barcelona, que, en definitiva, és donar compliment al que preveu la Carta de Barcelona i del Consell d'Aran. Per tant, des d'aquest punt de vista, entenem, doncs, que es recull que l'existència de l'Agència de Salut Pública i Medi Ambient de Barcelona és important i, d'alguna manera, acaba de completar una mica aquesta qüestió en la seva globalitat.

Aquest també ha estat un dels elements que per nosaltres..., ens hem decantat a, doncs... El fet de poder arribar a transaccions i poder arribar a una figura de consens en aquest àmbit ens ha fet decantar, doncs, a valorar positivament en la seva complexitat i en la seva globalitat aquesta Llei.

Hi ha dos aspectes més als quals faré referència, encara que sigui breument, però que, des del nostre punt de vista, també eren importants. Un, potser no tant, en el sentit que és tot el tema de sancions, que, al final, doncs, ha quedat amb una fórmula entenem que prou correcta, però el que és evident és que aquest era també un dels temes que s'arrossegaven de lluny. En tot cas, el debat sobre aquesta qüestió s'hauria pogut fer, segurament, sense les condicions que hi havia amb relació a l'anterior Llei. En tot cas, ara queda, com he dit abans, prou clar, i, per tant, des del nostre punt de vista, és un element, també, a tenir en compte.

Però, sobretot –sobretot–, i aquest és l'últim aspecte que potser jo voldria remarcar, la complexitat funcional del tema, és a dir, aquí hi ha molt de personal afectat, aquí hi han diversos professionals de diversos àmbits afectats, només cal veure el nombre de disposicions transitòries que hi ha, que pràcticament cadascuna té diversos apartats, diversos punts, d'una complexitat que si ara haguéssim d'explicar aquí, doncs, seria francament difícil, perquè moltes vegades t'havies de rellegir la llei tres vegades per acabar d'endevinar quin era el sector afectat o quin deixava de ser-ho, i trobar una solució als problemes plantejats i a les situacions conflictives i difícils, i en molts casos injustes –i en molts casos injustes–, per què no reconèixer-ho, doncs, no ha estat gens fàcil, gens senzill. Jo penso que ha estat una de les complexitats més grans en la tramitació d'aquesta Llei.

Penso, també, que tots hi hem posat bona voluntat, i segurament que el resultat final no és l'esperat ni pel Govern ni pels grups de l'oposició, ni tampoc pels afectats, però sí que ens acosta tots plegats una mica. Llavors, penso que aquí és una mica on hem d'anar a buscar-ne la part positiva.

En aquest sentit, és evident que a situacions diverses s'han donat solucions diverses, i determinades comunitats d'altres llocs de l'Estat han trobat solucions que potser aquí eren difícils d'aplicar. Em vull referir al fet que moltes vegades tenim la tendència a dir: «Home!, és que això que s'ha fet allà, doncs, s'hauria de fer exactament igual aquí.» Després, quan grates, i quan busques, i quan llegeixes, i quan acabes, doncs, potser, aprofundint més, veus que les situacions no són ben bé les mateixes, i, al final, nosaltres optem, potser, perquè els problemes que tenim aquí els hem de resoldre des d'aquí, amb la imaginació que podem tenir aquí i amb les fórmules que podem trobar aquí. I, en aquest sentit, hi insisteixo, tot i que segurament que, doncs, en alguns aspectes, potser, les nostres esmenes estaven una mica més lluny, entenem que és positiu el fet de com s'ha plantejat finalment la solució per als professionals que estan en aquest àmbit, en la salut, i que, d'alguna manera, donem solució a determinats cossos i a determinats estaments funcionaris que fins ara, doncs, podien tenir una situació de provisionalitat, una situació d'interinatge, que confiem que en poc temps acabi, doncs, bé.

En aquest sentit, també teníem una altra problemàtica difícil d'abordar, i és que, és clar, com he dit abans, la sanitat a Catalunya, doncs, té les tres potes –atenció primària, hospitalària i salut pública–, i, d'alguna manera, els professionals també poden estar vinculats a aquestes dues altres àrees. Llavors, el fet de crear greuges comparatius era un risc, i és un risc que, en aquests moments, dintre de la sanitat, en l'àmbit professional, es dona sovint, i realment és preocupant. Per tant, des d'aquest punt de vista, diguem-ne que fem una valoració globalment positiva, tot i que, evidentment, quedaran sempre situacions per resoldre i que amb el pas del temps podem intentar resoldre-les.

Això sí: demanaria, sobretot, una actitud activa del Govern amb relació a donar compliment al que diu aquesta Llei, i a no perdre temps –a no perdre temps. És a dir, segurament que el gran drama que hem tingut en aquest àmbit ha estat el molt de temps que ha passat en moltes situacions que eren difícils de resoldre. Bé, ara ja hi ha el recurs per fer-ho. Abans segurament que no es podia, a més a més, sense aquest recurs. Ara tenen el recurs, no esperin massa temps perquè això quedi definitivament resolt.

Les nostres esmenes, doncs –i acabo–, anaven en aquesta direcció, en aquests aspectes que els he fet més a nivell de reflexió i que, d'alguna manera, han decidit, finalment, que donéssim suport a la Llei. Hi insisteixo: sobretot, l'Agència de Protecció de la Salut, per nosaltres, era un factor important; l'equilibri aquest entre competències municipals i competències de la Generalitat, aquest és un tema que, per nosaltres, hi insisteixo, tot i que s'hi ha pensat, queda obert, en el futur n'haurem de continuar parlant, sobretot amb relació, hi insisteixo, amb què és l'assistència primària i el concepte aquest de prevenció de salut pública, aquí hi han fórmules per explorar que entenc que serà bo que en podem parlar algun dia; la solució i resolució dels conflictes professionals, tant de farmacèutics com de metges, i que, d'alguna manera, doncs, tot i que la solució segurament no és la millor possible, tampoc és la més dolenta, i, per tant, en aquesta dificultat de trobar una solució que fos, d'alguna manera, al més plausible possible, és a dir, que fos pràctica i que es pogués aplicar, doncs, entenem que s'ha fet un pas important.

Per tant, dit tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, honorable conseller, anuncio de nou la retirada de les esmenes que quedaven vives per part del Grup d'Esquerra Republicana i el vot afirmatiu al Dictamen de la Comissió, i, per tant, a la Llei en la seva globalitat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per defensar les esmenes a l'articulat i per fixar la seva posició, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, en nom del seu Grup Parlamentari Popular.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, tal com consta en l'exposició

de motius, i, a més, hi ha fet esment també, en la presentació que ha fet, l'honorable conseller, la salut pública és una realitat complexa que, a més a més..., especialment en les societats desenvolupades, on hi han organitzacions administratives, amb gran diversitat de proveïdors, d'activitats, amb una repercussió positiva sobre la salut de la població, la qual cosa genera una certa ambigüitat i pèrdua de control per part de les organitzacions competents en aquesta matèria.

Vull recordar, a més, que la salut pública és una exigència derivada de la Constitució, que consagra drets, en la protecció de la salut i en la defensa dels consumidors, desenvolupats per les lleis generals de la defensa dels consumidors i la Llei de sanitat. La salut pública no és només una responsabilitat exclusiva de l'Administració sanitària, sinó que és compartida, directament o indirectament, per altres administracions sectorials en diferents àmbits: el treball, el benestar, l'agricultura, la indústria, el comerç, el medi ambient, etcètera, i això conforma una realitat intersectorial i interadministrativa a què s'ha de donar resposta.

Moltes vegades, en matèria de protecció de la salut, són concurrents entre la Generalitat i els ens locals moltes competències, tant pel que estableix la LOSC com la Llei 8/87, municipal i de règim local de Catalunya, i aquesta distribució de competències concurrents moltes vegades causa duplicitats, interferències i, en ocasions, omissions que dificulten l'efectivitat de les mesures a aplicar en la prevenció i control d'aquestes matèries. Per això hem de tindre en compte els diferents àmbits competencials en funció de la tipologia de cada municipi —si són ajuntaments petits, mitjans, etcètera—, tot respectant, evidentment, l'estatut, que també reconeix aquesta Llei, de l'Ajuntament de Barcelona, que executa totes les accions de protecció de la salut.

Però per garantir una bona organització de la salut pública a Catalunya cal una reordenació i reorganització que impliqui no només totes les administracions competents en la matèria, sinó també totes les entitats i empreses que desenvolupin aquestes tasques relacionades. El nostre Grup considera que amb aquest Projecte de llei es milloren i es modernitzen els instruments com l'avaluació o la gestió del risc per a la salut, i s'estableix l'obligació d'autocontrol per part de les empreses i les estructures administratives, amb l'objectiu de minimitzar al màxim el risc.

Tots aquests motius vénen a corroborar la conveniència i oportunitat de crear l'Agència de Protecció de la Salut, integrant-hi els elements d'intersectorialitat, d'acord amb el marc competencial vigent, que propiciïn una gestió eficaç de la salut pública i en què s'han basat les nostres esmenes, a què després em referiré.

Avui aprovarem, doncs, la Llei de protecció de la salut, que té per objectiu la prevenció dels efectes negatius que diversos elements del medi poden tenir sobre la salut i el benestar de les persones respecte a la sanitat ambiental i a l'alimentària. Per assolir aquest objectiu es crea l'Agència de Protecció de la Salut, que desenvoluparà funcions d'avaluació, gestió i comunicació del risc, en coordinació i cooperació amb les administracions locals, immediatament també responsables dels

diferents nivells de seguretat, amb l'objectiu, evidentment, de garantir la salut de la població en tots els diferents àmbits del que és la salut integral.

En el marc d'aquesta Agència existiran òrgans de trobada, on es determinaran les mesures que poden contribuir a promoure creixents nivells de protecció i seguretat, juntament amb les empreses i els diferents sectors. Aquesta Agència, com a organisme públic encarregat de gestionar les competències de protecció de la salut, està organitzada en una estructura que, en opinió del Grup Popular, permetrà adaptar-se al territori, i els recursos humans professionalitzats milloraran especialment l'atenció al que és tot l'àmbit de la salut pública, i també tindran molta més capacitat d'adaptar-se a les noves directives comunitàries, a la nova legislació de l'Estat, per tal de generalitzar i millorar el que és l'autocontrol en les empreses i els canvis d'administració pel que fa a les diferents normatives de la salut pública.

En aquest sentit, el Grup Popular ha presentat cent quatre esmenes, de les quals noranta-sis han estat acceptades directament o bé transaccionades, i considerem que s'han modificat substancialment diferents articles d'aquest Projecte. Vull destacar que al llarg del treball de la Ponència ha primat el consens, i valorem molt positivament el resultat d'aquests treballs, on hem coincidit, com deia, al final del Dictamen tots els grups. I, en ares d'aquest acord, el nostre Grup arriba només amb quatre esmenes, de les quals anuncio ja, senyora presidenta, la nostra retirada: la 226, 237, 239 i 267, ja que algunes d'aquestes han estat subsumides en algunes transaccionals en què ja s'ha arribat a un acord.

Un grup d'esmenes del Grup Popular estan dirigides a reforçar l'àmbit d'actuació de l'Agència i les seves funcions, així com determinar els mecanismes de col·laboració i coordinació interadministratius i intersectorials, que, com deia, per a nosaltres són molt importants, amb l'únic objectiu de clarificar aquest marc i facilitar l'entrada en l'exercici de les funcions del compliment de la normativa vigent.

Un altre grup va adreçat a posar l'accent en les funcions de l'Agència en les competències essencials que té la Generalitat en aquesta matèria, com ara la d'establir i aplicar criteris de polítiques de prevenció de la salut, així com la de coordinar-se amb els organismes executius d'inspecció i control especialitzat en la protecció de la salut, dependents dels diferents departaments dels ens locals, així com també potenciar els sistemes d'autocontrol de les empreses en el marc del principi de responsabilitat, perquè la seguretat és el resultat de la generació de seguretat de tot el procés per tal d'evitar la concurrència que determinats títols competencials produeixen llacunes en el control d'inspecció en els organismes competents. Per això és tan necessari potenciar la coordinació, com deia, intersectorial i interdepartamental, i també la coordinació amb l'Agència de Seguretat Alimentària en la gestió del risc derivat dels productes alimentaris. Donat que fa poc vam constituir aquesta Agència, creiem que en aquest àmbit cal potenciar el que és la coordinació, especialment en tot el que fa a la gestió del risc, que l'Agència Alimentària també hi té competències, en benefici, sense cap mena de dubte, de preservar la salut de la població.

Per altra banda, com que moltes competències en matèria de protecció de la salut –també s’ha esmentat abans, i ho he dit– són concurrents entre la Generalitat i els ens locals, cal intensificar la participació, col·laboració i cooperació de les diferents administracions locals, amb ple respecte al marc competencial i a les mesures executives adoptades per les administracions competents. Per tant, unes altres esmenes han estat presentades amb la intenció de perfeccionar els instruments de relació entre els ajuntaments i l’Agència, perfeccionar la seva participació per tal de treballar conjuntament, amb la finalitat d’assolir els objectius d’aquesta Llei, en compliment també de la normativa vigent.

Voldria referir-me també a les mesures que hem incorporat perquè els municipis disposin de més recursos econòmics i materials per tal de poder exercir les competències en matèria de protecció de la salut amb eficàcia i amb eficiència, així com també les mesures i funcions per tal d’assessorar i donar suport a les administracions locals. Com veiem, moltes vegades, en matèria de salut pública, no tenen els recursos idonis per poder exercir les competències que els corresponen.

Un altre grup d’esmenes presentades pel Grup Popular milloren els sistemes de comunicació i control mitjançant l’elaboració de protocols que incloguin els continguts de les comunicacions i els criteris d’adopció de les mesures preventives, amb suficient informació dels usuaris, per tal d’establir la xarxa de comunicació que estigui al servei de la transferència de les comunicacions i que tinguin un coneixement també, els ciutadans, a l’hora de poder saber com han d’actuar. Tanmateix, hem ampliat el contingut de la memòria, etcètera, i destacar també..., considerem la necessitat que els equips de protecció de la salut estiguin integrats per professionals de formació pluridisciplinària. Ens sembla important contribuir a assolir els objectius fixats respecte a la protecció de la salut des del màxim nivell de participació activa de la societat, amb representants de les organitzacions dels consumidors, econòmiques i professionals i socials que desenvolupin activitats relacionades amb aquest àmbit.

Pel que fa a la composició dels òrgans de l’Agència, especialment les modificacions a introduir en el tràmit de ponència..., s’han reforçat les seves competències, com per exemple la d’aprovar tots els criteris de gestió de crisi en l’àmbit de protecció de la salut.

Les esmenes referides al procediment sancionador en via administrativa han estat dirigides a garantir el compliment d’aquestes normes evitant que les mesures cautelars, per una banda, puguin ser perpètuas, i en aquest cas hem establert un límit de provisionalitat de divuit mesos. També hem introduït esmenes per tal de clarificar els actes i omissions constitutius d’infracció i, paral·lelament, hem incrementat la seguretat jurídica davant de les possibles reclamacions prèvies a la via judicial, civil i laboral.

Pel que fa a les disposicions addicionals i transitòries que afecten les diferents professions i que per nosaltres, i per tots els grups també, era una part molt essencial d’aquest Projecte de Llei, perquè consideràvem que s’havia de donar resposta i garantir l’estabilitat de tots

aquests professionals, que a més a més fa tant de temps que treballen amb molta efectivitat dintre d’aquest àmbit, hem reforçat el procediment per exercir el dret a l’opció i hem incrementat les alternatives del personal funcionari, així com facilitat la consolidació dels llocs de treball per als funcionaris interins dels diferents cossos. En aquest sentit, com deia, hem coincidit tots els grups, hem debatut a bastament els tràmits de les ponències, i hem arribat a un acord que fa possible la redacció de les diferents disposicions addicionals i transitòries.

En conseqüència, es preveuen les opcions de què disposa el personal funcionari dels cossos de metges, practicants dels titulars que s’hagin incorporat als equips d’atenció primària a les àrees bàsiques de la salut, per integrar-se a l’Agència i continuar desenvolupant les funcions pròpies. També s’han incrementat les alternatives del personal funcionari dels cossos de metges, practicants, farmacèutics titulars amb destinació definitiva, i les de protecció de la salut, amb compatibilitat amb caràcter excepcional per als titulars d’una oficina de farmàcia en l’àmbit rural. Aquests criteris, tant de població com de territori, s’establiran i es desenvoluparan reglamentàriament, però creiem que era important que ja hi constés en la mateixa Llei, que es podia compatibilitzar excepcionalment aquesta feina.

Tanmateix, per al personal interí dels cossos sanitaris locals, integrats en els diferents equips d’atenció primària, es realitzaran també quatre convocatòries, en un concurs d’oposició amb caràcter restringit, amb una determinació de barems que considerem que valorarà de forma especial el temps de serveis prestats en l’àmbit de l’Administració sanitària a Catalunya.

Considero que amb totes aquestes esmenes es podrà donar una resposta per estabilitzar les diferents professions, en tots aquells professionals que fa tants anys que treballen en l’àmbit de l’atenció sanitària.

En definitiva, en opinió del Grup Popular, ens hem dotat, considero, d’un bon instrument per concedir a la protecció de la salut la transcendència que necessita, amb respostes d’estabilitat, de continuïtat i de competència i permanència en aquesta gestió.

Per tot l’exposat, honorable presidenta, anuncio el vot favorable a aquest Projecte de Llei, agraït especialment també les aportacions i la col·laboració dels diferents sectors i col·lectius i dels col·legis professionals; donant les gràcies també als serveis de la cambra, especialment al lletrat Francesc Pau, que ha fet un esforç a l’hora de poder arribar a un consens i poder reflectir en el Dictamen de la Comissió totes les nostres esmenes, i a la resta de ponents pel treball realitzat en l’elaboració d’aquest Dictamen per assolir aquest consens.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyora diputada. Passem ara, doncs, al torn del Grup Parlamentari d’Iniciativa per Catalunya Verds, per defensar les esmenes presentades a l’articulat i per fixar la seva posició. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d’Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyors consellers, senyores diputades, senyors diputats, tractem avui el Projecte de Llei sobre protecció de la salut, que toca de ple un dels camps importants en salut pública. I, evidentment, tots reconeixem la importància de la salut pública, però, al mateix temps, és un d'aquells aspectes que és de difícil percepció, perquè els problemes de salut pública es noten quan no estan resolts; quan les coses estan ben resoltes és quan no s'expressen.

A veure, per explicar-me millor: en els països empoïbrits, amb problemes d'insalubritat, de contaminació de les aigües de consum, amb problemes d'higiene, per tant, on no estan resolts els problemes bàsics de salut pública, això té una importància transcendental, afecta la salut de les persones d'una manera molt substancial. Aquestes qüestions bàsiques, en el nostre país les tenim resoltes ja des de fa molts anys, però no vol dir això que no s'hi hagi de continuar vetllant, i, sobretot, sorgeixen nous problemes i noves situacions que fan imprescindible donar una prioritat important a la salut pública.

Cal dir que en el nostre país hi ha hagut, s'han fet passos endavant de gegant, pràcticament, diria jo, en l'atenció a la salut, però que això s'ha fet de manera desigual. És cert que hi ha hagut els darrers anys un fort desenvolupament del sistema sanitari assistencial, amb la seva universalització, i també, deia, un fort desenvolupament sobretot pel que fa referència a l'atenció primària i especialitzada. No s'ha produït, en canvi, un desenvolupament equivalent pel que fa referència a la salut pública, i això, només mirant els pressupostos de la Generalitat i dels ens locals, amb el que destinen a salut pública, i si ho comparem amb tot el sistema sanitari assistencial, es veu justament la desproporció que hi ha entre un àmbit i un altre. I no vull dir que hagi de tenir exactament el mateix tractament; estic assenyalant, justament, que no s'ha produït aquest desenvolupament, per raons diverses: pel fet que alguns aspectes de salut pública han sigut incorporats al sistema assistencial; pel fet que hi ha una responsabilitat difusa, de vegades, perquè hi intervenen diferents administracions i, en el cas de la Generalitat, diversos departaments; també perquè hi ha escassa pressió social, no hi ha llistes d'espera en salut pública, eh?, i això no genera una consciència forta en salut pública, encara que sí que podem dir que hi ha una consciència ciutadana amb relació a alguns problemes de salut pública que han sorgit o que estan sorgint els darrers anys: el cas de les intoxicacions alimentàries, posem per cas, o quan va sorgir tot el problema de les vaques boges, el problema de les dioxines, els brots de legionel·losi, les epidèmies, velles o noves, que van sorgint..., tots aquests elements creen preocupació, evidentment, i són aspectes que s'hi ha d'actuar, justament, perquè no tinguin incidències sobre la salut.

Actualment, a Catalunya estan operant en salut pública diversos organismes i diverses institucions, hi treballen uns dos mil professionals, però el problema que tenim és que tot està poc articulat i dispers, amb nivells de producció i qualitat desconeguts globalment. Calia, doncs, reorganitzar la salut pública, dotar-la adequada-

ment, i quan dic «dotar-la adequadament» vull dir amb instruments útils d'actuació, i també amb recursos adients. Teníem –teníem, i ho dic en passat– una oportunitat única per fer una bona ordenació de la salut pública, però entenem –i per això ho deia en passat– que, tal com s'està fent, s'ha perdut aquesta oportunitat.

Per què? Perquè nosaltres pensem –i també ho han expressat així els professionals, molts dels professionals que treballen en salut pública– que calia un abordatge integral, un abordatge global, que plantegés totes les actuacions en salut pública d'una manera conjunta. La protecció de la salut, la promoció de la salut, la vigilància epidemiològica, tots aquests aspectes formen part de la salut pública, i nosaltres pensem que s'haguera hagut de fer una sola llei, un sol organisme, per altra banda, per integrar-los a tots.

També –no només hi entren aquestes tres dimensions; hi ha la Direcció General de Drogues i Sida, hi ha totes les actuacions en vacunacions i exàmens de salut–, a més a més d'actuar, pensem també que, a més de plantejar tota la salut pública de manera integral, s'haguera hagut d'actuar de forma transversal entre diferents departaments: el Departament de Sanitat i Seguretat Social, amb Medi Ambient, amb Ensenyament. Els mateixos laboratoris, per exemple, estan fent tasques de suport a la protecció de la salut i a la vigilància epidemiològica, perquè hi han coses que no es poden separar, encara que ho tinguem compartimentat de manera diferent.

No s'ha fet així. El Govern ha optat per fragmentar el que al nostre entendre és un model únic de salut pública, ha fragmentat el model; ha creat l'Agència, es va crear recentment l'Agència de Seguretat Alimentària; ara estem tractant la Llei de protecció de la salut. No s'està fent, aleshores, un tipus d'actuació equivalent en forma de llei, s'està deixant de banda, de moment, la promoció de la salut, que és potser de les branques que s'ha desenvolupat més, ni la vigilància epidemiològica. I per això no ens satisfà aquesta Llei totalment, no ens satisfà, i ho volem dir, encara que després diré que la votarem a favor, i també explicaré per què –no s'espanti, senyora diputada, que el que hem parlat es manté, eh?

No ens satisfà; ho volem dir per aquest caràcter desagregat. Però, com que tot està tan desarticulat, com que calia fer actuacions en l'àmbit de la salut pública, i se'ns presenta ara aquesta Llei, que toca un aspecte essencial, com és la protecció de la salut, pensem, finalment, que és millor això que no pas seguir com fins ara, que algun pas es fa. I en aquest sentit nosaltres hem plantejat amb un ànim constructiu la presentació d'esmenes al Projecte de Llei, el comentari d'aquesta Llei i la votació final d'aquesta Llei.

Nosaltres hem presentat quaranta-quatre esmenes, de les quals només queda una de viva, i ja anuncio que la retirem, que és l'esmena número 15, amb la qual cosa coincideixo també en el que han dit la resta d'intervinents: que hi ha hagut un esperit de consens en la Ponència, que hem anat treballant sense presses però sense pausa, i, al mateix temps, això ha donat també tota una voluntat i un clima favorable de consens que ha permès arribar al plenari en aquesta situació.

De les esmenes que nosaltres havíem presentat, si ara només en queda una és perquè la resta han sigut incorporades d'una manera o altra al text de la Llei. En des-taco, dintre d'elles, per no fer una enumeració, aquells aspectes que ens semblen més rellevants de l'aportació feta pel nostre Grup.

Per una banda, hem insistit molt en la coordinació necessària que l'Agència de Protecció de la Salut, i amb tota la seva organització, havia de tenir amb altres organismes; en vigilància epidemiològica, per exemple, amb el Departament de Medi Ambient, per exemple. I aquestes qüestions hi han estat incorporades.

També hem fet tota una sèrie d'esmenes que tenen a veure amb les funcions, dotacions i relacions de l'Agència de Protecció de la Salut amb els ens locals, perquè els municipis tenen competències molt importants en la protecció de la salut i en tots els temes de salut pública, i ens semblava que calia reforçar alguns elements d'aquesta mena. En aquest sentit, cal destacar com s'ha arribat a un acord respecte a la composició dels diferents organismes de l'Agència, tant pel que fa al Consell Rector, que finalment s'ha arribat a una presència d'un 40% dels ens locals amb la vicepresidència del Consell Rector, i a un 50%, a la paritat, de la presència dels municipis en els consells regionals, cosa que és lògica, perquè en el cas dels consells regionals són els que toquen, podríem dir, més els àmbits i competències de proximitat que tenen els municipis.

Una altra de les aportacions nostres, i jo diria, en aquest sentit, única entre tots els grups, han sigut les esmenes relatives a la participació. A la Llei es preveia un sol consell de participació d'àmbit general. Nosaltres hem proposat –i així ara consta en la Llei que aprovarem dins d'uns moments– consells de participació regionals, és a dir, ampliar la participació, no deixar-la en l'àmbit més ampli, més general, sinó apropar-la als territoris. I en aquest sentit el fet que s'institueixin consells de participació regionals ens sembla positiu, amb la condició que s'activin i funcionin, lògicament, eh?, perquè moltes vegades aquestes coses es preveuen en la Llei, no s'activen i no funciona, i ja en tenim constància en els que fan referència a la sanitat.

Per altra banda, també hi ha hagut una qüestió que ens ha portat molt de temps, molt debat, que és donar solució i sortida a tots els professionals que estan treballant actualment en l'àmbit de protecció de la salut i que es troben, molts d'ells, en situació d'interinitat, no per culpa d'ells, sinó per culpa que l'Administració no ha convocat, ja fa més de quinze anys, les places per poder-se presentar i poder passar a tenir una situació d'estabilitat. Aquesta ha sigut una qüestió que, com deia, ha sigut objecte de molt debat, jo diria que molt equilibrat.

La solució per la qual finalment s'ha optat en la Llei, que és la de fer un concurs oposició restringit, possiblement no satisfarà tothom, però al mateix temps sembla la solució més justa en comparació amb la situació d'altres col·lectius; és a dir, sempre, quan s'analitza un col·lectiu professional, s'ha de veure també la situació comparativa respecte a altres que treballen també en l'àmbit de la sanitat i que es troben amb el mateix problema de situació d'interinitat, i, per altra banda, una solució que d'alguna manera no els perjudiqués o –dit

positivament– que els fos favorable des del punt de vista que ells no tenen, ells i elles no tenen la culpa que hi hagi hagut tants anys sense convocar-se oposicions.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Acabo ja, acabo agraint, doncs, als altres diputats i diputades que han intervingut en la Ponència la mateixa manera de treballar, que, com hem destacat tots nosaltres, ha implicat un bon clima de treball; també la feina feta pels membres de la cambra... Això d'agrair una feina que s'ha de fer sembla, de vegades, com una retòrica innecessària, perquè, com a bons professionals que són, lògicament, com no han de fer bé la seva feina? Però, lògicament, som conscients de les anades i vingudes que han tingut algunes esmenes, de les rectificacions constants del text, de la complexitat mateix del text, que s'ha hagut de modificar en diverses ocasions.

Per tant, anuncio el vot favorable del nostre Grup al conjunt de la Llei.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Per a un torn en contra, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, consellera de Sanitat, avui aprovarem la Llei de protecció de la salut, i ho farem pràcticament amb un consens absolut, perquè en els treballs que s'han dut a terme a la Comissió, tal com aquí s'ha esmentat, doncs, ha predominat l'entesa per part de tots els ponents i les ganes d'arribar a aquesta entesa.

L'entesa, de fet, ha anat més enllà de l'àmbit polític: ha anat a l'àmbit institucional, i així hi ha hagut acords entre Generalitat i ajuntaments, a través de les organitzacions municipalistes, i també hi ha hagut acords –i crec que cal dir-ho– amb els col·lectius afectats, amb els APD, amb els farmacèutics titulars, a través, lògicament, dels seus col·legis. Aquesta Llei s'inscriu en dos àmbits propers: el de la seguretat alimentària, per una banda, i el de la salut pública, per una altra.

Fa deu mesos, durant un ple, vàrem aprovar la Llei de seguretat alimentària, i deia que aquella Llei pretenia avançar en la construcció d'un sistema de seguretat alimentària sòlid i estable. Bé, la Llei de protecció de la salut, que tractem avui, és un segon pas decisiu en la consolidació d'aquest sistema, ja que facilita instruments tècnics, normatius, organitzatius i de cooperació per millorar les activitats de salut alimentària, perquè, de fet, la salut alimentària és un dels eixos que, juntament amb la salut ambiental, conformen la protecció de la salut.

Aquesta Llei s'inscriu, a més, en el procés de reforma i modernització d'una part cabdal del sistema sanitari de Catalunya: el que en podríem anomenar «el subsistema de salut pública». De fet, aquesta legislatura ha estat especialment fructífera en aquest àmbit, en el que és el subsistema de salut pública, i l'honorable conseller de Sanitat ho esmentava abans: l'assumpció, per una banda, de les funcions inherents a la planificació

sanitària i el Pla de salut per part de la Direcció General de Salut Pública; la reforma amb profunditat dels serveis de vigilància epidemiològica de Catalunya, o, com els deia també, la Llei de seguretat alimentària, aprovada recentment. I especialment jo crec que és important citar el que ha passat enguany, que és la posada en funcionament de l'Agència de Salut Pública de Barcelona en el si del Consorci Sanitari de Barcelona, que, com saben, doncs, és una entitat de col·laboració entre l'Ajuntament i la Generalitat. I, per últim, avui aprovarem la Llei de protecció de la salut i tindrem així la cinquena gran reforma, durant aquesta legislatura, del subsistema de salut pública català.

La Llei, a més a més, contempla una reforma de forma especial en el que és..., de forma especial a les administracions locals. M'explicaré, i m'agradarà fer-ho amb deteniment, no solament en la meva condició de diputada, sinó també en la meva condició de regidora de l'Ajuntament de l'Hospitalet.

Creiem que el Govern de la Generalitat ha abordat des de sempre els temes relacionats amb la salut buscant la cooperació amb els ens locals; això és de tota lògica. Arreu de Catalunya es poden citar un bon grapat d'exemples palpables d'aquesta col·laboració, tant en el món assistencial com en el de la salut pública. El cas de l'Agència de Salut Pública de Barcelona que els citava fa uns moments n'és precisament un exemple, o en els casos que s'han citat, que han succeït aquest estiu, que hi ha hagut, lògicament, una àmplia i ferma col·laboració entre Generalitat i ajuntaments. Aquesta Llei manté aquest esperit i respecta escrupolosament les actuals competències en salut ambiental i alimentària dels ens locals i de la Generalitat, i això ha estat possible gràcies a aquest gran acord.

En tot cas, es donen eines d'actuació als ajuntaments, considerats en el seu text nítidament com a autoritats sanitàries, i crec que això és important remarcar-ho. Les administracions locals tenen un important paper en la protecció de la salut de les persones, i el text de la Llei de protecció de la salut les dota d'un nou instrument que, tenint com a eix nuclear la protecció de la salut de les persones, ha de possibilitar la creació d'un marc de col·laboració interadministrativa basat en la cooperació.

Aquest nou marc de col·laboració interadministrativa ha estat reconegut per tots, i jo faré especial menció de la Federació de Municipis, i vostès entendran precisament el perquè. Textualment, la Federació de Municipis deia: «L'avantprojecte de llei de protecció de la salut entrarà en el Parlament de Catalunya després d'un període breu, però intens i fructífer, de negociacions dels representants de la Federació de Municipis de Catalunya amb el Departament de Sanitat i Seguretat Social. La darrera versió del projecte normatiu recull les últimes consideracions aportades envers l'articulat.» Per tant, satisfacció per part de la Federació de Municipis de Catalunya.

La Llei també contempla una reforma en consonància amb les modernes tendències de reforma administrativa. Aquí he sentit opinions que aquesta Llei pot significar un trencament del subsistema de salut pública. Lògicament, no hi puc estar d'acord, no hi podem estar d'acord. L'Agència de Protecció de la Salut que

preveu la Llei continua ubicant-se en el sistema sanitari, en el que és el subsistema de salut pública, i està sota els objectius del Pla de salut de Catalunya. No hi ha en cap moment un trencament de salut pública, al contrari, hi ha, lògicament, una direcció política, tal com ha de ser, per part del Departament de Sanitat, per part de la Direcció General de Salut Pública, mitjançant el que és la planificació als plans de salut, i, per una altra banda, hi han els diferents braços executors, que, lògicament, han de ser diferents, perquè han d'estar especialitzats cadascun en la seva matèria.

Per tant, el debat sobre la incorporació al sistema sanitari en una única macroorganització de tots els dispositius encarregats d'actuacions relacionades amb la salut pública ja es produí, de fet, evidentment en altres circumstàncies, el segle XIX, i avui en dia considerem, sincerament, que està absolutament superat. El gran debat sobre la salut pública de cara al segle XXI està promogut per l'Organització Mundial de la Salut i pels ministeris de salut dels països més avançats, i planteja com aconseguir el lideratge i la influència de les administracions sanitàries en les diverses polítiques que tenen relació amb la salut dels ciutadans. Aquest és, avui en dia, el verdader debat de fons.

Així, la creació de l'Agència de Protecció de la Salut s'insereix en el procés de la millora de l'Administració de la Generalitat, en això hi estem d'acord, seguint els seus principis inspiradors, en què es planteja la creació d'una unitat de prestació de serveis més gestionable, que agrupi totes les funcions necessàries per a la producció eficient de serveis de protecció de la salut, faciliti la identificació més clara de responsabilitats i diferenciï clarament l'autoritat que formula i construeix les polítiques i, per una altra, l'organització que l'executa, cercant així una clara separació entre política i gestió, i creiem que és d'aquesta manera com cal actuar.

Així, l'Agència de Protecció de la Salut s'inscriurà en el model d'agència executiva, amb una configuració jurídica de recursos humans propis i que establirà un model de relacions amb la resta d'organitzacions fonamentat en la contractualització basada en el seu catàleg de serveis.

En definitiva, amb la creació de l'Agència de Protecció de la Salut es pretén encarar el segle XXI amb una estructura que utilitzi mecanismes de gestió i d'organització moderns i flexibles, que suposin, d'una banda, un increment de l'eficiència i l'eficàcia als recursos sanitaris públics en aquest àmbit, i, d'altra, permetin l'adaptació als canvis estratègics que es produiran en l'àmbit de la Unió Europea i en un futur immediat, com la generalització dels sistemes d'autocontrol a les empreses, la simplificació de la normativa sanitària referent als aliments o els nous reptes que representa la salut ambiental.

Aquesta Llei, a més a més, com ja s'ha dit, representa una reforma dels cossos sanitaris locals, i estem d'acord que això era molt necessari. Supera, lògicament, el que és la Llei de l'any 83 de la higiene i el control alimentaris, però, a més a més, i això és històric, deroga *de facto* la norma que regula les condicions d'exercici i les situacions administratives dels professionals que treballen en aquest àmbit, i, per tant, supera el que va ser el *Decreto del 27 de noviembre* de 1953. Per tant, en

aquest sentit, aquesta norma deixarà de ser d'aplicació a tots els col·lectius de sanitaris locals a mesura que es desenvolupi l'estructura territorial de l'Agència.

L'organització basada en el Decret del 53 comporta en l'actualitat, pel que fa a la protecció de la salut, dificultats tècniques, organitzatives i operatives, que hem de dir que, en primer lloc, han patit els professionals en la matèria, però que, a més a més, poden arribar a comprometre l'eficàcia i l'efectivitat dels recursos sanitaris públics abocats en aquest àmbit.

És evident que la creixent complexitat tècnica de les activitats de la protecció de la salut reclamen una participació de professionals qualificats i especialitzats, que, lògicament, en disposem, i això és difícilment compatible amb la situació actual.

Un dels objectius de la reforma és l'establiment d'una plantilla professionalitzada i amb dedicació completa, tenint en compte, això sí, les excepcions que s'hauran de fer, i que s'han de tenir en compte, i que s'hauran de desenvolupar, mitjançant reglament, del que és poder mantenir serveis d'oficines de farmàcia, tan necessaris en llocs més aïllats del país i que, lògicament, hi han de seguir sent.

Per tant, l'Agència tindrà un model de presència territorial desconcentrada i adaptada a les necessitats amb estructures regionals i equips dels sectors. Hi haurà equips multidisciplinaris de sectors, amb polivalència de funcions, trencant així l'actual model, basat més en les titulacions que en les competències, que és com creiem que hauria de ser.

A més, la ponència crec que en aquest àmbit, com ja s'ha dit, ha fet un gran esforç, un esforç important per arribar a un consens, per dibuixar un camí de futur per a aquests professionals, uns professionals que fins ara no se'ls ha pogut donar una sortida, però que en aquests moments creiem, sincerament, que es dona un bon camí de sortida, afavorint, per una banda, l'estabilització laboral del personal interí mitjançant una adaptació a les previsions que en matèria de funció pública contempla la Generalitat.

Aquesta, segurament, ha sigut la clau de volta per trobar un acord en aquesta Llei, un acord que havia de ser, lògicament, polític, però també social, amb els implicats, amb els professionals. Aquest acord era necessari, ha pogut ser possible trobar aquest acord, i, lògicament, jo crec que aquí, doncs, hem d'agrair, també, als interlocutors d'aquests professionals, que han estat el Col·legi de Metges i el Col·legi de Farmacèutics, encapçalats pel seu president, en Joan Duran.

Torno a repetir que s'ha produït una gran entesa, que queda perfectament reflectida pel fet que en aquests moments, vostès ho saben, que de 320 esmenes han quedat 20 esmenes vives per al Ple i en aquests moments només quedaran 8 esmenes del Partit Socialista; les d'Esquerra Republicana, Iniciativa i el Partit Popular han quedat retirades. Es tracta, doncs, d'una llei..., set esmenes, em corregeixen. Es tracta, doncs, d'una llei consensuada per les diferents aportacions fetes, que, lògicament, han enriquit, doncs, el que hi havia en la Llei d'origen, i, per tant, han permès fer una llei millor del que era originàriament.

Les esmenes, com ja s'ha dit, han anat, en línies generals, a mirar de garantir, per una banda, la coordinació entre les diferents administracions implicades, fet del tot necessari, i a construir un marc de futur dels professionals implicats.

A les esmenes que queden vives, i que haurem de votar, la 2 i la 3, es demana una comunicació i participació en l'elaboració del contracte de relacions, que són positives, però, tal com estan formulades, creiem que obligaria a uns tràmits administratius feixucs que poden acabar, doncs, sent contraproductius i burocratitzants; respecte a l'esmena 6, hem de dir que no entenem el perquè d'aquesta esmena, quan, de fet, hi ha un acord amb la Federació de Municipis, amb l'Associació Catalana de Municipis; respecte a l'esmena 7, no considerem lògic el que se'ns demana, que hi hagi una comunicació de totes les transferències de crèdit en el Parlament; respecte a la 10 i la 11, hem posat ja de manifest la voluntat de continuar prestant els serveis de protecció de la salut, i, de fet, ja s'està fent en aquests moments sense cap compensació econòmica; celebrem que es retiri l'esmena 319, amb el que és el canvi del títol de la Llei, perquè, de fet, aquesta Llei va molt més enllà d'una simple reorganització administrativa, pretén consolidar i actualitzar les eines que les administracions sanitàries amb responsabilitats en l'àmbit de protecció de la salut han vingut utilitzant fins ara.

Per finalitzar, em permetran que des de, doncs, el Grup de Convergència i Unió manifestem la nostra satisfacció per l'aprovació d'aquesta Llei, pel seu contingut definitiu i per la manera consensuada amb què s'hi ha arribat, i, en aquest sentit, ja s'ha esmentat, va haver-hi una llei en l'anterior legislatura que va decaure, el seu Projecte de llei no va poder aprovar-se en l'anterior legislatura, i en aquest Ple això ha sigut possible, ha sigut possible gràcies a la voluntat, entenc, de tots els ponents de voler arribar en aquest consens, gràcies a la feina, també, feta pels serveis de la cambra, i, en especial, el seu lletrat, el senyor Francesc Pau, i jo, lògicament, també vull agrair a totes les persones del Departament que tant han ajudat que aquesta Llei sigui una realitat, no? En aquests moments el conseller Xavier Pomés, originàriament el conseller impulsor va ser el conseller Eduard Rius, i també, lògicament, jo vull agrair, doncs, la mà, l'ajuda, que m'han donat des de la Secretaria General de la Sanitat el senyor Ramon Massaguer i el que podríem dir que és el pare de la criatura, el senyor Eduard Mata; a tots ells, moltes gràcies.

La Llei, doncs, de sanitat, aquesta Llei que avui aprovem, ens dona una nova eina per treballar en el subsistema de sanitat pública, i creiem, sincerament, que dona una sortida positiva als professionals que tant han treballat fins al dia d'avui en l'àmbit de la protecció de la salut.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada.

Truquem a votació.

(Pausa llarga.)

A veure, senyores i senyors diputats, no sonen el timbres per cridar a votació, fem servir els altres i esperem que s'entengui el sentit de la crida. *(Pausa.)* Prego als senyors portaveus que estiguin a l'aguait. *(Pausa.)* Prego a les senyores i els senyors diputats que prenguin possessió del seu escó. He d'advertir-los que no funcionen els timbres que fem servir per cridar a votació. Per tant, durant aquest dematí i mentre no se solucioni aquesta avaria aniran funcionant els timbres que criden a la sessió i que vostès els hauran d'interpretar com a cridar a la votació, eh? Seran els altres timbres els que funcionaran.

Passem primer a la votació de les esmenes del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, números 2, 3, 6, 7, 10, 11 i 308.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor, 67 en contra i 12 abstencions.

A continuació sotmetem a votació el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

———— **Projecte de llei de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata amb la trama urbana** (tram. 200-00065/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata amb la trama urbana.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que s'hagin d'absentar que ho facin ràpidament i en silenci.

(Remor de veus.)

Suggereixo a les senyores i als senyors diputats que facin cas de l'advertiment que acabo de fer.

(Pausa.)

Per presentar-lo té la paraula l'honorable conseller de Medi Ambient, senyor Ramon Espadaler, que té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt em temo que no els descobriré res de nou si els dic o afirmo, i també em temo que hi estariem tots bastant d'acord, que estem en un entorn mediterrani i, per tant, que evidentment, doncs, tenim un conjunt de riscos, en especial per allò que fa referència als incendis forestals. La Llei que avui sotmetem a consideració d'aquesta cambra, i que ha estat jo penso que abastament treballada, llargament treballada, intensament treballada i millorada per les aportacions de tots i cadascun dels grups parlamentaris, doncs, vol ser en primera

instància això: un element de prevenció en un àmbit prou concret —en un àmbit prou concret— com ho és el de les urbanitzacions.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Una llei, per tant, que se situa al costat d'altres peces, des de la perspectiva legal, doncs, que condueixen, tendeixen, persegueixen d'una manera clara accentuar els elements de prevenció de riscos en aquest entorn mediterrani de prevenció de riscos d'incendis. Lleis, doncs, antigues, ja, fetes per aquesta cambra que orienten la gestió forestal vers la sostenibilitat, o altres accions —en aquest cas no lleis— com la creació mateixa en el si del Departament de Medi Ambient d'una direcció general específica de prevenció de riscos en el medi natural.

Per tant, aquesta Llei la volem inserir en aquest conjunt, doncs, d'un marc legal que ens ajuda a donar resposta a quins són els reptes, a quins són els problemes que tenim amb relació al tema dels incendis forestals i al conjunt, doncs, d'aquestes polítiques.

Per altra part, cal que constatem una realitat, també coneguda però em sembla oportú posar-la de manifest just en la presentació de quin és aquest Projecte de llei que sotmetem a consideració de la cambra, constatar una altra realitat, una realitat que no és nova, que és a bastament coneguda i patida, si m'ho permeten, per molts i molts ajuntaments d'aquest país i per molts i molts ciutadans, que és una realitat que aquest país consta de fins a 980 urbanitzacions, i aquesta és una realitat que és la que és. En molts casos, a vegades fins i tot molts casos d'ajuntaments predemocràtics, per tant, que no tenen des de la perspectiva de serveis, tampoc des de la perspectiva de prevenció d'incendis, tots els aspectes resolts. Aquesta és una realitat que moltes d'aquestes 980 urbanitzacions, una part significativa estan situades a menys de cinc-cents metres de les masses forestals i que, doncs, hi han hagut diversos intents —i després, ni que sigui breument, m'hi referiré— de poder donar resposta, de poder donar instruments, de poder donar eines, en primer lloc, a les persones que viuen en aquestes urbanitzacions, moltes vegades que han esdevingut primera residència, poder donar eines a aquestes persones, poder donar eines als ajuntaments, poder organitzar quins han de ser aquests aspectes de prevenció.

Per tant, aquesta Llei, aquest Projecte de llei que sotmetem a consideració de la cambra respon, primer, a aquest fet objectiu: que ens trobem amb un entorn amb un alt risc d'incendis és consubstancial a aquest entorn mediterrani; que se situa, per altre costat, en un marc legislatiu que van donant resposta sectorial als diferents àmbits, i que, per altra part, parteix d'una realitat heretada, a vegades no sé si o no desitjada, però en qualsevol cas una realitat heretada, de més de 980 urbanitzacions, una part molt substancial de les quals està situada a menys de cinc-cents metres de terrenys forestals.

Per tant, constatem, en primer lloc, i crec que compartim des del Govern amb la totalitat, sense excepció, dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, que han fet, jo crec, una molt bona aportació per millorar el que era aquest text inicial. I per tal de generar aquest consens partim d'una voluntat política de donar, doncs, respos-

tes a un problema, a un repte que tenim, en aquest cas, en l'àmbit, en concret, de les urbanitzacions. I volem, amb aquesta Llei posar una eina més al servei de les ciutadanes i dels ciutadans, i molt particularment també, repartint quines són les responsabilitats, també posar una eina més al servei dels ajuntaments.

Una voluntat política, deia, i crec que en bona part compartida amb tots els grups d'aquesta cambra, doncs, que es va expressar ja l'any 95 amb un decret, el 6/95, de 7 de març, de mesures de prevenció d'incendis, un decret que ha donat fruits en molts casos positius, però que la seva aplicació ha demostrat que calia que fos millorat. I calia en alguns aspectes que fos elevat a rang de llei per donar majors garanties, per donar, en definitiva, un millor instrument.

I això és, en definitiva, el que estem fent amb aquest tràmit parlamentari, i aquesta és la raó per la qual el Govern va remetre a aquesta cambra el text, que espero, doncs, fruit del debat, que ha estat llarg, que ha estat intens i que ha estat enriquidor, que avui aquesta cambra tingui a bé aprovar-lo.

En qualsevol cas, jo penso que no va ser en absolut inútil, ni molt menys, aquest Decret, al què em referia, i sí que voldria deixar constància en aquest tràmit parlamentari d'aquesta substanciació d'aquest Projecte de Llei d'algunes dades, d'algunes xifres pel que fa referència a les franges de protecció. Perquè em sembla que és important subratllar que, especialment aquests darrers anys, s'ha fet un esforç significatiu i aquesta Llei el que ens ajudarà és a donar un impuls molt més considerable a una feina que ja ve fent el Govern, però que li calen –i per això aquesta Llei–, doncs, nous instruments.

De l'any 95 fins a l'any 2001 es varen poder treballar, es va poder fer, es van poder definir fins a cent vint franges de protecció en tantes urbanitzacions, fins a cent vint urbanitzacions. Els recordo que en tenim 980, una part molt substancial de les quals està a això, a menys de cinc-cents metres. L'any 2002 hi vàrem esmerçar 189.000 euros i vàrem poder fer quaranta-tres franges més de perímetres d'urbanitzacions; i en el que portem d'any n'hem pogut fer ja quaranta-vuit més; és a dir, fins i tot més de les que vàrem poder fer l'any passat esmerçant-hi més del doble dels recursos.

Aquesta és una realitat positiva, però en qualsevol cas creiem que insuficient; positiva perquè mitjançant les convocatòries d'ajuts s'ha pogut anar avançant, però en qualsevol cas ens cal una empara més sòlida per tal que aquelles urbanitzacions que no tinguin, doncs, la voluntat, malgrat els ajuts de fer-ho, que siguin els ajuntaments, emparats en qualsevol cas per aquesta Llei i emparats en tots els extrems, que puguin fer aquesta definició d'aquests perímetres i puguin fer aquesta planificació.

Per tant, sobretot –sobretot– el que és aquesta Llei és una eina més al servei, en qualsevol cas, de la prevenció. Una llei que a ningú no se li escapa que va ser remesa al Parlament fa molt de temps i que, doncs, s'aprova avui –espero que s'aprovi avui– amb ample consens. I crec que ha estat positiu tot el temps esmerçant, i en aquest temps han passat algunes coses que no són alienes i que han tingut una incidència molt direc-

ta en el que ha estat el debat d'aquesta Llei. Una de substancial: aquesta cambra ha aprovat una llei d'urbanisme; per tant, ha calgut –ha calgut– que, un cop aprovada aquesta Llei d'urbanisme, adequéssim el contingut d'aquesta Llei, que es refereix a uns aspectes concrets de les urbanitzacions, l'adequéssim al nou marc legal que tenim. Això, que ens ha requerit més esforços i més temps, en qualsevol cas ens la fa perfectament encaixable dintre del que és també una llei important aprovada per aquesta cambra, com ho és la Llei d'urbanisme.

Però hi ha hagut una altra raó per la qual, doncs, probablement en el temps s'hagi allargassat, més del que tots plegats hauríem volgut, aquest debat. I és que hem volgut anar, necessàriament, a la recerca d'un consens. Un consens, en primer lloc –i això és fonamental–, en els grups parlamentaris. I val a dir que aquí sí que voldria expressar en nom del Departament, en nom del Govern, l'agraïment a tots els grups parlamentaris, sense excepció, que han ajudat a millorar aquest text d'aquesta Llei, i deixar, doncs, molt clar aquest agraïment a tots i cadascun –sense excepció, hi insisteixo– dels grups. Un consens que, més enllà dels grups parlamentaris, també ho ha volgut ser, perquè són peça clau i fonamental amb els ajuntaments, representats fonamentalment a través de l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya. Per tant, aquí també hi ha hagut una línia de treball, en aquest cas, des del Grup Parlamentari, des del mateix Govern també, en el que és tot aquest tràmit parlamentari per tal que aquesta Llei fos entesa, fos volguda, fos útil, en definitiva, perquè el que estem fent és posar una nova eina al servei de la prevenció, fos útil també, en aquest cas, als ajuntaments. I un consens, també, que l'hem cercat, amb els propietaris forestals: estem actuant en aquest cas no només en àmbits municipals, evidentment, sinó també en àmbits, en molts casos, de bosc privat i de propietaris. I també hem cercat aquests punts de consens i també, doncs, evidentment, amb les persones i –aquests són els beneficiaris últims de l'instrument d'aquesta Llei– amb les urbanitzacions.

Per tant, aquests dos aspectes –l'adequació d'un text legal, entrat amb anterioritat al que era una llei d'urbanisme, a aquesta nova Llei aprovada per aquesta mateixa cambra, per un costat, i la recerca del consens– doncs jo crec que justifiquen àmpliament, perquè el resultat final és prou consensuat, prou sòlid, prou aplicable a l'hora de donar respostes, justifiquen el temps que hi hem esmerçat.

Per tant, aquesta Llei persegueix, per dir-ho d'una manera abreujada, en primer lloc ordenar –si se'm permet l'expressió–, endreçar aquesta situació heretada, doncs, en molts casos en l'àmbit de les urbanitzacions, donant aquestes eines als ajuntaments, responsabilitzant les administracions, en primera instància la mateixa Administració del Govern de la Generalitat, també els ajuntaments i, evidentment, també assignar aquelles responsabilitats a qui les té, que són els ciutadans i ciutadanes que estan en l'àmbit d'aquestes urbanitzacions.

I en qualsevol cas, em sembla important, també, deixar constància d'un aspecte important: aquesta no és una llei que ens resoldrà els problemes, els reptes que tenim

d'avui per demà. Aquesta és una llei que no és d'una eficàcia immediata, però aquesta és una llei de no-retorn. I això em sembla també molt significatiu. Ara la Llei estableix quins són els terminis que tenen, doncs, les urbanitzacions, els que tenen els ajuntaments per anar establint tota la planificació, per anar en qualsevol cas executant tot el dibuix del que han de ser aquests plans de protecció, aquestes franges de protecció de les urbanitzacions. Això no és una feina –i cal que en siguem molt conscients– que es pugui fer d'un dia per l'altre, però a partir d'aquesta Llei no tenim retorn. Per tant, a partir d'aquesta Llei el que tenim és un instrument molt més potent, molt més sòlid, molt més clarificador per a totes les parts, per als ciutadans que viuen a les urbanitzacions, per als ajuntaments, per al mateix Govern de la Generalitat, que ens implica a tots en la recerca d'aquestes solucions.

Per tant, en primer lloc, persegueix aquesta voluntat d'ordenar, d'endregar, des de la perspectiva de la reducció, doncs, dels riscos d'incendis forestals en l'àmbit de les urbanitzacions. Persegueix també, evidentment, que en el futur no es donin aquestes situacions que en molts casos hem heretat, doncs, de situacions en molts dels casos d'ajuntaments predemocràtics. En el seu article 4.5, doncs, estableix l'obligatorietat d'incorporar als nous projectes els plans d'autoprotecció, per tant, no generem en el futur més situacions com les que, per les raons que sigui, hem heretat.

I persegueix també establir quina és la responsabilitat de totes les parts sense excepció. I, en definitiva, el que pretén és responsabilitzar-nos, a tots plegats, i fer bona –fer bona– una frase que voldríem, des del Departament de Medi Ambient, i crec que ho compartim amb la totalitat sense excepció dels grups d'aquesta cambra, fer bona aquella frase que «els incendis s'apaguen a l'hivern», fer bona aquella frase que «tot el que esmercem en la prevenció...» –i aquesta és una eina sobretot de prevenció– «és semblar futur». Fer bona aquesta màxima que hem d'accentuar la prevenció, que hem d'invertir en prevenció.

Aquesta és la voluntat que va empènyer el Govern a portar aquesta Llei a aquesta cambra. Crec honestament que aquesta ha estat la voluntat a l'hora de fer totes les esmenes per part, sense excepció, de tots els grups, de millorar aquest text.

I voldria també deixar constància –i amb això acabo, senyor president– d'un sincer agraïment a tots els ponents d'aquesta Llei –el senyor Vendrell, el senyor Fabregat, la senyora Bet Font, el senyor Roberto Labandera, el senyor Francesc Iglesias–, que han enriquit amb les aportacions de tots i cadascun dels grups, doncs, aquesta Llei; agrair i deixar constància també de l'agraïment a les aportacions i reflexions que ens han fet en tot aquest tràmit, doncs, parlamentari el personal tècnic i polític, tant de l'Associació Catalana de Municipis com de la Federació de Municipis de Catalunya, aquesta és una llei que tindrà una clara aplicació en l'àmbit municipal; agrair també al senyor Xavier Muro, doncs, el seu bon fer com a lletrat per tal, doncs, de facilitar aquest trànsit i aquesta millora d'aquest text d'aquesta Llei, i també donar les gràcies d'una manera especial als serveis del Departament de Medi Ambi-

ent, en la persona de la Catalina Cerdà, l'assessora jurídica del Departament, que ens ha ajudat a fer tot aquest trànsit i adaptació d'un text que era previ a una llei d'urbanisme, i al director general i a la Direcció General, i personifico perquè ens acompanya aquí, doncs, el senyor Escorihuela, el director general de Prevenció de Riscos en el Medi Natural.

Bo i agraït una vegada més, doncs, totes les aportacions que s'hi han fet, expresso una vegada més el que ha mogut el Govern a portar aquesta Llei a aquesta cambra, que no és altre que tenir un nou i millor instrument de prevenció de riscos en un àmbit prou concret en què viuen tantes i tantes persones al nostre país, en aquest cas les urbanitzacions.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Passem ara al debat de les esmenes presentades en nom dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, vagi per endavant el posicionament del Grup Parlamentari Popular i, a la vegada, la defensa de les esmenes del Grup Popular, i anunciar que el Grup Popular donarà suport a aquesta Llei en tota la seva integritat, perquè creiem que és necessari, creiem que és necessari no en aquest moment, ja creiem que era necessari en el debat que hi va haver sobre incendis forestals l'any 1994, en el debat que hi va haver d'incendis forestals l'any 1998, i, a més, ho diu, i el conseller hi ha fet referència també..., i en l'exposició de motius de la mateixa Llei en parla l'article 40 de la Llei forestal de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Bé, Llei forestal de l'any 1988. Avui, quinze anys després, tenim la Llei que fa referència al que són aquestes urbanitzacions, aquestes quasi mil urbanitzacions, amb totes les dificultats, nosaltres també en som conscients, que ha comportat, i amb la col·laboració necessària també d'altres administracions, principalment dels ajuntaments, per dur-la a terme.

Sens dubte, hi ha hagut un tema important que ha fet que en el si d'aquest Parlament es retardés la tramitació d'aquesta Llei, i el conseller també n'ha parlat, que ha estat la Llei d'urbanisme, però, en tot cas, crec que tots plegats hem fet una bona llei, necessària, a la vegada.

Ja anuncio, senyor president, que nosaltres hem arribat a una transacció en una de les esmenes, l'esmena número 31, que hem transaccionat amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i que hem signat, i suposo que els ha arribat a la Mesa, i, si no, en tot cas, els la lliurariem, i que, a la vegada, també retirariem totes les esmenes, exceptuant l'esmena número 55. És a dir, l'esmena número 55 és l'esmena que deixariem viva, que esperem que tingui suport d'altres grups de la

cambrà, i que, a la vegada, hem transaccionat l'esmena número 31 i que la resta les retirem en benefici d'aquest acord, d'aquest ampli acord, d'aquest acord, esperem, unànime sobre aquesta Llei.

Dic això perquè moltes de les esmenes, la majoria de les esmenes, o han estat acceptades en el tràmit de comissió o han estat transaccionades, i, finalment, doncs, incorporades en el text de la Llei.

Voldria recordar, a la vegada, a l'honorable conseller allò a què la mateixa Llei fa referència per al seu desenvolupament, no solament el desenvolupament reglamentari, sinó també el compromís d'aquesta Llei que en los propers pressupostos de la Generalitat i per aspectes plurianuals hi hagi dotacions pressupostàries. Aquestes quasi mil urbanitzacions de Catalunya i els ajuntaments, la major part petits ajuntaments, no poden tirar endavant, o tindran moltes dificultats per tirar endavant, les exigències que emanen d'aquesta Llei pel que fa referència a instal·lacions d'hidrants, pel que fa referència a uns metres d'alguns tipus de vegetació, sobretot vegetació no combustible, o lliures, fins i tot, de vegetació. Perquè això es pugui tirar endavant –i aquest era un dels objectius, i era un acord amb tots els grups parlamentaris i evidentment amb el Departament que vostè dirigeix des del Govern de la Generalitat– hi havien d'haver, hi han d'haver, dotacions pressupostàries suficients per als propers exercicis, sobretot per a aquests ajuntaments i per a juntes que es puguin crear en aquestes urbanitzacions.

Creiem important també les aportacions que s'han fet des de les entitats municipalistes al llarg d'aquest temps, i també el que se'ns ha fet arribar als diferents grups parlamentaris, i creiem que això anirà lligat, sens dubte, al que ha de ser una presentació d'aquesta campanya del pla Infocat de l'any 2003, que vostè mateix, segurament, i la consellera d'Interior ens presentaran aquesta mateixa setmana a la Comissió de Prevenció i Extinció d'Incendis Forestals.

Nosaltres, conseller, com he dit abans, senyores diputades i senyors diputats, donem suport a aquesta Llei, insisteixo que retirem les esmenes que encara ens quedaven vives, que deixem viva la número 55, esperant i desitjant que hi pugui haver un acord i que se'ns accepti, que, a la vegada, hem transaccionat l'esmena número 31 amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds i amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que voldríem també sumar-nos als agraïments que ha fet l'honorable conseller als diferents ponents i als serveis de la cambra, i tant de bo que aquesta Llei també serveixi –dins de les mesures que any rere any, i també des d'aquest Parlament, i amb els diferents debats que hi ha hagut, i n'he anomenat dos, a part de les mocions dels diferents grups parlamentaris i de les iniciatives del mateix Govern de la Generalitat– perquè tant de bo que puguem tornar a passar una campanya d'estiu lliure d'incendis, o amb el menor risc d'incendis, i que, a la vegada, també fem tots els aspectes de què vostè mateix, conseller, parlava. Tots els aspectes de la prevenció mai són pocs per poder després, en el moment que es produeixen aquests incendis forestals, fer una extinció ràpida i una extinció que no suposi el perill de la gran massa forestal del 60% del territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. Bé, jo també he de començar dient, com el senyor Fabregat, que nosaltres també donem suport a la Llei, però, en aquest cas, hi he d'afegir que ens hauria agradat, i ho varem intentar fins al final, que l'àmbit de la Llei fos més ampli, perquè el títol de la Llei diu «Llei de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata amb la trama urbana», i tal com està, doncs, això vol dir que els grups d'edificacions, per exemple barris que s'inclouen o que van entrant cap a dins de les zones forestals, barris residencials, per exemple, si tenen continuïtat en la trama urbana, doncs, en queden exclosos, i a nosaltres ens sembla que això no hauria d'haver estat així, que qualsevol grup d'edificacions que tingués un contacte amb zones forestals, doncs, hauria d'haver estat dins l'àmbit d'aquesta Llei per evitar, doncs, que hi hagués aquest mateix risc d'incendis que ara estem dient per a les urbanitzacions. A partir d'esmenes nostres s'hi han incorporat també altres grups d'edificacions, per exemple, doncs, zones industrials que poguessin estar en zones properes al bosc, tot i que no s'especifica, però sí que es diu «grups d'edificacions», però el que sí que no hem pogut aconseguir i ens hauria agradat, i per això hem mantingut viva fins al final una esmena, la número 15, que ja modificava d'entrada el títol..., ens hauria agradat que no es fes diferència entre allò que té continuïtat amb la trama urbana i el que no en té.

De totes maneres, malgrat que no hagi tirat endavant aquesta proposta, que ens sembla que hauria estat positiva, nosaltres hem intervingut d'una forma molt activa en tot aquest debat i hem procurat, doncs, evidentment, que a través de les nostres esmenes es millorés substancialment, com crec que així ha pogut ser.

Per nosaltres, aquesta és una llei important i necessària. De fet, de l'anterior legislatura –ja ve de l'anterior legislatura– que estava pendent, que va entrar un projecte de llei del Govern, però va decaure, i, llavors, nosaltres, cada vegada que es parlava d'incendis, insistíem que aquest tema estava pendent. Com que no entrava el Projecte de llei del Govern, malgrat que se'ns prometia, nosaltres varem entrar una proposició de llei, i, al final, sí, al final va arribar el Projecte de llei del Govern, que, tot i que, com ja s'ha dit, doncs, ha trigat un temps a arribar en aquest Plenari per a la seva aprovació, doncs, finalment tenim aquesta Llei tan esperada.

Està clar, doncs, que és important que la tirem endavant, perquè moltes vegades, doncs, hem pogut veure, hem pogut compartir, el patiment de famílies que veien com els incendis s'acostaven cap a les seves cases, hem pogut també veure com d'aquestes cases es provocava o hi havia un determinat incendi que acabava afectant una zona boscosa, i, per tant, avui del que es tracta és

de preservar els béns de les persones, però, alhora, evitar que les activitats de les persones que viuen prop del bosc, doncs, provoquin incendis que acabin afectant centenars d'hectàrees forestals.

Dit tot això, explicaré alguns dels punts que creiem més interessants i on hi ha hagut algunes de les principals, jo diria, aportacions d'Iniciativa.

D'entrada, hem de dir que en la Llei queda recollit que quan parlem de «terrenys forestals» ens remetem al que diu la Llei forestal de Catalunya, que allà n'hi ha una llista llarga, no només és un grup d'arbres, sinó que també ho poden ser zones ermes situades prop de boscos, o, fins i tot, prats de regeneració natural. És a dir, no ens imaginem que només estiguem parlant d'una pineda.

I dit això, i per tal que no hi hagi confusions, la Llei determina, precisament, que serà l'Ajuntament qui definirà quines són les urbanitzacions, o els grups d'edificacions, o les instal·lacions, que estan subjectes a la Llei, perquè no es pugui dir «oh!, això no és pas una zona forestal», quan potser sí que ho és. I, d'entrada, tot i que se n'exclouen les cases de pagès, que ha sigut un acord que en tots els grups hi hem estat d'acord, aquests altres grups d'edificacions, doncs, quedaran subjectes a la Llei, i ho dirà un plànol que elaborarà i aprovarà l'Ajuntament i que dirà qui hi està subjecte i qui no. Qui hi estigui subjecte tindrà unes obligacions que ja sortien en el Projecte de Llei, doncs, de disposar d'una franja exterior de protecció de vint-i-cinc metres al voltant lliure de vegetació baixa i arbustiva i amb massa arbrada aclarida, mantenir els terrenys de les parcel·les no edificades, doncs, també nets, elaborar un pla d'autoprotecció, disposar d'una xarxa d'hidrants, i nosaltres hem proposat d'afegir-hi, i així s'ha recollit, que també s'han de mantenir nets de vegetació seca els vials de titularitat privada, tant siguin vials interns com vials d'accés, i les cunetes. I també hi hem afegit, que al final ha acabat essent una transacció, que les restes procedents de les podes, les restes vegetals procedents de les podes, no es poden deixar de qualsevol manera. És a dir, nosaltres dèiem..., hauríem volgut que hagués quedat clar que s'havien de retirar o que s'havien de triturar, perquè la massa seca encara és pitjor que, fins i tot, quan està dalt de l'arbre. Al final, el que s'ha recollit en la Llei és que hi haurà un decret que determinarà què s'ha de fer amb aquestes restes de poda, però el que és important és que no puguin quedar de qualsevol manera.

Més temes que s'han incorporat a la Llei a proposta d'Iniciativa: quan la Llei diu, per exemple, que per poder complir la Llei d'una forma organitzada les urbanitzacions, doncs, faran ús de la junta o de l'òrgan de govern propi, i que si no en tenen, doncs, l'hauran de constituir, també hi afegim que en cas que no el constitueixin els propietaris de les finques han de respondre solidàriament del compliment de les obligacions establertes per la Llei, és a dir que no es pensin que se'n poden desentendre fàcilment, perquè és important el que estem regulant avui aquí.

Una esmena que també hi hem incorporat és que, evidentment, hi han urbanitzacions que acaben afectant més d'un terme municipal, i, en aquest cas, doncs, s'hauran de fer acords intermunicipals.

Un altre aspecte: la Llei contempla que els ajuntaments poden establir preus públics per a la prestació de determinats serveis, per exemple si no ho fan els propietaris de les urbanitzacions, però, a més a més, ara la Llei recull que amb la finalitat d'ajudar econòmicament al compliment de les obligacions previstes en aquesta Llei, el Departament de Medi Ambient preveurà en els seus pressupostos un programa de subvencions anual i impulsarà acords de cooperació econòmica amb altres administracions per implementar les ajudes. Abans només es deia que el Departament impulsarà mesures de cooperació, però hem fet que es concreti molt més, perquè creiem que és important.

Bé, i ja acabant, hi ha un aspecte també, ja cap al final de la Llei, quan es parla de les infraccions, doncs..., n'hem afegit alguna. Per exemple, ens semblava que una de les infraccions importants és no aplicar el Pla d'autoprotecció contra incendis forestals. Poden tenir el Pla, però, si després no l'apliquen, és com si no el tinguessin. I quan es parla de la graduació de les sancions, es diu: «Les sancions es graduaran en base als perjudicis causats, a la capacitat econòmica de l'infractor, a l'existència d'intencionalitat o no, a la reincidència...» Nosaltres hem volgut que quedi clar que quan es parla de «perjudicis causats» estem parlant de perjudicis que es facin a les persones, als béns materials, i també al patrimoni natural. El patrimoni natural tots sabem que té un valor que moltes vegades és difícil de determinar, però s'ha de considerar.

I, dit tot això, doncs, nosaltres, com he dit ja en un principi, votarem favorablement la Llei. Hem mantingut esmenes fins al final –una, la que ja n'he fet esment, és la que fa referència al títol, per tota aquesta reflexió que era important, ens hauria agradat que no s'hagués limitat als grups d'edificis que no tinguin continuïtat en la trama urbana–, però tenint en compte, precisament, doncs, que hi ha hagut un consens en tota la Llei, que ara ja hem explicat el que ens hauria agradat a nosaltres i que, de fet, a la Llei es recullen altres àmbits que no són només les urbanitzacions, retirarem totes les esmenes, perquè les que feien referència a sancions, doncs, el que nosaltres preteníem era que s'ordenessin d'una manera que ens semblava més adequada, però, tal com ha quedat al final, ja ha quedat prou ben recollit.

Hi ha una esmena, la número 6 en l'ordenació final, que hi ha hagut una transacció amb el Grup de Convergència i Unió i amb el Grup Popular, amb relació als agents de l'autoritat. És a dir, a les actes d'inspecció que es facin, qualsevol, per exemple, funcionari en condició d'autoritat..., doncs, llavors l'acta que aixequi tindrà un valor provatori. Això ens sembla important, perquè, evidentment, el territori és molt ampli i és bo que quedi constància de, per exemple, determinats incompliments de la Llei.

I aquestes són, doncs, bàsicament, les nostres aportacions. N'hi ha hagut d'altres però que són de matisos potser més de..., petites millores de la Llei, i ens sembla que, tal com ha quedat ara, ja és un pas important per tal que s'eviti aquest risc que dèiem que pot acabar afectant, doncs, el patrimoni natural, les persones i els seus béns.

Res més; moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular...

El Sr. Vendrell i Segura

No, no. Xavier Vendrell.

El president

Perdó, és veritat. Confonia el seu homònim en el cognom, senyor Vendrell. Té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els diferents portaveus han esmentat que hem de felicitar-nos tots plegats pel resultat d'aquesta Llei. Jo voldria començar felicitant-nos pel fet que fa mesos que no crema res, que no hi han incendis, i estem parlant d'incendis. Perquè normalment parlem d'incendis quan acaba d'haver-hi un incendi, i, per tant, jo crec que el més positiu és que siguem capaços, hàgim estat capaços de debatre-ho amb la tranquil·litat que comporta el fet que no hi hagi hagut una situació d'incendis recents i que puguem estar-ne parlant amb aquesta tranquil·litat, hàgim analitzat, hàgim avaluat una llei que s'ha presentat nosaltres creiem que amb cert retard, però, bé, que finalment l'hem tingut damunt la taula i l'hem pogut discutir.

Com deia, normalment es parla d'incendis quan n'hi han. Vull recordar que, arran dels incendis de 1994, es va elaborar el Decret 64/95, de 7 de març, pel qual s'establien mesures de prevenció d'incendis forestals; una d'aquestes mesures era l'establiment de franges de protecció a les urbanitzacions pròximes a zones boscoses. El termini per aplicar el Pla d'autoprotecció d'urbanitzacions davant els incendis, va finalitzar l'any 97. Segons dades del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de les més de dues mil urbanitzacions situades en zones boscoses, només quaranta estaven degudament protegides contra els incendis forestals.

Aquest pla, el PAU, obligava a mantenir al voltant de les urbanitzacions una zona de deu metres sense cap tipus de vegetació inflamable, i una segona franja de seguretat de cinquanta metres neta de matolls i amb un arbrat poc dens i podat, fins a una alçada mínima de tres metres. Arran dels incendis que es van produir l'any 2000, també nosaltres en aquella ocasió, arran d'uns incendis, vàrem insistir en aquest tema. La inexistència d'aquestes franges de protecció dificultava greument i ha dificultat fins ara l'acció dels bombers en l'extinció dels incendis forestals. Durant els incendis, bona part dels efectius destinats a sufocar el foc no hi podien lluitar directament, perquè s'havien de quedar protegint les cases i les urbanitzacions amenaçades per les flames. Amb les franges de protecció, n'hi haurà prou amb un o dos camions per urbanització, mentre la resta d'efectius podran lluitar directament contra el foc, i no es donarà el que es va donar aquell estiu, l'agost del 2000, que al cap de Creus els bombers van haver de destinar els esforços a protegir les urbanitzacions, mentre, desgraciadament, hectàrees de bosc anaven cremant-se.

L'establiment de les franges de protecció és responsabilitat dels propietaris forestals, i no han rebut cap tipus d'ajut o subvenció econòmica per reduir la despesa d'aquestes operacions de desbrossament del bosc. Per això l'octubre del 2000, després d'aquella situació, des d'Esquerra presentàvem una proposició no de llei en què instàvem el Govern a elaborar una llei que contemplés les mesures d'autoprotecció de les urbanitzacions davant els incendis forestals. I és per això que deia que aquesta Llei ha arribat amb un cert retard, pel que nosaltres hauríem volgut, perquè l'octubre del 2000 presentàvem això i no va entrar al Parlament fins a dos anys després, fins a l'octubre del 2002.

En aquell moment, vàrem retirar aquesta iniciativa, perquè creïem, doncs, que..., a partir de les informacions que teníem, sabíem que des del Govern s'estava treballant en aquest Projecte de llei, i per nosaltres el que era important era trobar un marc en què fòssim capaços de consensuar i de trobar la manera de resoldre aquesta situació.

Creiem que la Llei que va entrar inicialment el Govern era poc ambiciosa i en alguns aspectes fluixa, en alguns aspectes, doncs, patinava, tot i que, globalment, entenem que comprenia els aspectes principals. Preveia la disposició d'una franja exterior de protecció d'una amplada suficient al seu voltant, lliure de vegetació baixa i arbustiva, amb la massa arbrada aclarida; preveia mantenir el terreny de les parcel·les no edificades lliure de vegetació baixa i arbustiva, amb la massa arbrada aclarida i neta de vegetació seca durant l'època de màxim risc d'incendi, és a dir, del 15 de març al 15 d'octubre; preveïem elaborar un pla d'autoprotecció contra els incendis forestals que s'havia d'incorporar al Pla d'actuació municipal d'acord amb l'Infocast, i preveia disposar d'una xarxa d'hidrants homologats que assegurés l'abastament d'aigua per a l'extinció d'incendis.

Tot i així, aquest avantprojecte de llei va rebre un total de cinquanta-set esmenes, però crec que, tal com s'ha destacat ja en les diferents intervencions, aquestes esmenes s'han anat incorporant d'una forma adequada. Crec que hi ha hagut un esforç per part de tots els grups parlamentaris, per part del ponent del Grup de la majoria, que és qui ha negociat amb aquest Grup, i, d'algun manera, del Govern, i crec que finalment, doncs, tenim una llei que, tot i que considero que té una manca, que és la que expressava la senyora Bet Font..., que finalment retira l'esmena. Jo crec que és correcte, que hem arribat a un consens prou ampli; per tant, jo crec que és bo que aquesta Llei arribi sense esmenes a la votació final. Tot i així, si s'hagués mantingut, nosaltres hi hauríem donat suport, perquè entenem que, si no ho abordem ara, tard o d'hora haurem d'entrar a pensar com es resol en aquells llocs que sí que hi ha continuïtat en la trama urbana, però que hi ha una possibilitat, jo diria, de risc a la zona d'arbrat o a la zona, doncs, de bosc dens, i que és un altre punt per on podem trobar-nos amb problemes, i que, per tant, s'hi hauria de preveure algun tipus d'actuació.

Però, bé, dit això, creiem que el que finalment ha quedat és prou important. Les esmenes que s'havien presentat per part del Grup d'Esquerra Republicana..., ens donem per força satisfets; se n'han acceptat un parell, se n'han

transaccionat... Nosaltres, de les que se'ns han transaccionat, crec que ha estat realment una transacció, que no ha estat, allò, un maquillatge. Penso, per exemple, en la que feia referència a les infraccions; nosaltres demanàvem que fossin més dures. S'han endurit, no fins al punt que nosaltres prevèiem, però, en tot cas, creiem que, bé, que la negociació és això, que és arribar a punts d'acord que tothom entengui que són racionals.

I, per tant, entenc que, finalment, ha quedat una llei, doncs, que tothom ens hi podem trobar còmodes; que, evidentment, senyor conseller, apello, mentre duri aquest mandat, i si en el futur mandat té aquesta responsabilitat –el temps ho dirà–, en tot cas, que no s'estigui de tirar endavant i d'impulsar altres qüestions. Creiem que hi han diferents elements que encara queden pendents. Creiem que el principal és el tema de la neteja de boscos, creiem que és un tema crucial, tot i que som conscients que és complex de resoldre. Nosaltres, en aquest sentit, doncs, hem fet propostes i continuarem fent-ne, però, en tot cas, són molts els aspectes que, pel que fa referència a la prevenció i extinció d'incendis, hem d'anar millorant. Avui fem un primer pas, del qual ens sentim satisfets per l'aportació o aportacions que hi hàgim pogut fer, i creiem que tots plegats, tots els grups de la cambra, podem sentir-nos satisfets per la tasca feta, tot i que, com deia, queda encara molta tasca per fer, i esperem també poder-la fer plegats.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula ara, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias. (*Veus de fons. Pausa.*) El Senyor Labandera té la paraula; molt bé. (*Pausa.*) Té cinc minuts per fixar el posicionament, senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Bé, una d'aquestes circumstàncies que comporta la vida de l'administració del Parlament va fer que les nostres esmenes arribessin després del tancament de l'horari previst per a les esmenes d'aquesta Llei, però, de totes formes, vull agrair, senyor president, la generositat de tots els grups, que van acceptar els suggeriments i els plantejaments que fèiem nosaltres en el capítol d'esmenes, de manera que s'ha recollit l'esperit de les aportacions que el nostre Grup manifestava.

La primera de totes –i en això coincideixo, i s'ha dit abans...– és intentar no posar més càrregues sobre les responsabilitats municipals. I, en aquest sentit, l'elaboració d'un plànol d'identificació de les zones és un instrument senzill, a l'abast de les administracions municipals, que els poden fer amb els seus recursos i que no necessiten un recurs suplementari o una estructura suplementària perquè es pugui fer.

L'altre tema important que s'ha recollit també de les aportacions –no els citaré tots, però sí que creiem que és important– era el tema de la necessitat de corregir això que deia el primer text, de les taxes que podien imposar els ajuntaments per a l'execució de les obliga-

cions, i convertir aquestes taxes en preus públics, que, de fet, també s'ha dit abans, i no era exclusivament una aportació del nostre Grup.

De totes formes, permeteu-me que assenyali –també s'ha dit abans– que és una llei difícil en la seva aplicació, és un punt de partida, eh? Jo coincideixo, senyor conseller, en la seva aportació, que avui comencem a treballar en un tema que té una complexitat important, sobretot quan estem parlant d'una població d'urbanitzacions, estem parlant del tema de les urbanitzacions, que –vostè ho assenyalava molt bé– n'hi ha un miler a Catalunya segons les dades oficials; si anem a consultar la Cambra de Parcellistes, es multipliquen per dos: ells assenyalen dos mil urbanitzacions, un 70% amb dèficits urbanístics. I, sobretot, per què hi ha complexitat? Perquè el dèficit urbanístic d'alguna d'aquestes urbanitzacions és un factor de risc, i és un factor de risc d'incendi.

I, quan diem realment que no s'ha pogut completar la urbanització d'aquestes urbanitzacions o no se n'ha pogut subrogar la responsabilitat per part dels ajuntaments, estem davant d'una situació d'una extrema complexitat. I és per això que aquesta Llei necessita que es doti d'això que diu l'article setè, l'apartat 2, que és dotar aquesta Llei d'uns recursos financers per al seu desplegament, i el compromís que en els pressupostos de la Generalitat de cada any hi hagi un programa, justament, perquè es pugui tractar aquesta problemàtica, tenint en compte, senyores diputades i senyors diputats, que en matèria d'urbanitzacions ens calen dos factors fonamentals: el primer, que és el coneixement de quina és la realitat a la qual ens enfrontem, i dos, quin és també, per altra banda, el volum de recursos de què podem disposar per al seu compliment.

Coneixement, recursos, reforçar la capacitat municipal, no només des del punt de vista de l'executivitat d'aquesta Llei, sinó també de la possibilitat sancionadora... Aquí ens toparem, segurament, amb un tema que ja ha dit també la diputada Bet Font, però que és un tema important des del punt de vista jurídic: la responsabilitat dels propietaris, en el cas que no hi hagi entitat de gestió o que no es creï entitat de gestió. Però sabem tots, sabem tots que això implicarà una pedagogia prèvia, però ens aboqueu també a una sèrie de conflictes, des del punt de vista de la gestió municipal, amb aquests propietaris que siguin refractaris a fer-ho o que no tinguin recursos, a vegades, per complir aquesta funció.

Calen, per tant –i aquest seria, per nosaltres, l'element clau–, que aquesta dotació anual en els pressupostos sigui substancialment significativa, senyor conseller, és a dir, que no sigui un punt de partida, aquesta qüestió econòmica, sinó que tinguem un programa ben dotat, que no només pugui ajudar des del punt de vista financer, sinó que també permeti que tècnicament es pugui complir.

És per això, senyor president, que nosaltres donem suport i votarem a favor tant del Dictamen com de la transacció a què s'ha arribat en els diversos punts. I aprofito per donar les gràcies a tots els ponents, bàsicament al senyor Iglesias, que ha estat el ponent de la majoria, perquè ha acceptat discutir i recepcionar els criteris nostres, al senyor Muro, el lletrat, i a la resta de ponents de la Comissió.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula ara, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Francesc Iglesias.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, intentaré no reiterar intervencions anteriors que han definit molt els objectius, els subjectes a què va adreçada la Llei, els ens locals, el mateix Govern... Però sí que voldria destacar algunes coses que ha dit l'honorable conseller en la presentació de la Llei, que, tot i que el tràmit ha sigut llarg, fins que ha arribat a un treball intens de ponència aquestes últimes setmanes, hi va haver un esforç tant per part del Departament de Medi Ambient, per tant del Govern, com del Grup Parlamentari –jo mateix he assistit a reunions amb les associacions municipalistes, també amb la Cambra de Parcel·listes–, per recollir un tema previ, sobretot a qui van adreçades les obligacions que surten d'aquesta Llei, no?

S'han explicat aquí anteriorment alguns temes de dèficits urbanístics, que no són els que intentem paliar amb aquesta Llei, però sí que fan més complicada la gestió en moltes urbanitzacions. Però també hi ha uns dèficits jurídics, que, a partir de l'aprovació de la Llei d'urbanisme, ens concreten més quins ens gestors són els adequats com a interlocutors de les administracions: serien les juntes de compensació fins que la urbanització no està acabada i cedida i acceptada pels ens locals, pels ajuntaments, o serien posteriorment les juntes de manteniment o conservació que preveu la Llei d'urbanisme qui cuidaria del manteniment i de l'execució dels plans que han de derivar d'aquesta Llei.

Per tant, com ha dit el conseller, no és una llei que en puguem veure l'efectivitat en un curt termini, immediat, però sí que obre, sobre una base jurídica molt més sòlida que la que teníem fins avui, uns camins per als mateixos propietaris de les urbanitzacions, en molts casos de difícil..., trobar-se tots els propietaris amb objectius comuns. Hi ha moltes urbanitzacions..., no ho sé, no en tinc la dada, però prop dels milers, o del miler que ha dit el conseller, que tinguin juntes oficialment, legalment constituïdes i inscrites, no crec que arribin al 25% –no crec que arribin al 25%. Per tant, hi haurà una tasca de pedagogia, que algun diputat ja ha esmentat anteriorment, des dels mateixos ajuntaments, des de la mateixa Administració, des de la Cambra de Parcel·listes, per adequar aquests interlocutors que serien les juntes de gestió, que poden fer molt més eficaç el desenvolupament de la Llei.

Per tant, s'ha explicat a qui va adreçada; s'han explicat, bàsicament, els termes de la Llei, i, com deia el conseller, és d'aquelles lleis que no..., que són millors pel sentit que és millor prevenir que guarir; o sigui, és de prevenció. I prevenció, com deien, que el foc de l'estiu és eficaç preveure'l a l'hivern..., en aquest cas és una llei preventiva, que a la llarga solen ser les eficaces.

Dit això, a qui va adreçada, s'han explicat alguns aspectes... Voldria dir a la diputada Bet Font, i per la preocupació sobre la trama contínua dintre del que en podríem dir «sòl urbà», sòl consolidat en el casc urbà, que hi ha una llei anterior, la Llei 40, Llei forestal de Catalu-

nya, que sí que determina que els ens locals, on hi hagi risc d'incendis, han de disposar de pla de prevenció, de tenir els plans de prevenció que s'han elaborat alguns amb l'ajuda de la Diputació tal, que, a més a més d'aquells edificis aïllats que sí que hem incorporat a través de les seves esmenes, com pot ser un edifici, una indústria..., el que abans en dèiem «la indústria del camp», no?, una indústria aïllada, o una gasolinera que queda separada del nucli urbà, o tot allò que l'ajuntament tindrà la facultat..., a través d'aquests mapes –que abans havíem parlat de si catàleg o mapes o àrees a protegir–, poden completar, junt amb la Llei de prevenció, la Llei forestal.

Vull dir, jo crec que el que té l'ajuntament és una eina nova, també més feina, també més feina de control, d'inspecció, que preveu la Llei, i, fins i tot, d'executar, aixecar actes –que una de les transaccions que hem fet avui mateix és aquesta que l'ajuntament pot determinar quin funcionari té la facultat d'aixecar acta–, i, per tant, entrarà en una dinàmica de corregir aquestes qüestions que feien tan vulnerables els edificis o les urbanitzacions, per entendre'ns, que estaven lluny del casc urbà.

Com a ponent del Grup majoritari i com a ponent del text del Govern, sí que he d'agrair l'esforç que han fet tots els grups parlamentaris, tots els ponents, per millorar aquest text inicial; prèviament –el conseller també ho ha dit–, de les aportacions que s'hi van incorporar prèviament, tant de les entitats municipalistes com de la mateixa Cambra de Parcel·listes, i, especialment com a diputat del Grup de la majoria, vull agrair el suport que he tingut en tot moment del Departament: del director general, senyor Josep Escorihuela, de la Cristina Botella, de la Catalina Cerdà, del mateix conseller i, d'una manera molt especial, del lletrat Xavier Muro, que ha polit, ha entès, ha perfeccionat..., a través d'incorporar les transaccions en un sentit jurídic que crec que ha millorat molt la Llei i que ens ha facilitat molt la feina a tots els ponents.

Dit això, honorable president, li faig entrega de la transacció. Queda, segons les intervencions que hem dit anteriorment, només una esmena viva, del Grup Parlamentari Popular, que seria la número 14 de l'ordre de publicació d'avui, la número 55 del text, que acceptem, i, per tant, es pot incorporar aquesta esmena al text de la Ponència. Dit això –i no quedaria cap esmena viva, i incorporariem, doncs, aquesta transacció i aquesta esmena, que és l'única que restava viva–, donar les gràcies a tots els ponents, com he dit abans, i esperar que sigui eficaç en el temps, pel bé i la tranquil·litat de tots els propietaris i dels ajuntaments.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Anem a trucar a votació, esperem que amb els timbres correctes.

(Pausa llarga.)

Passem, senyores i senyors diputats, a la votació.

La primera votació és de l'esmena número 14, del Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per la unanimitat dels presents.

La següent és de la transaccional que se sustenta sobre les esmenes números 5 i 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 favors, cap en contra i cap abstenció.

A continuació, la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 a favor, cap en contra i cap abstenció.

Proposició de llei sobre l'estatut dels expresidents de la Generalitat (tram. 202-00195/06)

Voldria advertir a les senyores i als senyors diputats que la següent llei demanaré que es faci per lectura única. I, per tant, comença el tercer punt de l'ordre del dia, que és la proposta de tramitació en lectura única de la Proposició de llei sobre l'estatut dels expresidents de la Generalitat.

D'acord amb la Norma supletòria de l'article 118 del Reglament, la Junta de Portaveus proposa que aquesta Proposició de llei es tramiti directament i en lectura única, si no hi hagués cap veu en contra..., que no hi és. Atès el convingut a la Junta de Portaveus, es presentarà institucionalment i tot seguit es farà la votació.

Per fer la presentació, té la paraula el vicepresident primer, senyor Higin Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sovint la història dels pobles es forja al voltant de les seves institucions, que són, alhora, dipositàries de la confiança dels ciutadans i les ciutadanes i impulsores dels processos d'identitat col·lectiva. Precisament, la llibertat col·lectiva de Catalunya troba en les institucions de la Generalitat el lligam amb la història i la garantia de la seva projecció de futur. És per això que el respecte a les nostres institucions d'autogovern és la clau de la nostra pervivència com a poble, perquè aquestes són fonament de la nostra democràcia.

Avui, per encàrrec del molt honorable president del Parlament i de la Junta de Portaveus, tinc l'honor de presentar davant de la cambra una proposició de llei que s'inscriu en aquesta línia de respecte institucional i de justícia històrica: la Proposició de llei sobre l'estatut dels expresidents de la Generalitat, el contingut de la qual tots vostès coneixen. Amb aquesta Proposició de llei, elaborada amb la unanimitat de tots els grups parlamentaris, el Parlament de Catalunya omple un buit institucional i omple un buit legal, en establir la situació en què resten els presidents de la Generalitat quan deixen el càrrec.

Un decret de la Generalitat provisional de l'any 1980 va regular la situació personal del president Tarradellas com a reconeixement dels seus anys de servei a Cata-

lunya i de la seva contribució al restabliment de l'autonomia i de les nostres institucions d'autogovern. Però la legislació aprovada per aquest Parlament en els vint-i-tres anys transcorreguts des de les primeres eleccions celebrades després de l'entrada en vigor de l'Estatut no havia establert, fins ara, amb caràcter general l'estatus i la situació institucional que correspon a la primera autoritat de Catalunya quan deixa el càrrec.

Amb l'aprovació d'aquesta Proposició de llei el Parlament de Catalunya resol una situació regulada en els sistemes democràtics per tal de garantir el reconeixement que correspon a les persones que han servit a la societat com a titulars de les més altes magistratures de l'organització política respectiva. Avui, el Ple de la cambra aprovarà una llei amb què es garanteix que els que ja hagin estat presidents de la Generalitat, en deixar llur càrrec, puguin mantenir, amb la dignitat que correspon a les altes funcions exercides, l'activitat institucional i la presència ciutadana i social que considerem adients. És, per tant, un reconeixement necessari de la importància institucional que té per a Catalunya el càrrec de president de la Generalitat, com a eix central i preeminent de les institucions d'autogovern.

La unanimitat amb què ha estat elaborada aquesta Proposició de llei és el signe clar que tots els grups de la cambra compartim aquest sentit institucional que sempre ha sigut present en la millor tradició del catalanisme polític.

Vull remarcar, per finalitzar, l'actitud absolutament constructiva i dialogant de tots els grups parlamentaris en l'elaboració d'aquesta Proposició de llei i, especialment, d'aquells que han retirat les seves iniciatives respectives en benefici d'un text unitari que avui, senyor president, tinc l'honor de presentar i per al qual els demano el seu vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor vicepresident.

Passem ara a la votació del text proposat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Moltes gràcies.

Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat (tram. 269-00008/06)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat. Té la paraula, en primer lloc, per pre-

sentar-lo, l'illustre conseller, honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no els descobriré res de nou –i aquesta cambra, en aquesta mateixa legislatura, ha aprovat iniciatives prou importants, entre elles la Llei meteorològica de Catalunya–, si els dic que el nostre país és un país amb una vella, antiga, llarga i profunda tradició i afició per les qüestions que, d'una o d'altra manera, afecten la meteorologia. Per fer una mica, mica, molt breument, d'història per situar-nos a on som, jo crec que és bo saber, en qualsevol cas, d'on venim.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ja el 1921 –i això, doncs, es va posar de manifest en el debat d'aquesta Llei meteorològica–, la Mancomunitat de Catalunya va crear el Servei Meteorològic de Catalunya, val a dir, un servei, ja aleshores, l'any 1921, que era membre de ple dret de l'Organització Meteorològica Internacional; per tant, aquest és un procés que, en qualsevol cas, que ve de lluny. Malauradament, i com tantes i tantes coses en la història, doncs, del nostre país, de la nostra nació, l'any 39, aquest meravellós projecte, que era aquest Servei Meteorològic, hi insisteixo, que tenia aquesta condició de membre de ple dret en els àmbits internacionals, el 1939 se'n va anar en orris, com tantes i tantes coses, i es va estroncar.

L'any 79, amb la recuperació i amb l'Estatut de Catalunya, es reconeixia, en virtut de l'article 9.15, que la Generalitat té competència exclusiva en matèria de servei meteorològic de Catalunya. Per tant, ja aleshores posàvem novament les bases per recuperar allò que no només era una tradició, doncs, amplament compartida per l'afecció als aspectes de la meteorologia, amplament estesa a casa nostra, sinó també de recuperació del que era un servei important, des de totes les perspectives, també des de la de servei públic, que malauradament s'havia perdut.

En base a les competències que ens reconeixia l'Estatut, l'any 96 es va crear en l'àmbit del Departament de Medi Ambient, en concret de la Direcció de General de Qualitat Ambiental, la creació del Servei de Meteorologia de Catalunya, es va adscriure al Departament de Medi Ambient, i jo crec que hi ha un punt d'inflexió, un abans i un després, el 14 de novembre de l'any 2001, que el Parlament de Catalunya, amb la Llei de meteorologia, amb l'aprovació de la Llei de meteorologia, doncs, el que fa, en qualsevol cas, és permetre la creació d'aquest servei meteorològic i restituir així, en certa manera, també des d'aquesta perspectiva, no pas menor, també la normalitat.

Fruit d'aquella Llei, aprovada el 14 de novembre del 2001 per aquesta cambra, el 12 de juliol de l'any 2002, de l'any passat, es va poder fer ja formalment la constitució de l'empresa pública del Servei Meteorològic de Catalunya.

I, en qualsevol cas, ja constituït aquest servei, hi ha una altra data que em sembla significativa, que és la de 21 de març de 2002, en què hi ha un conveni entre aquest servei, el Servei Meteorològic de Catalunya, i l'Institut

to Nacional de Meteorología, que, en definitiva, el que fa és, de fet, reconèixer quin és el valor d'aquest servei, reconèixer l'oficialitat d'aquest servei, creat per una llei d'aquesta cambra; validar a nivell –i això és un aspecte molt important– estatal i internacional les dades que es recullen en el Servei Meteorològic de Catalunya, i donar-nos accés –i aquest és un aspecte també certament important–, en condicions de normalitat, a les sèries històriques, a les dades a què fins aleshores no teníem accés.

Per tant, des de l'aprovació d'aquesta Llei de meteorologia per part d'aquesta cambra, el Servei Meteorològic, en la seva constitució, ha treballat amplament, ha treballat intensament en el que és el desplegament, la creació d'aquest servei, la consolidació del que abans era un servei de meteorologia, en la consolidació del Servei Meteorològic. I, bàsicament, ho ha fet així des de diverses perspectives: des de la perspectiva de les infraestructures, d'unificar les xarxes, de tenir xarxes pròpies –i m'hi referiré molt breument– d'infraestructures; des del que és l'àmbit de la constitució estricta del que és una empresa pública adscrita al Departament de Medi Ambient; des d'una altra perspectiva no menys important, que és el dret a l'accés a la informació meteorològica, posar-la d'una manera universal a l'abast de tothom des de diferents mitjans, entre ells, d'una manera molt significativa, de la pàgina web, de l'espai web d'Internet, donar aquesta informació a temps real, fent seva aquesta vocació de servei públic des de la perspectiva de meteorologia, i també, evidentment, doncs, treballant amb intensitat o accentuant unes línies de treball que, de fet, no vénen de la Llei, però que ja s'hi estava treballant i que la Llei ara, en qualsevol cas, reforça, en tot allò que fa referència a la prevenció de riscos amb relació a validar aquestes dades, de ser utilitzades les dades del Servei Meteorològic pel Cecat, i per, també –i això ho podríem enllaçar amb altres punts de l'ordre del dia–, tot el que són els programes de prevenció d'incendis, de prevenció d'aiguats o de riscos, en general, derivats dels aspectes meteorològics.

Tan intens ha estat el treball que demà mateix inaugurarem aquesta nova seu que acollirà el Servei Meteorològic de Catalunya; per tant, no s'ha parat. Però hi havia, en aquests diferents àmbits a què m'he referit –infraestructures, constitució de l'empresa, accés a la informació d'una manera universal, prevenció, en qualsevol, de riscos des de la perspectiva meteorològica–, hi havia també alguns compromisos implícits en la Llei que avui, doncs, arriben a port i els donem compliment, com és presentar aquest Projecte de Llei per demanar el traspàs en l'àmbit d'un servei que, certament, s'ha consolidat –un servei que, certament, s'ha consolidat– i és eficient en el desenvolupament de la responsabilitat que té, que és aquest Servei Meteorològic de Catalunya, donar-li el traspàs. I això ho hem de fer, com vostès coneixen, no només per mandat de Llei, sinó també per voluntat política, a través de l'ús d'un mecanisme, que és el 150.2 de la Constitució, que permet, de fet, doncs, que aquells recursos, bé siguin humans o materials, de l'Institut Nacional de Meteorología que es troben en el territori de Catalunya siguin traspassats.

Deia que s'ha fet una intensa feina en el camp de les infraestructures, desenvolupant una xarxa de radars.

Vostès coneixen que en el moment de l'aprovació de la Llei disposàvem d'un únic radar, que era el de Vallirana. Amb posterioritat a la creació mateixa, doncs, del Servei Meteorològic de Catalunya es va posar en funcionament el de Puig d'Arques; no fa pas massa dies hem posat la primera pedra i un compromís de tenir en funcionament o en proves a partir de setembre un tercer radar, que mirarà a ponent, en aquest a Puig d'Arques, i estem també treballant intensament a cobrir també la part del sud, en concret l'entorn de Tivissa. Per tant, una xarxa de radars completa –i dic tot això perquè justifica, i molt, doncs, quin és el sentit últim d'aquest Projecte que sotmetem a consideració de la cambra–; xarxa també de detecció de descàrregues elèctriques, més de cent cinquanta estacions automàtiques meteorològiques... Per tant, tenim una infraestructura que ens permet ser eficients.

Som també eficients des de la perspectiva de Servei Meteorològic de Catalunya, doncs, donant la informació; una informació que, en el cas dels radars, dels dos, del de Vallirana i del de Puig d'Arques, és en directe; una informació *on-line*, a la xarxa, d'accés universal. També a través d'altres mitjans, com d'una iniciativa com és el «Telèfon a temps», amb què es poden obtenir dades de previsió meteorològica d'una manera també senzilla i simple, que persegueix això, aquesta voluntat d'informar la ciutadania d'una manera àgil, fàcil, senzilla i transparent. També un munt de convenis que s'han signat darrerament amb diferents mitjans de comunicació per subministrar aquesta informació, fent bo el que dóna sentit al naixement d'aquest Servei Meteorològic com a empresa pública, aquesta voluntat, en qualsevol cas, de servei.

Per tant, crec que podem constatar que tenim un Servei Meteorològic de Catalunya, que neix en el marc d'aquesta Llei de meteorologia, que ve d'abans, però que la Llei, en qualsevol cas, el crea i el reforça i li dóna, doncs, aquestes competències, tenim un servei, en qualsevol cas, eficient. I això és degut que hi ha hagut un esforç important en inversió, en infraestructures, radars, xarxes de deteccions, xarxes meteorològiques; que hi ha hagut un esforç important i hi ha un personal, doncs, altament qualificat que dóna resposta als reptes que planteja la meteorologia moderna, i ara, avui, és moment, doncs, de presentar, precisament, aquest Projecte de llei. Un projecte de llei que persegueix una cosa tan aparentment senzilla com que aquells recursos, bé siguin humans, bé siguin materials, que pertanyen a l'Institut Nacional de Meteorologia i que estan ubicats en el nostre territori nacional es traspassin a un servei que està ja consolidat, que està ja creat com a empresa pública, que té ja les seves pròpies xarxes i que, per tant, ha demostrat la seva eficiència.

Per tant, si m'ho permeten, sintetitzant només en tres aspectes que em semblen centrals el perquè d'aquesta Proposició de llei..., en primer lloc, per una voluntat política de ser, en l'àmbit de la meteorologia, l'administració única en el nostre territori nacional. Per tant, aquí hi ha un aspecte que pot o no ser compartit, però, en qualsevol cas, sí que és voluntat del Govern esdevenir administració única en tots aquells àmbits en què, a més a més, com és el cas, del servei de meteorologia, del Servei Meteorològic, hem demostrat eficiència, te-

nim les infraestructures, tenim la base, és a dir, aquesta empresa pública, tenim el personal, tenim els recursos que ens ho permeten. Per tant, en certa manera, el que plantegem, el que demanem a la cambra és el suport a aquesta tramitació parlamentària per retornar a aquella normalitat perduda, a aquella normalitat, si vostès volen, doncs, de l'any 1921, quan la Mancomunitat tenia un servei meteorològic propi, nacional, que podia parlar de tu a tu amb la xarxa mundial de serveis de meteorologia; tornar, en certa manera, a aquesta normalitat i esdevenir administració única en el que fa referència als aspectes de meteorologia.

Hi ha una segona raó: en qualsevol cas, aquest també és un mandat de la mateixa Llei que va aprovar aquesta cambra, la mateixa Llei de meteorologia de Catalunya. En una de les transitòries finals, doncs, ens comprometíem –i aquest també és el compliment d'aquest compromís– a portar en aquesta cambra aquest Projecte de Llei.

I, una i altra cosa –i aquest em sembla un aspecte central–, les fem –demanem ser administració única en àmbit de la meteorologia, donem compliment a aquest mandat de la mateixa Llei nostra de meteorologia– des de l'eficiència. No ho fem només des del discurs, des de la retòrica, des de les paraules: ho fem des de la realitat d'un servei meteorològic que, d'ençà de la seva creació per llei d'aquest Parlament, ha estat capaç de desenvolupar, doncs, una xarxa potent d'infraestructures, és capaç de donar resposta..., i ens podríem remetre a les previsions meteorològiques en episodis malaurats, en qualsevol cas, d'aiguats, en què aquesta mateixa cambra, en comissions, ha manifestat que, certament, la previsió havia estat correcta i acurada, i, per tant, ho fem des d'aquest exercici de la responsabilitat.

Aquestes serien, en qualsevol cas –i no les jerarquitzo; sí que n'hi ha una de primera i substancial, a parer del Govern–, les raons del Govern per trametre aquesta Llei al Parlament i per demanar el suport de tots els grups parlamentaris: volem ser administració única en l'àmbit meteorològic, volem retornar a aquella normalitat malauradament perduda, i això ho fem, hi insisteixo, des de l'eficiència. No ho fem des de projectes no consolidats, sinó des de realitats existents: des de la realitat d'un servei meteorològic que dóna servei, que dóna informació, que és capaç de prevenir, que és eficient, que està dotat de mitjans, que està dotat de recursos materials i humans i que vol complir fins al final allò que li és mandat de llei, que és ser un veritable servei públic.

Per tot plegat, sotmetem a consideració de la cambra aquesta Proposició de llei orgànica, per tal que ho puguem traslladar al Parlament espanyol i puguem assumir i puguem, en certa manera, tornar a aquesta normalitat, puguem assumir aquelles competències, aquells recursos que ara estan, doncs, en mans de l'Institut Nacional de Meteorologia i que la lògica, l'eficiència, la normalitat hauria de fer, a parer del Govern i espero que d'aquesta cambra, que estiguessin en l'entorn, a l'empara, sota la jurisdicció del que és el Servei Meteorològic de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per defensar l'esmena a la totalitat, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat, en nom del Grup Popular.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Honorable conseller de Medi Ambient, en la presentació d'aquest Projecte de resolució per acordar portar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de Llei per a la transferència dels serveis meteorològics de l'Estat situats a Catalunya, vostè ha fet una referència, i ha fet una referència històrica: ha fet una referència des de l'any 1921, amb la pèrdua de tota la sobirania de Catalunya, l'any 1939. Però s'ha deixat algun aspecte, conseller, i és que la història, evidentment, cal recordar-la, i evidentment és una història perquè no calgui tornar a recordar, però és que les tecnologies, evidentment, d'aquell moment, amb les tecnologies d'avui... –evidentment, podríem dir-ho així, des del punt de vista, ja no meteorològic, sinó molt més enllà–, és que són una altra galàxia.

Quan van presentar la Llei en aquest Parlament, la Llei 15/2001, de serveis meteorològics de Catalunya, són coneixedors, el Govern i els diferents grups parlamentaris, del posicionament del Grup Parlamentari Popular.

Nosaltres dèiem: «Sí, creiem que són importants uns serveis meteorològics a Catalunya; molt de compte amb els aspectes relacionats amb la duplicitat de serveis; molt de compte amb l'aprofitament, a la vegada, del que són els serveis meteorològics de l'Estat; molt de compte perquè els diferents Estats, les diferents regions, també, de la Unió Europea, cada dia més estan pensant, i cada dia més estan cercant tots aquells aspectes que, per eficiència, també, però, des del punt de vista de satèl·lits, des del punt de vista de tecnologia, es poden donar informació molt localitzades aprofitant uns recursos genèrics de tots plegats.»

I és lògic i és normal que vostès hagin presentat aquest Projecte de resolució d'aquesta Proposició de llei orgànica, de transferència dels serveis meteorològics, perquè així els ho diu la disposició única de la Llei que es va aprovar en aquest Parlament, que en un termini de sis mesos vostès havien de fer això.

Nosaltres ja els dèiem, en aquell moment, que no compartíem aquest procediment perquè crèiem que aquest era un aspecte de negociació amb la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat i que era un aspecte que calia aprofundir amb les col·laboracions que després –i ens n'alegrem– han signat la Generalitat de Catalunya i, també, l'Estat espanyol.

Vostè ha parlat d'una validació, per dir-ho d'alguna manera, des de l'Estat, pel que fa referència a la Llei 15/2001. Jo li diria que aquesta validació és certa, però, en tot cas, aquesta validació fa una sèrie de recomanacions, també, pel que fa referència a les col·laboracions i als aspectes internacionals, als aspectes de l'eficiència, als aspectes de costos i als aspectes, també, de la necessitat com a Estat, com a Estat espanyol, de tindre una xarxa estesa en el mateix territori de l'Estat espanyol, evidentment, també, dins de Catalunya.

Nosaltres no podem donar suport i defensar aquesta esmena a la totalitat, de retorn d'aquest Projecte de resolució d'aquesta Proposició de Llei. Creiem que el camí és la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat, són els diferents convenis de col·laboració entre l'Estat i la Generalitat, entre els serveis meteorològics de Catalunya i l'Institut Nacional de Meteorologia.

No volem, tampoc, entrar en un discurs de qui és que va més de pressa o quina és la pressa que tenen uns partits i uns altres, perquè aquí, evidentment –ho saben vostès–, no ens hi trobaran, a veure qui reclama més o qui no reclama menys.

Nosaltres creiem que l'exercici de l'autogovern de Catalunya comença, tal com així ho hem manifestat en el document de la mateixa Comissió de l'Autogovern, per, en primer lloc, presentar aquelles lleis que encara creiem que estan pendents per part del Govern de la Generalitat, per part de l'aprovació d'aquesta cambra, i la vam xifrar en un nombre de setze. També, a la vegada, per desplegar tots aquells aspectes reglamentaris, amb diferents lleis de la Generalitat de Catalunya, i també aquells aspectes que creiem que en tenen vostès competència, que hi ha legislació i que no s'hi està exercint la mateixa competència.

Com deia, no voldria entrar en aquest aspecte, sinó en els aspectes relacionats amb els mateixos convenis, essent coherents, nosaltres, des del Grup Parlamentari Popular, amb la nostra posició amb la Llei de meteorologia de Catalunya, la Llei 15/2001; i, a la vegada, dir que no intentem empatxar-nos ni de sobirania d'autogovern quan encara creiem que hi ha molt per exercir des de Catalunya, i creiem que el conveni de col·laboració entre els serveis meteorològics de Catalunya i l'Institut Nacional de Meteorologia, dona prou.

I creiem que el camí, hi insisteixo, és la Comissió Mixta de Traspassos Estat - Generalitat, per avançar en el futur també, i en els aspectes tan importants, com vostè deia –acabo, senyor president–, de la previsió meteorològica per als interessos de les ciutadanes i ciutadans de Catalunya.

Per tant, senyor president, nosaltres continuem defensant aquesta esmena a la totalitat, que, en cas, evidentment, que no tingui el suport, rebutjaríem el que en seria el Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fabregat. Per fixar la seva posició, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé. Jo crec que avui no toca, no cal repetir els arguments que ja vam tractar el novembre del 2001 quan vam debatre sobre la Llei de meteorologia de Catalunya. Només es tracta d'un punt dels que vàrem debatre en aquell moment, que és el de les competències en meteorologia.

Ja en aquell moment tots els grups vàrem comentar que precisament hi ha un tema que porta una certa complicació, doncs, que és el fet de les competències que se'n diuen de naturalesa concurrent. És a dir que, d'una banda, l'Estatut ens reconeix competències en matèria de meteorologia –i, en concret, doncs, ho diu l'article 9.15–, i, d'altra banda, la Constitució dóna competències, en aquesta matèria, a l'Estat espanyol en l'article 149.20.

Dit això, que és el que avui ens porta a aquest debat, també vàrem dir, i ho tornem a repetir, que és lògic que des de Catalunya, des del Govern de la Generalitat i des de la major part dels grups d'aquesta cambra, vulguem recuperar les competències que l'Estatut ens permet tenir.

Per tant, nosaltres no estem d'acord amb l'esmena a la totalitat que presenta el Grup Popular, i sí que insistim que és bo de recuperar aquestes competències, de tenir-les. I, per fer-ho, evidentment, és necessària una negociació amb el Govern de Madrid. Ens consta que, doncs, des de fa anys, hi varen haver reunions i convenis, però, malauradament, les negociacions no han tingut èxit.

Nosaltres ens queixàvem, i ens en queixem, que aquesta manca de resultats en les negociacions ha portat a duplicar serveis, aparells i infraestructures. I és cert, encara que des del Govern se'ns digui que hi ha molta complementarietat, doncs, que de vegades no és tant complementarietat, sinó que és duplicitat, i això s'ha d'evitar.

Ens trobem, per exemple, doncs, que hi ha el Centre Meteorològic Territorial de Catalunya, dependent de l'Institut Nacional de Meteorologia, i el Servei Català de Meteorologia, depenent del Govern autonòmic, i, descomptant algunes excepcions, doncs, en general, cadascú ha anat bastant pel seu costat. Fins i tot quan debatíem aquella Llei, la Llei de meteorologia, se'n va fer arribar un dictamen del senyor Manuel Gerpe Landín, que ens deia, ell ho deia, que la presència de dos centres meteorològics, l'estatal i el de Catalunya, és poc coherent, en abstracte, amb criteris de racionalitat econòmica i administrativa. I deia també que sol·licitar la transferència de la xarxa meteorològica de l'Institut Nacional de Meteorologia, excepte en el que afecta el trànsit aeri i defensa, és una proposta admissible.

És en aquest sentit, doncs, i amb l'ànim que es facin les coses amb més racionalitat, que nosaltres donem suport a aquesta resolució per presentar a la Mesa del Congrés de Diputats la Proposició de Llei orgànica de transferència dels serveis meteorològics situats a Catalunya que depenguin de l'Estat.

I, de fet, el que estem fent avui, com ja s'ha dit abans, és donar compliment a la disposició addicional que vàrem incorporar a la Llei de meteorologia a través d'una transacció, que nosaltres, doncs, també signàvem, que diu que des del Parlament hem de reclamar al Govern aquesta transferència dels serveis de meteorologia.

Així, doncs, nosaltres recolzem aquesta proposta, tot i que hi vàrem fer algunes esmenes que han estat incorporades i que, de fet, doncs, eren matisos que permetien, doncs, millorar, en certa manera, el redactat: per exemple, doncs, quan en l'article 2, a l'apartat 1, es parlava que s'havien d'utilitzar o que s'havien d'ajus-

tar els principis de coordinació i col·laboració, nosaltres hi afegíem que a més a més havia d'haver-hi principis d'eficàcia. Insistíem que, en tot cas, la Generalitat de Catalunya, d'acord amb la Llei de meteorologia, precisament, ha de garantir la prestació d'un servei públic de qualitat en matèria de meteorologia que satisfaci les necessitats d'informació meteorològica i climàtica de la societat i de la mateixa Generalitat. Era un aspecte que ja es recollia en una llei, però ens ha semblat que és bo que tornem a insistir en aquest redactat, en aquesta nova proposta.

I, ja, finalment, un parell d'acotacions a l'exposició de motius, quan, per exemple, doncs, es parla que el Servei Meteorològic de Catalunya és l'organisme encarregat de gestionar i subministrar la informació meteorològica, a nosaltres ens ha semblat que és bo que hi consti que, a més a més, l'han d'elaborar, aquesta informació meteorològica.

Bé. Dit això, doncs, evidentment, se'n desprèn que el nostre vot serà favorable. Res més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Llei que discutim, com ja s'ha dit, emana a partir de la Llei de meteorologia que es va aprovar fa ja més d'un any i que, amb cert retard –amb cert retard–, dóna compliment a la disposició que preveia que s'havia de portar, per part del Govern, aquesta proposta de llei per portar al Congrés dels Diputats l'aprovació de la transferència d'aquests serveis.

Per tant, com que ja vàrem discutir la Llei, la discussió tècnica, com deia la diputada Bet Font, ja es va fer, i, en tot cas, aquí, el que ens trobem és amb una situació contradictòria política. Ens trobarem en una situació contradictòria política, que és la situació que ens trobarem en qualsevol debat que obrim en aquest país: ens trobem que la immensa majoria dels representants del poble de Catalunya considerem que s'han de transferir, en aquest cas, els serveis de meteorologia. I això és un debat parcial, és un debat sectorial, però que ens el trobarem en el moment en què siguem capaços de posar-nos d'acord amb una reforma de l'Estatut, en què la majoria dels representants del poble de Catalunya decidirem de tirar endavant una reforma de l'Estatut, però que mentre hi hagi una majoria del Partit Popular, a Madrid, això no serà possible. I aquí la disjuntiva, aquí, la contradicció, la tenim aquells que considerem que ha de ser així, aquells que considerem que, com es deia, representant els anhels del poble de Catalunya, decidim, avui, que cal la transferència del Servei de Meteorologia, i decidirem, en un altre moment, la transferència d'altres competències. Això ho portarem al Congrés dels Diputats, i al Congrés dels Diputats hi ha una majoria ben diferent de la que hi ha en aquesta cambra. Hi ha una majoria absoluta, representada pel Partit que avui aquí,

ens diu –i ens ho avança–, que diu i que dirà que no, i, per tant, ens trobarem amb un «no», amb un «no» a aquestes transferències. I aquí és on caldrà veure quina capacitat té el Govern del nostre país, quina és la decisió i la voluntat, quina és... Aquest és el repte que tenim al davant: si serem capaços de menystenir allò a què ens obliga la Llei, a què ens sotmet la pertinença a un Estat que no vol reconèixer-nos com a nació, amb un govern que nega l'existència de Catalunya com a nació. Què farem davant d'això?

Prioritzarem allò que vol el poble de Catalunya i, per tant, tirarem endavant i donarem tots els mitjans necessaris al Servei Meteorològic de Catalunya perquè es coordini amb tots els serveis meteorològics d'Europa i del món; no ens fa cap por, això.

Per tant, senyor Fabregat, el problema no és utilitzar satèl·lits. Podem arribar a tants acords com calgui, podem arribar a tants convenis com calgui, a nivell internacional; però volem tenir –i així ho diem els representants de la majoria de ciutadans de Catalunya, volem tenir-les– competències en aquest aspecte, com en voldrem tenir en molts altres. En tot cas, la contradicció vindrà en el moment en què el Partit Popular, utilitzant la seva majoria absoluta en el Congrés dels Diputats, ens digui que això no és possible.

En tot cas, de tota manera, ens felicitem i creiem que és bo que es tiri endavant un pas més –el primer pas es va fer amb l'aprovació de la Llei de meteorologia de Catalunya–, avui fem un pas més per dir que, efectivament, entenem que hem de tenir competències exclusives en aquesta matèria, que hem de tenir tots els mitjans necessaris, perquè creiem que sabem com fer les coses sense rebutjar els mitjans i..., els mitjans materials, tècnics i humans que tingui l'Institut Nacional de Meteorologia a Catalunya, que haurien de ser traspassats al Servei Meteorològic de Catalunya, perquè es desenvolupi la tasca al més adequadament possible.

Esperem, doncs, que ens mantinguem fermes tots els grups i que fem tot el que calgui perquè sigui així, ara i en tot moment.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, certament estem davant d'un procediment que podríem considerar quasi de tràmit, perquè en el moment en què els grups que vàrem donar suport a la Llei de meteorologia, que va ser la 15 de l'any 2001, en què hi havia una disposició addicional final, em sembla que era única, una disposició addicional única, en què ja veiem que s'elaboraria un projecte, una proposició de llei a presentar davant de la Mesa del Congrés de Diputats per tal d'obtenir, de conformitat amb l'article 87.2 de la Constitució la transferència de tots els serveis de meteorologia situats a Catalunya, estava cantat que algun dia passaria això per

aquí. Em permetrà, de totes maneres, que faci algunes consideracions, igual com ho han fet, de manera..., cada u amb els seus interessos, sobre això.

L'una..., nosaltres ja vam dir en aquell moment, tot i que vam votar a favor d'aquesta disposició addicional, i conseqüentment, evidentment, votarem a favor d'aquesta Proposició de llei, presentada davant de la Mesa del Congrés, que probablement aquesta no era la fórmula de col·locar en una disposició addicional d'una llei aquest tema sense haver utilitzat tots els mètodes necessaris per arribar a acords amb l'Estat per tal que aquesta transferència es produís.

Dues. Em permetrà que li digui, honorable conseller, que una proposició de llei que ja és conseqüència d'un redactat d'una llei anterior i que té exactament dos articles arriba amb un any de retard en aquesta cambra, perquè la mateixa Llei deia que sis mesos després de l'aprovació d'aquella Llei es produiria aquest debat que avui s'està produint; és a dir, li tocava el maig de l'any passat, per tant, ho estem debatent amb un any de retard. Em permeto de subratllar-li aquesta qüestió.

Tercera. La reivindicació del que van suposar tots aquells científics, i a vegades no tan científics, sinó afeccionats a títol individual, que a principis de segle van fer de la meteorologia una veritable devoció fins al punt de ser considerats uns excèntrics però que finalment van aconseguir crear una cosa que ningú altre tenia en aquell moment, que va ser el Servei de Meteorologia de Catalunya, amb en Fontserè al capdavant, doncs, es mereixen el nostre reconeixement; ho vam fer, ja, en el moment del debat de la Llei, que és quan pertocava.

En aquests moments, i arran de les paraules que ha fet l'honorable conseller en la presentació d'aquesta senzilla –hi insisteixo– Proposició de llei a presentar davant de la Mesa del Congrés, permeti'm que li faci algunes consideracions que, tot i que s'han posat en el preàmbul d'aquesta Proposició de llei, nosaltres creiem que són molt importants de destacar.

Res té a veure, des del punt de vista científic, la meteorologia d'avui amb la meteorologia de l'any 20. Per tant, no és possible un coneixement de la realitat de les previsions meteorològiques, que com vostè bé ha dit, doncs, afecten de manera molt important el que pugui succeir quant a riscos o quant a decisions d'anar-se'n de cap de setmana i, per tant, també afecten la indústria del turisme al nostre país, avui que fa vuitanta anys, eh?, i, per tant, no és possible una administració única amb una visió reduccionista. És possible una administració única, certament, però no amb una visió reduccionista en el sentit que tot ens ho farem aquí, perquè els mapes de previsions meteorològiques, en aquests moments, abasten l'hemisferi nord, per exemple, per saber, doncs, si les tempestes ens afectaran de manera important o no.

I, per tant, nosaltres hem reclamat sempre aquesta visió oberta, àmplia, basada en coneixements científics i no només reivindicacions sobiranistes. Per tant, sí a la reivindicació, sí al traspàs de competències, no a la visió reduccionista. Deixem que els professionals, deixem que la professionalitat sigui la norma que regeixi aquest tipus de serveis tan importants, no permetem la

duplicació per una qüestió d'eficiència de recursos públics i no permetem la instrumentalització de caràcter polític, a vegades, d'aquests serveis, perquè a l'igual que vostè ha recordat la felicitació a aquests serveis en la previsió de les pluges de la tardor de l'any passat, també tot el sector del turisme li podria recordar què va succeir quan unes previsions excessivament alarmistes per tal d'evitar-nos el que ens havia passat en les nevades de feia un any van ser absolutament desmesurades i no pas, entenc jo, pels científics, sinó, a vegades, per la instrumentalització política que d'aquests serveis es fa.

Per tant, sapiguem bé el que votem, l'única cosa que fem és ser conseqüents amb una llei que vam aprovar fa un any i mig; ho serem, votarem a favor d'això, però no estem d'acord ni ens satisfà la manera en què es gestionen els serveis fins avui existents.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, director del Servei Meteorològic de Catalunya, senyor Oriol Puig, jo em pensava que em pertocaria de fer una intervenció en nom del Grup de Convergència i Unió, una intervenció, bàsicament, de cohesió de consens, com a mínim els quatre grups que hem arribat a aquest acord, però després de la intervenció de la senyora Tura intueixo que no serà –que no serà– ben bé així. Jo també li recordo, i en tot cas em congratulo que vostès ara no hagin tingut cap impediment a votar aquesta Proposició de Llei; impediment que sí que el van tenir en el seu moment quan vam aprovar la Llei de meteorologia de Catalunya, el van tenir. I recordo, senyora Tura, que justament un dels aspectes davant del qual hi tenien més reticències era aquesta disposició –més reticències–, perquè aquí, bàsicament, el que estàvem parlant és una qüestió d'eficàcia i d'una qüestió d'autogovern, i aquestes són les dues coses que el conseller de Medi Ambient, en la seva intervenció que antecedeix a aquest debat, doncs, ha subratllat. Ha dit: «Escolti, aquí estem parlant d'una qüestió de drets i d'una qüestió d'eficiència.»

A mi em complau que sigui justament en aquests moments que puguem veure aquesta Proposició de Llei per una raó, perquè en aquests moments el Servei Meteorològic de Catalunya és una realitat extraordinària. Jo, com a ponent de la Llei de meteorologia, doncs, em sento molt orgullós, un any després d'haver aprovat aquest instrument, de veure com des del Govern s'ha aprofitat aquesta Llei i, sobretot, des d'un punt de vista d'instal·lacions, des d'un punt de vista d'estil, des d'un punt de vista d'actuació, doncs, home, s'ha omplert de contingut de manera extraordinària el Servei Meteorològic de Catalunya. Estem parlant d'eficàcia, estem parlant d'eficiència, però també estem parlant d'autogovern, i aquí és on tenim, evidentment, la discrepància amb el Grup Parlamentari Popular.

El senyor Fabregat ha fet un discurs, diguem-ne, molt de guant blanc, molt d'asèpsia, una cosa..., això de l'autogovern, una cosa relativament freda. Escolti, aquí

estem discutint si Catalunya és una nació o no ho és, també amb això. Oi que sembla inèdit de parlar de meteorologia i d'afirmar com hem d'exercir l'autogovern? Doncs, és exactament així. Vostès tenen una visió tutelada, una visió subsidiària del que és l'autogovern, eh?, amb aquella reflexió que vostè ha fet en veu alta, que l'ha colat com un element innocent, però, no és així, de dir: «Escolti, mentre vostès no exerceixin amb plenitud totes aquelles competències que tenen, no els en donarem de més.»

Escolti no hi ha cap nació en el món que hagi d'estar tutelada o que vulgui ser tutelada. Escolti, aquest plantejament el fan amb relació a França o el fan amb relació a Espanya o el fan amb relació a Itàlia o a Alemanya? Per què Catalunya com a nació ha de ser tutelada? Per què no tenim un estat propi? Escolti, nosaltres aquí el que pretenem bàsicament amb aquesta qüestió és recuperar una part de la sobirania. Perquè no té sentit, i aquí ens vam posar d'acord tots..., i em fa l'efecte que vostè, que és una persona intel·ligent, doncs, veurà que això de les competències concurrents que explicava la senyora Bet Font, doncs, no funciona. Escolti, no funciona; és a dir, no té sentit que doblem serveis. I si l'Estatut i la Constitució ens donen competències indistintes en matèria de meteorologia, a l'Estat i a la Generalitat, escolti, hi ha una qüestió d'eficiència, i vostè no..., si no l'acaba de veure clara aquesta qüestió d'eficiència, on discrepem, i aquí és on vull subratllar el meu discurs, és en la naturalesa de l'autogovern de Catalunya.

Vostès consideren, doncs, que Catalunya és una autonomia a la qual generosament l'Estat ha anat cedint algun tipus de competències i nosaltres creiem que hi ha un dret previ de Catalunya en la Constitució, al seu autogovern. Aquesta és la discrepància radical, essencial entre vostès i nosaltres: per a nosaltres Catalunya és una nació, per a vostès és una regió; per a nosaltres Catalunya té subjectivitat nacional, per a vostès no; per a nosaltres la reivindicació d'aquestes competències respon a un dret que té Catalunya, per a vostès és simplement una concessió generosa que en aquest cas ni tan sols no fan.

Per tant, senyores i senyors diputats, permetin-me que en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, doncs, expressem la nostra satisfacció perquè avui aquest Parlament de Catalunya farà un acte de sobirania, un acte d'autogovern i, sobretot, ens permet avançar en aquesta línia de reivindicar més poder per a Catalunya en el marc d'un nou Estatut polític.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rull. Senyora Tura, em demana la paraula? Em pot dir per què?

La Sra. Tura i Camafreita

Per contradiccions, senyor president, si pot ser.

El vicepresident primer

Té un minut.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltíssimes gràcies. No és la primera vegada que la meteorologia es converteix en un discurs de..., diguem de debat sobiranista o d'aprofundiment de l'autogovern. Em sap molt de greu, de totes maneres, senyor Rull, perquè no és el seu estil, que posi en qüestió la feina feta i la defensa de l'aprofundiment de l'autogovern, pel que fa a la formació que jo represento, en el procés de debat d'aquesta Llei, perquè el que val és la votació que es va produir en aquesta cambra. I el meu Grup, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi hi va votar a favor. Si hem d'anar a buscar els comentaris que es fan en ponències sobre els dubtes dels redactats d'un determinat article per posar en qüestió el posicionament polític davant d'un tema tan seriós com és l'aprofundiment de l'autogovern és que estem molt malament d'arguments.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura. (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull, té un minut.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, senyor president. Jo simplement he constatat el sentit d'una votació, no d'un debat en ponència, no d'un debat en comissió. Aquí queda perfectament reflectit, en aquests panells, què és el que vota cadascú a cadascun dels articles. Jo tinc la impressió que aquesta Llei, bàsicament, la vam aprovar amb uns elements importants el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parlamentari d'Iniciativa i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, una impressió que ha quedat perfectament reflectida en aquests panells de votació.

En qualsevol cas, escolti, senyora Tura, qui té cua de palla s'encén.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyora Tura, em sembla que de tota manera no hi haurà possibilitat d'aproximar posicions entre el que hem estat sentint entre vostè mateixa i el senyor Rull. De tota manera li dono trenta segons.

La Sra. Tura i Camafreita

No és un problema de posicions, senyor president, em limito a demanar-li que miri el *Diari de Sessions* on hi consta perfectament la votació, per tant, no la posaré pas jo..., d'això en queda constància escrita, afortunadament.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Tura.

Anem a trucar el timbre per cridar a votació.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Passem ara, senyores i senyors diputats, a votar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 118 en contra i una abstenció.

A continuació el text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 119 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

Proposició no de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius (presa en consideració) (tram. 202-00017/06)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, ho presenta l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

(*Pausa.*)

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no és casualitat que el nostre Grup Parlamentari hagi volgut que aquesta Proposició de llei es veiés el mateix dia que aquest Parlament aprovava una llei reguladora de l'Estatut dels expresidents de la Generalitat, una llei que, com s'ha dit abans, omplia un buit legal i institucional pel que fa als drets protocol·laris i econòmics dels expresidents de la Generalitat.

De tota manera, a aquestes alçades entenem que no hi ha d'haver cap dubte, esperem, de la recta intenció i de la sincera voluntat de reforçament del nostre sistema democràtic que incorpora una proposta que el que pretén és limitar a dos mandats consecutius al càrrec de president de la Generalitat, oimés quan aquesta proposta la fem en uns moments en què l'actual president de la Generalitat no opta, com és sabut, a la reelecció i, per tant, no es podrà dir –com sí que s'havia dit en altres ocasions– que amb aquesta llei es pretenia aconseguir quelcom que les urnes ens havia negat.

No estem ni de bon tros davant d'una proposta que pugui implicar, com en altres ocasions també s'havia assenyalat per part de l'actual majoria, que es pretenia una alternança política forçosa, encara que aquest argument sempre havíem entès que era un argument fallaç perquè ningú no posava en dubte el monopoli fins i tot del poder polític per part d'un o de diversos partits, sinó, en definitiva, el monopoli per part d'una sola persona.

Queda clar, doncs, que no estem forçant un debat successori, que, per cert, en el cas de Catalunya, a més, ja està per bé o per mal resultat, fins i tot amb un delfinat

modèlic, no perquè ho digui jo, perquè ho diu en aquests moments una publicació com *Cambio 16*, que acaba d'atorgar el premi d'Espanyol de l'Any al senyor Pujol precisament per aquest motiu, i dic això perquè fins i tot aquest delfinat modèlic té molt poc a veure amb la tradició catalana; és ben sabut que el rei Jaume no s'entenia amb el seu hereu, encara que també és veritat que això és molt més que, i fins i tot millor, el que va passar amb el delfí d'Ivan el Terrible, perquè aquest va ser mort a cops, en aquest cas pel mateix dic-tador, no?

Queda clar, doncs, que ja no es pot dir que volem posar fi a la provada capacitat de supervivència política del president Pujol –per cert, només superat de molt poc per Urho Kekkonen, de Finlàndia, que va tenir un llarguíssim mandat entre l'any 58 i l'any 81–, i que aquesta proposta, que en algun moment hauria estat, doncs, un instrument legítim, però segurament ineficax a tal fi, en aquests moments no pretén que Catalunya iniciï una nova etapa política només descavalcant del poder el seu més alt representant, com Minerva nascuda del cap de Júpiter, no?

La segona raó que confereix una certa, crec, oportunitat política a aquesta iniciativa, i constructiva, diria jo, és que la majoria de partits, si no tots, en aquests moments, que estan representats en aquesta cambra ja han incorporat aquesta proposta a través de diferents compromisos polítics –alguns candidats han proclamat aquest mateix compromís públicament–, a través dels seus documents, a través dels seus programes, a través, en definitiva, també de les diferents propostes de millora de l'autogovern i de reforma de l'Estatut, no?

I crec que tot plegat s'inscriu dintre de l'àmbit polític, perquè aquest no és un debat reduït a l'àmbit polític, s'inscriu en aquest debat sobre com fer més dinàmica, més oberta, menys «partitocràtica» la nostra democràcia representativa, de com tendir d'una o altra forma evitar les rutines acomodaticies, de com neutralitzar la pèrdua d'empenta d'il·lusió en l'exercici de diferents càrrecs públics, especialment els càrrecs de caràcter executiu, i també de com neutralitzar el personalisme exacerbat de vegades en l'exercici d'aquests mateixos càrrecs, no?, evitar allò que deia un veterà polític italià, Giulio Andreotti, quan li van preguntar per un polític suec que s'havia autolimitat el mandat, no?, i ell va dir: «Això està molt bé –això està molt bé–, però a Itàlia només ens retira o la mort o el jutge o els electors.»

Si fa no fa el mateix que, en aquest cas, va dir un altre estadista, De Gaulle. Aquest, per cert, no va voler en cap moment ni tan sols aparentar tenir delfí, per cert. Però en una ocasió quan li van preguntar si no deixaria un buit molt gran el dia que deixés el seu càrrec de president de la República, doncs va contestar que no hi hauria un buit, que el que hi hauria era un ple enorme, no?, és a dir, un *tout plein*, com diuen en francès, no?

Bé, això és anecdòtic, potser sí, però en tot cas aquesta anècdota ens serveix per il·lustrar en relació amb la categoria. La categoria és que determinades ostentacions continuades del poder, a tot nivell, en tots els àmbits, no només a la Generalitat, als ajuntaments, a tots els organismes, tot i que aquests càrrecs reuneixin tot

els requisits democràtics, només faltaria, acaben, amb bona lògica, predisposant a certs comportaments personalistes, es comença per dir «el despatx de la Presidència» i s'acaba dient «el meu despatx», i perquè de forma natural la perdurabilitat en els càrrecs, al marge de tota consideració ètica, porta inexorablement fins i tot a confondre les institucions amb les persones que les encarnen.

En el nostre sistema institucional, i em refereixo a la Generalitat, perquè en definitiva és sobre això que aquest Parlament pot discutir, pot legislar, també calen, insistim, mecanismes de perfeccionament del sistema representatiu i de millora de la solvència de les institucions. I un dels aspectes francament, manifestament millorables, com si fos una finca a expropiar, creiem que és el nivell de credibilitat representativa.

I amb aquesta proposició de llei proposem, si vostès volen, una solució modesta, però creiem també una solució eficaç, una solució eficaç als problemes derivats de la col·lisió entre el principi de representació democràtica i aquella propensió natural que deia fa un instant, el personalisme que genera l'exercici de determinats càrrecs; una solució a les disfuncions també, com deia, derivades del tarannà..., perdó, del reduccionisme de determinades pràctiques, i aquests dies, molt a prop nostre, hi tenim alguns exemples. Es comença per exaltar el tarannà carismàtic d'algunes persones, la seva infal·libilitat, convertits en una espècie de *deus ex machina* omniscient de les tragèdies gregues, i s'acaba, fins i tot, fent balança de l'obrer de govern no tant en funció del nivell o de l'estat d'execució d'un determinat programa polític, sinó en funció de la capacitat de liderar diferents programes, idees intertemporals, etcètera.

Però fora de l'àmbit polític, deia abans, també és una qüestió crec que de debat i perfectament discutible. Aquesta reflexió ha estat feta, per exemple, quan fa molts pocs anys l'actual president de la CEOE, de la patronal espanyola, va optar em sembla que a una cinquena reelecció del seu càrrec, no? Hi ha hagut fa molt poc temps en aquesta cambra canvis legislatius operats en el marc de les caixes d'estalvi catalanes per tal d'introduir limitacions per raó d'edat en alguns càrrecs directius d'aquests organismes, no? I és lògic perquè això que avui estem defensant per al president de la Generalitat o per a la persona que ocupi la presidència de la Generalitat, millor dit, és perfectament vàlid per a les patronals, per als clubs de futbol, per a les caixes, per als partits polítics, per als governs en l'àmbit local, estatal, autonòmic, etcètera.

I això no qüestiona, en definitiva, la validesa de ningú en la seva tasca, l'únic que pretén és introduir estímuls perquè les persones elegides aprofitin el temps de què disposen per realitzar una tasca de resultats duradors, i, fins i tot, creiem, i fins i tot en termes purament econòmics, que això serviria per reduir els costos interns de transició que la renovació suposa per a qualsevol organització. Fins i tot m'atreveria a dir que els substituïts dedicarien el seu temps i totes les seves energies no tant a conspirar, en aquest cas, per desplaçar els dirigents immuno-resistents al seu càrrec, sinó per preparar-se i per guanyar adeptes. És a dir, aquesta és una experiència i una lectura que en podem fer, precisament, d'una

transició i d'un debat successor i a l'interior d'un partit polític a nivell d'estat, no?

No hem volgut convertir aquest debat com en altres ocasions en un debat sobre aspectes purament jurídics o sobre aspectes doctrinals. De fet, aquesta és una qüestió tan antiga en la ciència política que s'arrossega del moment que George Washington va renunciar, en un debat entre federalistes i antifederalistes, si havia d'op-
tar o no a un tercer mandat, no? Ni he volgut en aquests moments tampoc donar una visió sobre determinats models que ens ofereix el dret comparat. De fet, en el preàmbul d'aquesta iniciativa, vostès trobaran alguna reflexió al respecte, no?

Nosaltres partim de la base, i crec que això ningú no ens ho discutirà, a hores d'ara, del caràcter semipresidencialista o bé neopresidencialista del nostre model. De fet, el neopresidencialisme és un terme en ciència política que vol dir o amb què es designa els règims polítics en què el president ostenta un poder polític superior al d'altres òrgans del mateix estat.

Només cal veure en el cas de Catalunya la triple naturalesa institucional del president de la Generalitat, que no només és cap d'un govern, sinó que és president d'un país o d'una nació, i a més, alhora, també és el màxim representant ordinari de l'Estat a Catalunya. I això, sense que vulgui equiparar la nostra democràcia parlamentària, en què el president és elegit pel Parlament, lògicament, doncs, amb un sistema purament presidencialista o presidencialista pur, es digui com es digui, no permet considerar el president de la Generalitat com un membre més del Govern, com un *primus inter pares* més entre els diferents consellers o membres d'aquest Govern, perquè és evident que la persona que ocupa la presidència de la Generalitat és l'eix central del nostre sistema polític perquè ocupa una posició preeminent que s'emmarca, també l'any 82, quan vam aprovar la Llei 3 en aquest Parlament, dins dels processos d'enfortiment de l'executiu de molts sistemes polítics que s'observa a Europa i al conjunt del món, però que en el seu moment es va fer sense els límits, sense les cauteles i sense els frens necessaris.

No ens enganyem, si mirem que la durada del mandat és curta, quatre anys, és una obvietat, i que la seva elecció, fins i tot, és a través del vot de cadascun d'aquests diputats i diputades del Parlament, teòricament d'antuvi tot apunta que aquest tipus de mandats no hauria de tenir cap límit, i, per tant, cap límit a la reelecció.

Però si es mira, i en això volem insistir, sobre el prisma que el president o la persona que ocupa la presidència de la Generalitat és la primera magistratura del país, en funció del principi de temporalitat i també d'electivitat, creiem, des del nostre Grup Parlamentari, que això aconsella, ara com ja fa alguns anys, delimitar els mandats.

Si no es fes així, hauríem de pensar en un sistema obertament, i això es pot fer, lògicament, en la discussió del futur Estatut nacional de Catalunya, és a dir, pensar en una presidència d'elecció directa, pensar en mandats possiblement més llargs, pensar a separar la figura del president de la Generalitat, en aquest cas, dels avatars i de les discussions, en aquest cas del dia a dia de la política a Catalunya, i, per tant, configurar un càrrec de

caràcter més representatiu. Però no sent així i no havent existit propostes en aquest sentit per part de tots els grups d'aquesta cambra, el més fàcil és pensar que en aquests moments, aquesta iniciativa té una voluntat de transitorietat, de modificar l'instrument que en aquests moments regula i disciplina l'organització i l'estatut intern de la Generalitat, que és la Llei 3/1982, a l'espera que en el futur puguem o bé estatuir aquesta qüestió o bé abordar una modificació àmplia d'aquest aspecte.

És amb aquesta mateixa voluntat no només de transitorietat, sinó de diàleg i de receptivitat que també voldríem plantejar obertament a tots els grups de la cambra, demanant lògicament suport a aquesta iniciativa, que poguessin considerar o estimar la possibilitat que aquesta limitació a dos mandats consecutius que estableix o que proposa la nostra iniciativa es pogués ampliar fins i tot a tres mandats. Aquest és un element que, evidentment, pot ser objecte de discussió i debat en el si de la ponència que es pugui crear eventualment si es pren en consideració.

Per la nostra banda, res més, senyor president; agrair als senyors i senyores diputats la seva atenció.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael Ribó.

(*Veus de fons.*)

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Ridao, vostè diu que no és per casualitat que apareix aquest text avui, el mateix dia que aprovem, fa uns minuts, el tractament dels expresidents. Bé, vostè tenia aquest text des de novembre del 99 a la cambra, per tant, fa bastants anys que el tenia aquí aparcat. No sé si esperava que s'aprovés el que s'ha aprovat avui per desaparcar-ho, però és una mica estrany, no? Perquè a més la pregunta a fer-li seria: i si no s'hagués donat un tractament específic, com s'ha fet avui, en el punt anterior, l'hauria desaparecat o no?

Jo sóc partidari de votar totes les preses en consideració, com a qüestió democràtica, però avui m'ho posa molt difícil, senyor Ridao, i li explicaré per què: primer, sona rar, sona rar que justament a les acaballes del mandat d'un president de la Generalitat que democràticament ha renovat el seu mandat tantes vegades i que ha anunciat ara que no es tornaria a presentar, sona estrany que de forma així, puntual, ens despengem amb una proposició de llei com aquesta, que, a més, té poquíssimes, per no dir nul·les, possibilitats d'arribar a bon port en els mesos que falten de legislatura; sona rar quan, a més, jo ja ho he dit una vegada i m'atreveixo a repetir-ho des d'aquesta tribuna, dubto que mai més ningú tingui l'oportunitat de gaudir de tants mandats seguits des de la Presidència de la Generalitat. Sona rar perquè, com vostè mateix ha dit, el dret comparat dona per tot, però especialment en els casos d'un president parlamentari la balança s'inclina molt, molt en favor de no limitació de mandats. Vostè aquí ens ha fet un garbuix sobre el presidencialisme i semipresidencialisme –per cert, el semipresidencialisme és el sistema francès,

on la ciutadania també elegeix el president i el cap de Govern queda mig penjat entre presidència i Parlament—, però dubta d'una certa revifalla de l'orleanisme, no? Ens cita el cas suís; el cas suís és un cas de rotació, no? Es cita uns caps d'estat, en el preàmbul, que no són ni de molt caps de Govern ni responsables de confiança parlamentària. Per tant, són sistemes poc comparables amb el que nosaltres tenim, en aquests moments, com a sistema d'autogovern.

Dóna per tot el dret comparat i fins i tot donaria per fer una discussió, que espero que es faci, molt seriosa, sobre la configuració institucional de Catalunya i el paper que li correspon al president de la Generalitat. Li vull recordar, senyor Ridao, que quan es va fer la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu, el seu Grup no va ser gaire partidari..., va ser absolutament contrari que hi hagués una responsabilitat de conseller primer i una responsabilitat de president de la Generalitat i que, per tant, si de cas, s'abriguessin algunes de les teories que vostè ha desenvolupat des de la tribuna, ja que un president de la Generalitat és un president honorífic, representatiu, que és més assimilable a aquests caps d'Estat que vostè cita en el preàmbul.

Jo ja sé que vostès poden canviar de posició, i m'alegraria molt que en aquest sentit anessin canviant, però també li vull dir que justament, quan es reobri una discussió com aquesta, en el marc corresponent, serà el moment de discutir-ho. Ni per la forma ni pel contingut sembla gaire adient avui; per la forma, perquè els textos que acabem de presentar a la Ponència de reforma sobre l'Estatut, constituïda ahir o que es va posar en marxa ahir per part de tots els grups parlamentaris, fins i tot amb un que ja ha anunciat que no serà present a les discussions, dóna una mínima tranquil·litat perquè sigui en aquell àmbit que discutim —quasi res— un element tan important que afecta la presidència de la Generalitat. Torno a dir, els textos estan damunt de la taula, no? Quant a la forma, li argumentaria el calendari, doncs, hem acordat de moment fer un treball comparatiu entre els textos presentats i d'aquest treball comparatiu treure uns denominadors comuns, això ho varem acordar ahir. O sigui, independentment de l'ordre del dia de la sessió d'avui. I en segon lloc quant al contingut: això no té sentit discutir-ho seriosament si no és en el marc d'una discussió sobre quin és el sistema institucional de què s'ha de dotar Catalunya. O sigui, quant potenciem el Parlament? És a dir, una nova discussió ja la varem fer en l'estatut a Sau i després a les Corts Generals, i després aquí amb la idea del Parlament, el president i el Consell Executiu... Hi ha una oportunitat i una necessitat de fer-ho de bell nou, si més no per actualitzar, però, solemnement, i amb tots els ets i uts, cal fer-ho i per part de tots els grups parlamentaris.

Ja sé que jo li parlo des de la modestíssima posició del Grup Parlamentari més petit, però jo crec que ni el més gros s'hauria d'atrevir a llançar a *palo seco*, pel seu propi compte, una discussió com aquesta fora del context del calendari i fora del context del contingut. I vull afegir, per acabar, que jo sóc molt partidari d'intentar que ningú s'eternitzi en els llocs. Hi ha una dimensió absolutament humana de possible costum, mal hàbit, erosió, en els llocs i dissortadament tenim majories massa instal·lades en institucions molt importants d'aquest

país, i caldria més aire fresc per renovar-les, però li demanaria, fins i tot que, si és possible, això ho trameés a la discussió que estem tenint a la Ponència sobre la reforma de l'Estatut.

Gràcies, president.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada la senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no és la primera vegada que el Grup d'Esquerra Republicana, que el senyor Ridao, ens presenta una proposició de llei per modificar la Llei de l'Estatut interior, la Llei del Parlament, del president i del Consell Executiu, per tal de limitar a dos mandats consecutius el mandat del president de la Generalitat.

Deia abans el senyor Ribó «sona rar fer aquesta proposta en aquest moment». Jo, si m'ho permeten, senyores i senyors diputats, diria que sona oportunista, senzillament, perquè és oportunista. A més a més, vull recordar que la darrera vegada que vam debatre aquesta qüestió, el mateix senyor Ridao deia literalment, deia: «Segurament, seria possible trobar una solució tècnica més acurada de la que avui proposem.» Bé, ha estat incapaç de trobar una solució tècnica ni més ni menys acurada, senzillament perquè no existeix i torna a fotocopiar el mateix text que ja va presentar i que ja va votar aquest Ple, i torna a utilitzar exactament els mateixos arguments, fent oïdes completament sordes a allò que ja li va dir la cambra en el seu moment.

Perquè, senyor Ridao, el debat no és tan simple, no és tan frívol, no és tan banal com modificar un sol article de l'Estatut interior, escolti'm, que Déu n'hi do, sinó que partim de la base que les lleis, especialment aquelles lleis institucionals, aquelles lleis que conformen el que és l'arquitectura del nostre..., del nostre sistema polític i del nostre sistema polític —amb majúscules—, responen a un model concret, a un règim polític determinat. Per tant, l'autèntic debat no està a xifrar en quatre o en vuit anys o en els que vostès vulguin el mandat del president de la Generalitat o a atorgar un o dos mandats més o menys, sinó que el debat de fons, el debat profund, el substrat del debat, la qüestió és si realment el que està proposant el senyor Ridao és un canvi de model, un canvi en el règim parlamentari que sustenta, justament, el nostre autogovern i que està reflectit en l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Introduir ara el debat sobre limitació de mandats, a més a més que ja el propi senyor Ridao ha expressat els motius purament conjunturals i ha dit: «En l'opinió del Grup Popular —amb tot respecte, senyor Ridao, però completament oportunistes—, introduir aquest debat és anar contra la pròpia naturalesa jurídica i política del règim establert de parlamentarisme en el nostre model constitucional, per diverses raons.» En primer lloc, resulta evident que, a aquestes alçades, i més enllà del debat doctrinal, que pot existir, respecte si es va cada vegada més a un cert presidencialisme —i aquí aquesta

posició, doncs, és molt discutible en la doctrina—, hi ha opinions, és francament opinable, vull dir, hi ha opinions per a tots els gustos, com si diguéssim. El que és cert és que tant la Constitució com l'Estatut han optat per un règim polític parlamentari que, a més a més, no és el parlamentarisme tradicional, sinó que és allò que es coneix com a règim parlamentari racionalitzat, i que fins i tot per a alguns, doncs, estem en un sistema, en un règim parlamentari justament d'equilibri, en un règim que es coneix com a hiperracionalitzat.

El nostre règim polític, el de Catalunya, gràcies al nostre Estatut i a les decisions que va prendre aquest Parlament en aprovar la Llei 3/1982, es fonamenta en un equilibri de poders entre les diferents institucions, especialment entre el Parlament i el Govern, on, precisament, el Govern i el president no es legitimen per una elecció directa dels ciutadans de Catalunya, i aquesta és l'essència..., perquè això seria l'essència dels règims polítics presidencialistes i de règims semipresidencialistes que justifiquen, justament, la limitació de mandats, sinó que es legitimen a partir d'un mandat del propi Parlament.

És el Parlament el que és escollit directament pels ciutadans per sufragi universal i és el Parlament, a la vegada, que escull, posteriorment, en un procediment reglat, de naturalesa parlamentària, que pren com a base el joc de les majories, la persona que ha de formar part del Govern. El Govern, en el règim parlamentari, és un mer dipositari, és exclusivament un dipositari de la confiança del Parlament, podríem dir que el Govern és l'administrador de la voluntat popular que li trasllada el Parlament, però és que, a més a més, des del Parlament s'estaria negant un dret constitucional que es reconeix a cada un de vostès, a cada un de nosaltres, que és el dret que ens reconeix l'Estatut d'autonomia de Catalunya i que ens reconeix la Constitució, que tots i cadascun de nosaltres podem ser escollits presidents de la Generalitat.

Sobre aquest punt no hi ha discordances en la doctrina, senyor Ridao, el Parlament és l'únic poder legítim que pot posar fi al mandat d'un president i al seu Govern quan vulgui, perquè, justament, al president, el Govern li deu un vot de confiança, és cert que en el model racionalitzat el poder del Parlament està equilibrat, justament amb la capacitat que té el president de dissolució anticipada del Parlament, això sí amb uns límits, amb unes cauteles clarament infranquejables per donar estabilitat al sistema. En segon lloc, seguint la pròpia lògica institucional del parlamentarisme, només al Parlament li correspon treure, com deia, la confiança que ha dipositat en un president i, per extensió, el seu Govern, perquè, precisament, els ciutadans només elegeixen el Parlament, al qual posteriorment li correspon designar aquest administrador de la confiança política, que és el president de la Generalitat.

I això en un règim parlamentari com el nostre, que sembla que vostè vol canviar de forma..., amb una frivolitat realment difícilment descriptible, amb la modificació d'un sol article, és tan lògic, raonable i fonamentat, no ho és en el cas del règim presidencialista o d'un règim semipresidencialista, on els ciutadans tenen un doble nexa amb el poder polític a través de l'exerci-

ci del sufragi universal o de l'impuls de procediments electius indirectes per elegir dues institucions, que, a més a més, apareixen formalment i nítidament separades.

En aquests règims sí que els ciutadans directament poden limitar el mandat del president, perquè, precisament, existeix una relació directa de confiança entre els ciutadans i el president, sense intermediaris de cap mena, ni relacions fiduciàries, que és el paper que té, precisament, aquest Parlament en el model parlamentari amb què ens vam dotar amb l'Estatut d'autonomia. Però és que, a més a més, si ens fixem en l'exposició de motius, el senyor Ridao reproduceix estrictament la que va presentar amb anterioritat i hi ha un garbuix, hi ha una confusió entre el que són règims presidencialistes, el que són règims semipresidencialistes; no distingeix ni discerneix entre el que són estats monistes, estats dualistes. Vostè, senyor Ridao, ha de repassar la doctrina política de què es nodreix per intentar clarificar una mica les seves idees.

L'esment particularitzat que es fa als Estats Units d'Amèrica, quan és, justament, un sistema que és el model de presidencialisme contemporani, denota que, clarament, Esquerra Republicana posa com a models de limitació de mandat justament allò que li diem que no és el nostre de model; un model clarament presidencialista. Però és que, fins i tot, si ens fixem en exemples que exposa també en l'exposició de motius per demanar la limitació de mandat del president de la Generalitat, resulta que la llista és força complexa de classificar, és força curiosa, no?, perquè Suïssa constitueix un règim polític especial, de tractament diferenciat en qualsevol tractat de sistemes polítics comparats en respondre més a un règim directorial que no pas a qualsevol dels règims comentats.

Com deia, hi ha una confusió molt..., hi ha una confusió no només doctrinal sinó política, fins i tot de quina és la intencionalitat o finalitat que pretén Esquerra Republicana en presentar aquesta presa en consideració.

Però no voldria acabar sense fer una reflexió. Nosaltres considerem que la limitació dels mandats del president és una qüestió que es vincula a conviccions personals, a plantejaments ètics, a compromisos presos per qui es presenta en unes eleccions amb els ciutadans quan els demana el vot. Aquest és el compromís que va prendre el president Aznar, sense necessitat que hi hagués cap llei estatal que l'obligués a fer-ho.

I els posaré un altre exemple més domèstic, més proper, que, ben segur, els farà veure que si vostès tenen realment aquestes conviccions, ho podrien aplicar. Una qüestió com la paritat, no tenim llei de paritat. L'únic Grup Parlamentari que té una situació de paritat en els seus escons és el Grup Popular. Hi ha qüestions...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...senyor Ridao, que, com dic, són compromisos amb els ciutadans, compromisos amb els electors, perquè vull recordar que als escons d'Esquerra Republicana de dotze diputats només tenim una companya, i, per cert, molt estimada per nosaltres.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Proposició de llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana pot ser examinada, com ja ho han fet els qui m'han precedit en l'ús de la paraula, pot ser examinada des de tres punts de vista, com a mínim: l'oportunitat, la qualitat tècnica i l'objectiu polític que conté. De manera relativament breu, diríem, i sense la brillantor d'altres oradors, em referiré a cada una d'aquestes perspectives.

En primer lloc, l'oportunitat de la presentació d'aquesta Proposició de llei. Ens sembla, als Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que l'oportunitat és, si més no, discutible. La cambra sap, i el Grup que ha presentat la Proposició també ho sap, que, malgrat reserves, reticències, oposicions i altres sentiments i conductes poc entusiastes, s'ha posat en marxa un procés de reforma del marc estatutari. Ahir, com se'ns ha recordat també, es va reunir la Ponència conjunta per a la reforma de l'Estatut. Aquesta Ponència es va marcar un calendari de reunions i es va fixar uns objectius raonables, raonables ateses les circumstàncies del calendari electoral.

La qüestió que planteja la Proposició de llei afecta directament la revisió del paper i la definició de les institucions de l'autogovern, i, en particular, d'una de les més centrals, que és la de la presidència de la Generalitat. No seria, per tant, més procedent reservar el tractament d'aquesta qüestió quan es tractin els altres aspectes de la reforma estatutària? No seria més indicat contemplar de manera conjunta quin ha de ser el que en podríem denominar l'«armadura institucional» de la Generalitat?, una armadura, diríem, que en el funcionament dels vint-i-tres anys que portem de vigència de l'Estatut fa obligat revisar i sotmetre aquest funcionament, com alguna vegada he dit, a una espècie d'ITV institucional. I, per això, considero, considera el nostre Grup, que tractar ara la qüestió de manera aïllada, de manera singular, no és massa oportú.

El segon punt de vista des del que podem examinar la qüestió és el seu contingut específic i la seva qualitat tècnica. Aquesta qualitat, per dir-ho en termes que utilitza l'argot escolar d'avui dia, necessita millorar. Com vostès saben, aquest és l'eufemisme que el sistema educatiu actual aplica a situacions que en els nostres temps escolars rebien una qualificació menys considerada i més contundent. Estic segur que els signataris de la Proposició també són conscients de les seves deficiències.

Una de primera, diríem, i principal, i és la que vull comentar ara, és el fet que la Proposició de llei parla de «mandat», quan, en rigor, no hi ha mandat presidencial definit en el sistema actual. Hi ha, certament, mandat parlamentari, però és difícil de parlar de mandat presidencial, perquè, a diferència dels règims presiden-

cials o semipresidencials, la durada de la comissió per exercir la presidència no té durada fixa, no és fixa, depèn, com tots sabem, de la confiança parlamentària. Aquest també és el cas del cap de l'estat en sistemes parlamentaris, però no dels caps dels seus executius, president del govern, canceller, etcètera, ja m'han precedit aquí altres que han fet aquesta excursió més il·lustrada. En tots aquests casos, la durada de la magistratura queda sotmesa a la voluntat majoritària de la cambra que els ha investit o els ha elegit, i, per això, limitar la reelecció d'un president de la Generalitat sense tenir en compte la durada efectiva amb què ha ocupat el càrrec podria portar-nos a situacions estranyes, com seria impedir la reelecció d'un president que, degut a una dissolució anticipada, només hagués ocupat la presidència per uns quants mesos.

Significa, això, que discrepem de l'objectiu, de la finalitat, del Proposició?, i aquest és el tercer punt de vista des del que vull examinar el cas. Socialistes - Ciutadans pel Canvi no discrepen de la finalitat, de l'objectiu que la reforma proposa. Al contrari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi estem a favor de limitar temporalment l'exercici de la presidència i també d'altres càrrecs electius. Per quina raó? Perquè, llevat d'excepcions benemèrites, que cal també dir que existeixen, perdurar en els càrrecs electius de manera excessivament perllongada pot comportar alguns defectes importants en el funcionament democràtic, pot reforçar derives personalistes que confonen l'interès de la persona amb l'interès general, pot induir a la patrimonialització partidista de les institucions, pot provocar l'estancament o l'afebliment del dinamisme necessari per respondre als canvis polítics i socials i, en el pitjor dels casos, pot crear l'atmosfera favorable per a pràctiques clientelistes i corruptes.

Les societats actuals, amb una ciutadania més informada, més conscient, més educada, reclama també la renovació del seu personal polític, vol que aquest personal sigui entregat i competent, però també vol que no s'aïlli ni s'allunyi de les demandes socials, com pot succeir quan s'eternitza l'ocupació de posicions electives.

Algú dirà, o s'ha dit, diríem, i s'ha dit amb un cert fonament, que la ciutadania ja pot provocar aquesta renovació quan vota i expressa la seva confiança o desconfiança respecte de l'actuació dels mandataris. És cert, però també és cert que els comportaments polítics queden condicionats en bona mesura per les regles del joc, en aquest cas per les regles del joc polític, unes regles, senyores diputades, senyors diputats, que no són immutables, unes regles que de vegades van ser definides en un context social diferent i que han de seguir canviant, s'ajustin o no s'ajustin al que diuen els llibres que hem escrit o que hem llegit, perquè si no les ajustem nosaltres, el que produïrem serà més desajust entre el funcionament institucional i l'opinió pública.

Els objectius que apuntàvem, aquesta finalitat que compartim, no s'aconsegueix únicament amb la limitació temporal dels càrrecs electius, són necessaris també altres canvis institucionals, però no s'ha de menystenir la importància del canvi que considera aquesta Proposició de llei, i per això mateix Socialistes - Ciutadans pel Canvi ho proposava ja en el programa electoral de la coalició que va presentar a les eleccions de 1999, ho

ha incorporat al document tripartit sobre l'autogovern que vam subscriure conjuntament amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya, ho ha incorporat també a les bases per a l'Estatut que ha lliurat a la Ponència conjunta que se n'ha d'ocupar.

En resum, per acabar, senyor president, la Proposició que debatem ens sembla temporalment intempestiva i tècnicament defectuosa, però també és, com acabo de dir, políticament assumible per Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè compartim el seu objectiu final. Ens permetem, per tant, suggerir al Grup proposant que la retiri i la traslladi a la Ponència conjunta de reforma de l'Estatut, on trobaria, probablement, el seu lloc més adequat i podria articular-se millor amb la resta de reformes institucionals que aquest nou Estatut ha de contenir.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores i senyors diputats, els diputats que m'han precedit dels diferents grups parlamentaris han qualificat ja aquesta iniciativa del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, qualificatiu que jo comparteixo, encara que haig de dir que, segurament, el que millor la defineix és el qualificatiu que hi ha donat Iniciativa per Catalunya Verds, és a dir, és una iniciativa «rara». Jo crec que ha estat d'una gran amabilitat, i dins d'aquest qualificatiu, doncs, s'inclou tot allò que després s'ha anat dient. Per tant, no vull insistir a qualificar-la d'una altra manera, perquè em penso que ja tots els senyors i senyores diputades entenem l'opunitat d'aquesta Proposició de llei.

Aquesta Proposició, com ja s'ha dit, i també ho ha explicat el portaveu, va ser presentada l'any 96, va ser presentada, la mateixa, l'any 99 i fins al dia d'avui no l'estem debatent. És clar, senyor Ridao, ha trobat un bon recurs i diu: «És que com que aquest matí hem parlat de l'Estatut dels presidents de la Generalitat, ja tinc on agafar-me per com justifico que des de l'any 99 no s'hagi estudiat fins al dia d'avui.» Doncs ha trobat, realment, un bon encaix per justificar la seva Proposició, però vostè sap que no és així. Per això, l'han qualificat com l'han qualificat els diputats que han fet ús de la paraula abans de Convergència i Unió.

Senyor Ridao, vostè explicava que, per altra banda, la seva iniciativa és la mateixa en el text, en la part dispositiva, però també en l'explicació que vostè ha donat aquí a la tribuna, i, francament, jo l'anava sentint i anava pensant: «Però per què hem de fer aquest desgast de la democràcia de les frases?» Vostè anava dient «aprofundir la democràcia» com si el fet que el president de la Generalitat, segurament únic en aquest cas, hagi estat majoritàriament votat pel poble de Catalunya això no fos democràtic, i sembla que la democràcia ara sigui el fet que limitem els mandats.

Doncs, senyor Ridao, senyores i senyors diputats, el que és fonamental per a la democràcia no és la limita-

ció dels mandats, és que hi hagi cada quatre anys votacions lliures dels ciutadans, això és el que és fonamental per a la democràcia, no la limitació dels mandats, podem posar de cinc, de deu o dels que vulguin. Per tant, suposo que comparteix, senyor Ridao, el que acabo de dir: el que és fonamental per a la democràcia és que hi hagi eleccions lliures cada quatre o cada cinc anys, els anys que es fixin. (*Veus de fons i rialles.*) Gràcies, senyor Camps.

Vostè deia, en canvi, una altra cosa que sí compartim, diu: «És que la presento ara perquè també unes altres forces polítiques s'hi han manifestat a favor.» També Convergència i Unió. El senyor Mas, com a candidat a la Generalitat, ha dit que, bé, que podem estudiar la limitació dels mandats del president. Per tant, vostè pot afegir també a la llista que també Convergència i Unió està per aquesta discussió, entre altres temes, de la limitació dels mandats, ja veurem quants i com, però, en tot cas, crec que també, com deia el representant socialista, hem de parlar d'altres coses, també, si volem revisar aquest Estatut d'autonomia.

Per tant, senyor Ridao, al final, arribem a la conclusió que la seva pretensió només és una, que és la imatge en sortir a la tribuna, però amb això, compte amb aquestes pretensions, perquè crec que el que ha introduït és una confusió, i les confusions la democràcia més aviat la perjudiquen que no l'aprofundeixen.

El vicepresident del Parlament ha dit una frase, presentant aquesta Proposició de llei, que deia: «Els pobles es forgen al voltant de les seves institucions.» Jo crec que això és compartit per tots. Hem tingut la institució del president de la Generalitat recollida a l'Estatut, amb una llei que la desenvolupa i la regula, i ara tots els grups parlamentaris estem d'acord que s'ha de procedir a una revisió per afegir nous objectes a l'Estatut d'autonomia i per aprofundir l'autogovern.

Per tant, això és un cas molt puntual, és un aspecte molt poc rellevant, i crec, senyor Ridao, que no s'ha de donar a aquesta tribuna la rellevància que vostè ha pretès donar-hi. Hem de revisar tot el marc estatutari, tot el marc de les nostres institucions. Per tant, és allà el moment on l'hem d'estudiar. Jo li recomano, si és que no l'ha llegit, un llibre que es diu *En defensa de la democràcia*, i allà no trobarà res del que vostè ha dit aquí, res. Per tant, la democràcia es defensa d'una altra manera, de la manera que jo he dit, però, en tot cas, això, el que li vull recalcar, i li dic aquest llibre, és perquè vegi que és un aspecte segurament molt poc rellevant a efectes d'aprofundir i de millorar la democràcia.

Ja s'ha dit que el nostre règim és un règim parlamentari, que així ho recull l'Estatut d'autonomia. Però abans d'acabar li hauria de dir el següent. Senyor Ridao, jo no entenc per què vostè avui ens planteja aquí aquesta Proposició i fa uns dies van presentar el text de proposta de nova constitució —que, per cert, així es diu, diu: Constitució de l'estat lliure de Catalunya— i hi proposa unes altres coses. Si jo hagués de votar ara, no sé el que estic votant, si el president de la Generalitat actual, que sembla que s'ha d'acabar, o la proposta que vostès fan de nova constitució de l'estat lliure de Catalunya, en la qual planteja una, que és el president de la Generalitat, i una altra, el cap de Govern. Per tant, és que no encaixa

la seva..., voler avui discutir això amb una altra cosa que han plantejat fa molt pocs dies.

En aquests dies, com deia, s'han plantejat diferents propostes; cada grup parlamentari n'ha presentat una. Una es diu Bases per a un nou estatut nacional, la de Convergència; Bases per a l'estatut d'autonomia de Catalunya, la socialista; Bases per a la reforma constitucional i estatutària, d'Iniciativa, i la seva, que ja he dit, Constitució de l'estat lliure de Catalunya. Doncs crec que és allà, en aquesta Comissió d'Autogovern, que ja s'ha reunit una vegada, on crec que vostès haurien d'enviar aquest paper, aquesta Proposició, perquè en tot cas sigui un document més d'estudi d'aquesta Comissió de l'Autogovern, però en cap cas l'hem de debatre, ni molt menys votar. És això el que li volia dir, senyor Ridaó: crec que seria millor que no ho poséssim a votació, sinó que seria millor trametre-ho com un document d'estudi a la Comissió d'Autogovern.

I, francament, per al meu Grup Parlamentari no seria molt acceptable que aquesta cambra posés a votació i acceptés la present consideració d'aquesta Proposició pels motius que acabo d'expressar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, per la qual es limita la permanència en el càrrec de president de la Generalitat a dos mandats consecutius.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 67 en contra i 52 abstencions.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i dos minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació de condol per la mort de periodistes durant la guerra de l'Iraq

Senyores i senyors diputats, donant compliment a un sentiment que han expressat en aquesta Presidència tots els que aquí a la casa treballen amb els mitjans de comunicació, i d'acord amb els diversos portaveus, els prego que fem un minut de silenci per a tots els que han perdut la seva vida treballant en els mitjans de comunicació a l'Iraq i especialment per als periodistes Julio Anguita Parrado i José Couso.

(La cambra serveix un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Preguntes

Passem, ara, a l'apartat de preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern amb relació al procés per a posar en marxa la reforma de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00591/06)

I, la primera, la formula l'illustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quin és el capteniment del Govern que vostè presideix amb relació als moviments i al procés en general de posada en marxa de l'accés a un nou marc institucional des del punt de vista de l'Estatut d'autonomia.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

En aquest precís moment, i com vostè prou bé..., majoritàriament la cambra ha decidit de tirar endavant fins al 30 de juny la Ponència per a l'estudi de l'Estatut, d'un futur Estatut.

Sabem prou bé que durant aquesta legislatura, doncs, no es podrà anar gaire enllà en això, però entenem que és positiu que hi hagi el que en podríem dir una aportació de materials de cara al moment que sí que serà –pot ser-ho i esperem que ho sigui molt– molt important i decisiu i positiu durant la propera legislatura.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Hem assistit aquests darrers dies al que en podríem dir la setmana de l'Estatut, on

sembla que, si no tens Estatut en aquesta vida no ets res, si més no en el bocí de vida que passa per Catalunya, amb el risc que correm tots plegats de frivoltzar i banalitzar el que és la millora de l'autogovern, i sembla com si tots plegats haguéssim treballat a preu fet.

Durant vint-i-quatre anys Esquerra Republicana de Catalunya ha estat reclamant un estatut nou, i per tant coneixem molt bé la sensació de solitud que significa demanar, plantejar, somiar, fins i tot, desperts, lògicament, un marc institucional millor.

Durant vint-i-quatre anys vostès han dit «no» a la reforma de l'Estatut, i en aquesta mateixa cambra vostès –i vostè, particularment, també– han negat una vegada i una altra la possibilitat de reformar l'Estatut quan nosaltres així ho plantejàvem.

I aquesta legislatura –és bo de no oblidar-ho, senyor president– ha començat amb un pacte entre vostès i el Partit Popular, un pacte gràcies al qual Convergència i Unió ha continuat mantenint la presidència, però a canvi d'un compromís: Convergència i Unió i el Partit Popular acordaven que no es reformaria l'Estatut d'autonomia. Vostès ho van acceptar. Vostès ho van signar. Vostès ho han aplicat fins ara, fins ara que fan veure com..., quan veuen els del PP, com si fossin talment empastats, que no els coneixen ni de vista, i porten vuit anys de pacte permanent amb el PP aquí i a Madrid.

A més, allà han fet president i han donat suport a forces polítiques que no s'han distingit per la seva vocació precisament autonomista, sinó que han presentat recurs d'inconstitucionalitat contra lleis d'aquest Parlament i han aprovat lleis contràries a l'autonomia.

A Madrid, han aprovat pressupostos discriminatoris contra Catalunya, lleis contràries als nostres interessos, com el Pla hidrològic nacional, la Llei de partits o la d'universitats, i aquí han renunciat al del Constitucional certes lleis com la LOU o com la mateixa Llei d'estrangeria, i han votat en contra de resolucions favorables a la pluri-nacionalitat de l'Estat o a millorar l'autogovern.

L'autolimitació, senyor president, també és una rebaixa de la nostra capacitat d'autonomia...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...i li preguntem: si, com diu el poeta, tot està per fer i tot és possible, què han fet, vostès, durant vint-i-tres anys per a l'autogovern?

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. En primer lloc, li admeto que al final es crea una certa confusió amb tantes peticions. Però, jo crec que aquesta confusió s'ha creat, sobretot, perquè hi ha hagut alguns sectors polítics del país que han volgut fer

creure que ara es podia fer un nou Estatut. I això tothom sap que no és veritat. I això..., ara en aquest moment, no es pot, i, de fet, això ha creat confusió, però bé.

Ara, en canvi, crec que hi ha una cosa, que estem actuant amb bastant coherència, almenys vostè, ho suposo, hi estarà d'acord, perquè estem dient allò que va dir el Parlament que havíem de fer, i concretament que vostès van votar. I vostès, concretament, doncs, van votar que, vista la situació que hi havia, doncs, «en aquesta legislatura» el que s'havia de fer és tota una sèrie de coses, que són les que ha fet el Govern, per cert, d'ençà..., com a mínim, d'ençà de l'any 93, des que vam tenir capacitat de negociació amb possibilitats d'èxit, aleshores amb els socialistes, i que ho hem estat fent, doncs, a partir de l'article 150.2, com es diu aquí en aquesta resolució que vostès van votar, i com es diu, doncs, respecte al que pot ser, doncs, determinades lleis que es poden fer, com es va fer amb la Llei de ports i amb la Llei de policia o com es va fer amb el 150.2 amb el control de trànsit, etcètera.

Bé. I tot això és el que deia aquesta Resolució votada per vostès i és el que fem. I deia: «Si això no pogués anar endavant, i és evident que d'ençà..., que d'ençà del gener de l'any 2002 aquest tema s'ha barrat totalment, aleshores, l'alternativa d'això ha de ser que «durant la propera legislatura» –ho diu textualment– «s'ha d'anar a la demanda i a l'obtenció» –naturalment si podem i espero que sí que podrem– «doncs, d'un nou Estatut.»

Per tant, ens movem exactament en les línies del que ens va dir el Parlament –exactament en les línies que ens va dir el Parlament–, a més, amb el vot concretament de vostès.

Ara bé, a part d'això, durant tot aquest temps, no d'ençà que vostès ho diuen, sinó des de fa molt més temps, amb els socialistes i després amb el PP, hem negociat per tal de millorar el finançament, de millorar determinades competències que s'han fet. Ho hem aconseguit nosaltres, no pas vostès..., quan vostè em diu: «Escolti'm, què han fet vostès?» Doncs, hem fet aquestes coses. Hem aconseguit, a través de l'article 150.2, algunes competències importants...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Hem pogut millorar...

El president

Senyor president..., se li ha acabat el temps. Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els suports parlamentaris amb què compta el Govern fins al final de la VI legislatura (tram. 317-00593/06)

La següent pregunta, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz, del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, amb quin suport parlamentari compta el Govern de la Generalitat fins al final d'aquesta sisena legislatura?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Amb cap de segur.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyor president. *(Remor de veus.)* Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Fernández Díaz

Moltes gràcies, senyor president. La veritat és que li he de reconèixer que avui, a més de conèixer la seva resposta, el que volia –vostè s'ho haurà imaginat perfectament, el que volia– era evidenciar algunes contradiccions del discurs del Govern de la Generalitat en aquestes darreres setmanes.

No recordaré què em va dir el desembre, una pregunta molta similar, allò de la iaia i de les germanetes de la caritat... Això ja és passat, no? I tampoc tornaré a dir el que vostè ens ha recordat al llarg d'aquesta legislatura: que vostè sempre aplica en el seu programa, que és el seu únic horitzó, que votaran amb aquells que estiguin disposats a donar suport al programa de Convergència i Unió i que estan votant permanentment de forma alterna amb els diversos grups parlamentaris.

Doncs bé, si tot és així, si fins ara ha sigut així, jo únicament el que voldria que m'expliqués, doncs, és perquè des del mateix Govern de la Generalitat, de sobte, de forma solemne, amb un especial èmfasi s'anuncia a tot Catalunya: «Hem decidit trencar amb el Partit Popular els nostres acords.» *(Remor de veus.)*

Una de dos: o no hi han hagut acords, al llarg d'aquesta legislatura, i, per tant, vostès han faltat a la veritat, negant el que era obvi, o, si hi ha hagut acord amb el Partit Popular i ens hem de creure el que ha afirmat el Govern de la Generalitat que ha trencat formalment amb el Partit Popular, doncs, vostè, malgrat restin pocs plens, s'haurà de sotmetre a una moció de confiança per dir a aquesta cambra parlamentària amb quin suport compta per esgotar la legislatura.

I al final, el que hi ha al rerefons, senyor president, és que hi ha un excés de nerviosisme electoral per part de Convergència i Unió i per part del mateix Govern de la Generalitat. I el que hi ha, en realitat, i el que és necessari és més serenitat política, no pas perquè el Govern de la Generalitat faci, en aquests darrers mesos de legislatura, una fugida cap endavant, una fugida cap al sobiranisme, cap a la reivindicació quan no justificar el seu discurs, com sempre –sempre– fa en els últims moments, contra el Partit Popular, fins i tot, sinó en allò que

esperen els catalans del Govern de Catalunya: que governi amb eficàcia, que governi amb intensitat, que governi amb sentit social.

I vostès podran intentar justificar una estratègia victimista en les properes setmanes, ja ho estan fent els darrers dies del 4 a 1, quan, en realitat, l'únic que hi ha són gols en pròpia porta de Convergència i Unió, que és la millor forma de perdre partits i no pas de guanyar eleccions, que és el que se suposa que ha d'intentar fer tot Govern de Catalunya i de qualsevol altre indret.

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

El president de la Generalitat

Bé. Vejam... *(Persisteix la remor de veus.)*

El president

Silenci, si us plau...

El president de la Generalitat

Jo personalment li he de dir que aquesta expressió d'«hem trencat amb el Partit Popular» no me l'ha sentida mai. *(Veus de fons.)* No, busquin-la... –busquin-la, busquin-la–, no me l'han sentida mai.

I, per altra banda, de victimista no en vull ser, entre altres coses, perquè jo crec que nosaltres aquesta legislatura hem fet prou bé el que havíem de fer; per tant, per què he de ser victimista?

Ara bé, jo el que li vull dir és una cosa: nosaltres, si exceptuem els pressupostos, que aquests sempre els hem votat amb vostès –si n'exceptuem els pressupostos–, amb tota la resta no hem tingut mai un suport segur, i, per altra banda, hem tingut tota mena de majories: moltes lleis per unanimitat, altres per àmplia majoria, que vol dir per tres o quatre grups polítics, amb vostès, contra vostès, amb tothom, 4 contra 1 a favor de..., contra vostès, 4 contra 1 en contra nostra, el que sigui..., totes les majories imaginables. I ho hem fet fins avui, i no hem votat mai res que estigués en contra del nostre programa.

I hem pogut aplicar gran part del nostre programa, per altra part; no tot, evidentment, perquè, de vegades, no teníem el suport, no podíem trobar en aquesta cambra el suport que necessitàvem per algunes coses, però això passa amb moltes legislatures, però no hem fet mai res en contra nostra, amb majories canviants. Aquest matí encara s'han aprovat dues lleis.

Nosaltres, durant tots aquests anys, i per això deia que de victimisme no en faré, al contrari, més aviat em posaré medalles..., perquè durant aquests quatre anys nosaltres hem fet una política de govern important i hem legislat molt, moltes lleis –moltes lleis– amb majories absolutament canviants.

Per tant, ara és possible que s'hagi accentuat una mica la nostra problemàtica, però no ens agafa, diguem-ne,

de sorpresa quan vostè diu: «Amb quin suport compta? Vostè, què preveu?» Doncs, miri, no ho sé, suport segur, cap; però espero i confio, en tot cas és la nostra voluntat, que, d'aquí al final de la legislatura, podrem seguir actuant, governant bé i legislant.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

——— Pregunta al president de la Generalitat sobre les prioritats polítiques del Govern en el futur més immediat (tram. 317-00596/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(*Forta remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, no cal, no cal...

El president

Prego silenci.

El Sr. Maragall i Mira

Senyor president, la situació a l'Iraq és la principal preocupació dels ciutadans de Catalunya i del món: preocupació per la guerra, primer, i a partir d'ara preocupació, també, per la postguerra i els canvis que caldrà fer per tal d'evitar noves guerres.

Catalunya com a nació té valors i interessos per defensar i ha de fer-ho amb rotunditat: ha de fer-ho per la seva significació moral i cultural com a referent de pau, de resistència i de defensa dels nostres drets durant les successives guerres que hem patit al llarg de la història.

Què pot fer la nostra nació sense Estat davant d'una situació que afecta el seu entorn i els seus interessos? Què poden fer les seves institucions? Què fa o pensa fer el seu Govern i vostè mateix com a president?

Senyor president, quan vostè va introduir canvis profunds en el sistema de govern l'any 2001 va anunciar que es dedicaria als grans temes de país. Va mencionar, entre d'altres, la immigració a Europa i les relacions exteriors. No és l'hora de prendre iniciatives? Estem activant prou la tasca de reflexió, de diàleg i de relacions amb els països de la riba sud de la Mediterrània, a través de l'Institut Europeu de la Mediterrània?

Senyor president, estem proporcionant un marc de reflexió sobre l'ajuda humanitària? Hem mantingut contactes amb ACNUR, Creu roja, Intermón i altres organitzacions no governamentals per conèixer de primera mà les seves preocupacions i afavorir una major consciència sobre el suport que necessiten?

No hauríem de crear, senyor president, en el marc del Parlament, un grup de treball permanent que segueixi

la situació de postguerra i els seus efectes en l'esfera internacional?

Cregui'm, senyor president, tot això podrà tenir l'impuls necessari si compta amb el seu compromís i liderat personal, i comptarà també amb el nostre suport.

Senyor president, sens dubte ara descobrirem innombrables partidaris de la coalició i de gent que ja havien dit el que passaria. Nosaltres seguim veient que aquesta guerra és una barbaritat injustificable. Nosaltres creiem que la guerra ha demostrat simplement que una dictadura no permet a un poble de 20 milions resistir l'atac de dos països de més de 300, però aquests dos països —i Espanya—, mai de mai no podran justificar que la seva intervenció va ser necessària i que no s'hagués pogut obtenir no ja el mateix resultat, sinó un resultat molt millor en termes de legitimitat i fins i tot d'estabilitat de la zona (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), a través...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Maragall i Mira

...de l'acció conduïda pel Consell de Seguretat de Nacions Unides.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Nosaltres hem fet, en primer lloc, una cosa bàsica, elemental si vostè vol, però que és que, políticament, tant en aquest Parlament com en el Parlament..., en el Congrés dels Diputats, com també a Brussel·les..., o a Estrasburg, millor dit, hem pres postura decidida en contra de la guerra. Això, per tant, per començar.

I vull fer notar que nosaltres, probablement, som l'única força política que fent això correm un risc que ens podríem evitar, per dir-ho així, no? Perquè el Partit Popular, evidentment, està en la línia que està i no en pot sortir, i els altres partits estan en una línia que coincideix amb la nostra en moltes coses, i que, per tant, doncs, ens en congratulem i els felicitem, però sempre hi pot haver en algun cas —no dic ara cap cas concret, però en algun cas— la sospita que també hi ha un punt, diguem-ne, d'electoralisme en segons quines actuacions i en segons quines preses d'actitud que tenen respecte de la guerra.

Quant a això que avui diu de la ribera sud, ho hem fet constantment. Em sembla que és demà mateix encara, doncs, que vénen aquí uns quants personatges representants, concretament, del Marroc, i estem constantment..., el conseller Mas va estar fa molt poc al Marroc, el secretari general de la Federació de Convergència i Unió ha tingut contactes constants amb el Marroc i amb Tunísia; hi ha precisament en aquest sentit una activitat intensa, sobretot pel que fa a allà on podem arribar, que és a la

Mediterrània occidental, a la costa sud de la Mediterrània occidental. I això ho estem fent i ho hem fet sempre.

Per altra banda, l'acció humanitària la fem, el que passa és que fonamentalment –i aquesta és una opció que no sé si podria ser criticada– la fem molt a través de les organitzacions no governamentals. Dic això, perquè hi ha alguns, per exemple el Govern central o per exemple el Govern d'Euskadi, posem per cas, que no ho fan a través de les organitzacions no governamentals, sinó que ho fan d'una manera més directa. Nosaltres creiem molt en la societat civil i les organitzacions no governamentals i, per tant, ho fem molt a través d'ells, que per altra banda són gent que alguns d'ells ja hi tenen molt la mà trencada. I, per tant, ens sembla que aquesta col·laboració entre Govern i organitzacions no governamentals és una bona cosa. Per tant, això ho estem fent.

Bé. Una iniciativa que evidentment no té especial transcendència, però que ja que vostè m'ho planteja..., jo, abans d'ahir concretament, vaig escriure una carta al secretari general de les Nacions Unides. No té cap transcendència, perquè naturalment no puc parlar amb re que tingui una representació directa a les Nacions Unides, però ja que hi tinc una certa relació i que l'he vist fa poc, sí que li vaig voler fer saber concretament que el Govern de la Generalitat, en allò que només és un modest suport moral –i, si vostès volen, polític– estava a favor de què? Estava a favor d'uns dels objectius grossos d'ara que és restaurar el prestigi i l'operativitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de les Nacions Unides...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i fer que les Nacions Unides siguin molt tingudes en compte a l'hora de dur a terme la reconstrucció d'Iraq. I en això, la nostra posició serà, dintre...

El president

Senyor president, gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'opinió que té de l'actual situació política catalana (tram. 317-00599/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, què li sembla la sanció que ha posat la Generalitat a una televisió local. Li sembla lògic que es pugui veure Al-Jazira a Sant Cugat i no es pugui veure BTV? De quin caparró ha sortit aquesta mesura?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

No ha sortit de cap caparró, ha sortit de l'aplicació de la normativa.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, vostè sap millor que ningú que durant molts anys i encara avui hi ha una alegalitat sobre tot el tema de les televisions locals, com hi va ser sobre les televisions autonòmiques. Vostè sap que moltes televisions locals, totes pràcticament, estan en aquest món de la alegalitat, que tots defensem per la llibertat d'expressió, i perquè és un anacronisme, en el segle XXI, intentar posar portes a l'expressió mediàtica audiovisual. Vostè sap que TV3, fins i tot, arriba al País Valencià i a les Illes Balears, gràcies també a aquest regne de la alegalitat. I per a nosaltres és positiu. I sap perfectament que també hi té alguna cosa a veure.

No li sembla un símptoma..., o bé un afany de repressió sobre el mitjà que no es pot controlar, del color que sigui, d'un mitjà que potser té la velleïtat d'entrar en determinades matèries? O no li sembla un símptoma que dintre del seu propi Govern o Administració té allò que en van dir «alguns tontos o inútils», que fan mesures que són absolutament gratuïtes o barroeres, que no van enlloc, que enterboleixen el decurs dels esdeveniments més normals de la comunicació entre la gent?

No creu que hauria de prendre cartes en l'afer, vostè, personalment, com en altres coses les ha preses, i intentar endreçar allò que alguns volen ser més papistes que el Papa i defensar no se sap quins valors, quan poden ser vehiculats amb contrast d'idees, com hi ha en aquest hemicycle, per tots els mitjans d'expressió haguts i per haver?

No em citi una legalitat, que, a més, ja coneixem aquesta resposta per boca del seu portaveu, que és la Llei espanyola de televisions locals. Entre altres motius, perquè no és la Generalitat la que..., en comptes d'imposar de sobte una sanció, que no han imposat mai a cap empresa privada que ha contaminat o que ha violat drets elementals laborals, o que ha comès altre tipus d'accions –que vostès tenen capacitat de policia administrativa per fer-ho–..., d'una quantitat desmesurada, i que vostès no han sabut encara explicar els motius més enllà, curiosament, de l'aplicació d'una legislació espanyola que, si l'apliquessin, al primer lloc que podria fer mal seria a casa pròpia.

Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Aquesta mesura no s'ha pres de sobte; s'ha pres després d'un llarg intent de diàleg amb BTV no reeixit. Perquè jo tinc la sensació, de vegades, que algunes televisions i algunes institucions, de vegades tenen el que és la

Llei..., si em permet una expressió molt planera, s'ho passen una mica pel clatell, no?, i pensen que, en fi, que «aquests no s'atreviran». Exactament així. *(Pausa.)* No, ara que ningú se senti alludit, o s'hi senti tothom si vol, m'és igual, però jo no he alludit a ningú concretament.

Però sí, concretament, parlar amb BTV d'aquestes coses era absolutament..., no era possible. I al final s'ha hagut d'aplicar la normativa. Ben entès que ara hi ha un temps, que espero que sí que es podrà aprofitar per arribar a un acord, ara hi ha un temps, a través del recurs d'alçada que ells fan, que dura un mes, i que hi ha, per part de la Generalitat, la voluntat que es pugui aplicar, utilitzar aquest mes per trobar un acord.

Nosaltres, precisament a BTV, concretament la Secretaria de Telecomunicacions li ha donat un tracte positiu moltes vegades. Per exemple ha millorat la cobertura de tota una sèrie de zones d'emissió d'ells, per exemple tota la part nord del Barcelonès. Per tant, no hi ha hagut en aquest sentit cap mena de discriminació. Ni tampoc cap a altres televisions, que tampoc, evidentment, no són controlades pel Govern de la Generalitat, ni ho han d'estar, eh?, la de Cerdanyola, la de Badalona, la de l'Hospitalet, la de Cornellà, etcètera. I en algunes d'elles s'han hagut de fer autèntics equilibris per tal de trobar el forat, per dir-ho així, per tal de trobar el canal per tal que poguessin emetre.

El que passa és que, evidentment, hi ha un moment en què hi han transgressions, que sí que s'han de tenir en compte, malgrat la flexibilitat amb què ens ho mirem, perquè –i això és un punt molt essencial que BTV no ha volgut prendre en consideració i ha preferit acudir a dir que hi havia una persecució, etcètera, actuacions que no responen a la veritat i que són demagògiques, aquesta és la paraula–..., i és que sí que hem de vigilar quan hi ha una interferència amb altres televisions.

I, en el cas de BTV, això ha passat, i això és el que hem de mirar, asseient-nos i parlant-ne –no amb aquest aire una mica displicent, allò «ja us ho trobareu, ja anirem allà, ja sortirà en els diaris, ja veurem com us en sortiu»; aquesta és l'actitud, no amb aquesta actitud–, hem de poder parlar per veure com BTV pot seguir emetent tant com es pugui, encara que no sigui el que legalment li correspon, perquè evidentment emetre en el Vallès no forma part de la seva legalitat, però de tal manera que almenys no perjudiqui altres televisions.

El president

Senyor president, gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern amb relació a les Terres de l'Ebre (tram. 317-00602/06)

La següent pregunta la formula l'excel·lentíssim senyor Joan Maria Roig, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Roig i Grau

Sí. Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president, des de fa algun temps les Terres de l'Ebre

són objecte de comentaris, de reflexions, de propostes, que, com són gent de bona fe, entenem que es fan sempre amb l'ànim d'ajudar a impulsar el territori.

El cert és que molts ciutadans veuen amb una certa perplexitat com, per una banda, els nostres pobles i ciutats creixen, generen riquesa i llocs de treball, incrementen el PIB, milloren els equipaments, etcètera, i mentrestant es continuen sentint veus, algunes polítiques, dient que no avancem, que estem al vagó de la cua, que quasi som uns desgraciats.

I això entenem que pot ser perillós, perquè l'emprenedor pot arribar a tindre la percepció que a les Terres de l'Ebre no és bo invertir, no interessa tirar endavant projectes, no val la pena arriscar.

És evident que necessitem una certa capacitat de revolta, però necessitem també la nostra capacitat d'autoestima, necessitem creure en nosaltres mateixos i necessitem tirar endavant els nostres projectes.

És per això, perquè creixem i generem oportunitats, que ara més que mai necessitem l'acció decidida del Govern de la Generalitat.

En un altre ordre de coses, però relacionat molt directament, és evident que el debat sobre el Pla hidrològic nacional ha incidit en la societat ebrenc. Nosaltres vàrem ser valents en el procés d'aprovació del Pla hidrològic, introduint esmenes a la Llei, addicionals 9 i 10, que fan molt difícil fer detraccions del riu si no es compleixen unes condicions molt rigoroses.

Alguns deien que fèiem teatre, nosaltres sabem que no. Però ara ha arribat l'hora de la veritat, el Govern central haurà d'aprovar, els propers mesos, el Pla integral del Delta.

President, una majoria, moltes vegades silenciosa, de gent de l'Ebre, demanem al Govern una posició clara, com sempre ha fet, amb relació al Pla hidrològic, i molt especialment en les propostes del Pla integral del Delta: cap detracció d'aigua ha de ser possible si no es compleixen les condicions que, a nivell d'esmenes, vàrem introduir al Pla hidrològic.

És per tot això, senyor president, que li pregunto quin és el capteniment del Govern amb relació a les propostes que puguin concretar el Pla integral del Delta i amb relació concretament al Pla hidrològic nacional.

Gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Vostè m'ha fet dues preguntes, una, sobre el desenvolupament, i l'altra, sobre el Pla hidrològic. Jo només n'hi puc contestar una –no tinc temps, les dues–; li contesto la segona.

Mirin, sempre s'ha dit que les conques interiors de Catalunya eren deficitàries d'aigua i que el seu desenvolupament requeria aportacions d'altres conques. Aquest mateix Parlament ha votat en aquest sentit, concretament a través del Pacte de l'aigua, signat pel PSC, el PP i Convergència i Unió, i després ho ha introduït,

i votat també per aquests partits, en les resolucions votades el 5 d'octubre de l'any 2000.

Fora d'aquest Parlament, els pronunciaments en aquest mateix sentit han estat constants. Així s'explica que el ministre Borrell, del PSC, presentés un projecte de transvasament de l'Ebre de 1.850 hectòmetres cúbics l'any. I la setmana passada, la Universitat de Harvard va presentar l'estudi que li va encarregar Barcelona Regional, i va dir que el que més preocupava és, textualment, que «Barcelona no té prou aigua per a la seva població». I així podríem anar aportant més i més testimonis.

Conseqüentment, i amb voluntat de preveure la situació que es produirà d'aquí a pocs anys a les conques interiors de Catalunya, i també al País Valencià, el Govern de la Generalitat va acceptar d'estudiar un possible transvasament i posteriorment de donar suport al Pla hidrològic.

Però això ho va fer de manera que no es posés en perill el Delta, ni en general tot l'ecosistema de la part final del riu, i això requereix un cabal mínim suficient. I ho va fer també obtenint garanties que el transvasament no perjudicaria l'economia de la zona, ben al contrari, que es dedicarien 645.000 milions de pessetes a obres, sobretot d'interès econòmic, la gran majoria d'aquestes obres a les Terres de l'Ebre.

Convergència i Unió va aconseguir també que la Llei determinés que en cap cas no es treia aigua del riu de juny a octubre. I finalment es va aprovar crear un consorci, que presideix la Generalitat, per assegurar el compliment de totes aquestes condicions, sense les quals no hi pot haver transvasament.

I ara es veu que totes aquestes condicions introduïdes per Convergència i Unió són l'única garantia que hi ha, que, per volum i manera de fer-lo, el transvasament no perjudiqui les Terres de l'Ebre. Perquè la Generalitat sosté que el que cabal mitjà ha de ser de 135 metres cúbics per segon i no de 100 com diuen la Confederació Hidrogràfica i el Govern central, i això obliga a reduir molt substancialment el volum transvasable.

O sia, i ara ja es pot veure ben clar, que no ha estat amb confrontació directa, radical i inútil contra una majoria absoluta, ni amb discursos inflamats o demagògics ni amb cops de colze sota les pancartes, que estem avui en condicions d'evitar un transvasament nociu, sinó que això ha estat possible a través d'una negociació seriosa, i que, com totes les negociacions difícils, és políticament perillosa però útil als ciutadans i als territoris.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el seu capteniment en matèria urbanística i de medi ambient a Moià (Bages) (tram. 310-00470/06)

Acabat el temps de preguntes al president, passem ara a les preguntes al Consell Executiu. Té en primer lloc la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Huguet, del Grup Parlamentari Esquerra Republicana, per pregun-

tar sobre el capteniment del Govern en matèria urbanística i de medi ambient a Moià.

(Remor de veus.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que si s'han d'absentar de l'hemicycle ho facin amb una certa agilitat i en silenci.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president.

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego a les senyores i als senyors diputats, silenci.

(Pausa.)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Al municipi de Moià hi ha hagut una intervenció urbanística que dona tota la sensació, vistos els documents presentats i entregats tant al Departament d'Obres Públiques com a l'Agència Catalana de l'Aigua, que s'han comès diferents irregularitats. Lamentablement el temps va passant però l'edifici que comet aquestes irregularitats va creixent i la intervenció de la Generalitat no s'ha produït. Quin és el capteniment del Govern davant d'aquestes circumstàncies?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, la seva sensació és no prou ajustada i jo li puc donar tota la informació que vostè desitgi perquè tingui la tranquil·litat que la Generalitat de Catalunya ha actuat des del primer moment en aquest afer i en aquest assumpte amb absolut respecte a la legalitat vigent, tant des d'un punt de vista urbanístic com també des d'un punt de vista ambiental. Tant és així que ja des de l'any 94, i amb una resolució de la Junta d'Aigües al voltant d'aquesta iniciativa, l'Administració Hidràulica de la Generalitat, amb la represa d'un expedient a partir del mes de març de l'any passat, de l'any 2002, ha anat efectuant diferents resolucions i inspeccions, i diferents iniciatives que han requerit la paralització de les obres també, i que han comportat finalment l'adequació des d'un punt de vista d'ocupació del domini hidràulic a la legalitat vigent, i també la introducció de mesures de correcció per part de l'empresa promotora.

Igualment, també des d'un punt de vista urbanístic, li haig de dir que, tan bon punt l'Ajuntament de Moià va presentar l'estudi de detall l'any 2002, la Generalitat des de la Direcció General d'Urbanisme va decretar que aquest estudi de detall no s'adeia a la legalitat, i tant és així que en aquests moments hi ha, fins i tot, un recurs contenciós, presentat davant de l'Ajuntament, per declarar resolta aquesta llicència donada per l'Ajuntament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Lamentablement, quan deia..., he sigut suau a dir «la sensació», tinc la certesa que el Govern no ha governat, perquè quan s'envien els Mossos d'Esquadra a parar unes obres i les obres no es paren és que no hi ha govern. Aquestes obres no s'han parat, quan hi havia ordres clares per part de la Generalitat que es paressin. I això ho fa un alcalde seu, senyor conseller, aquest és el problema; un alcalde seu amb un arquitecte municipal que està en connivència amb l'empresa, una empresa que ha envaït terrenys públics, que ha envaït zona d'aigües i que el que fan vostès ara és intentar legalment justificar o tapar un autèntic nyap, basat, probablement –dic «probablement», perquè això fa falta demostrar-ho–, amb l'especulació pura i dura amb connivència amb poders municipals.

I és lamentable que a quadres i que a funcionaris, alts funcionaris, mostrin la seva impotència perquè, davant les coses mal fetes, després per raons polítiques aquestes coses mal fetes no s'aturin. I per tant, lamentablement, hi ha una part del problema que ja està malmès, però vostès tenen una responsabilitat política en tot aquest afer.

Repeteixo que l'afer continua i entenc que ja s'ha iniciat una via judicial per part de la sèrie de veïns, i suposo que a qui toqui la responsabilitat, si més no judicial, haurà d'abordar-la. Però volia saber de la seva paraula, exactament, quines eren les mesures exactes que políticament havien pres davant d'una contínua i reiterada situació i actitud d'incompliment, tant per part de l'Ajuntament de Moià, de signe convergent, com per part del mateix promotor d'obres, davant de les demandes dels Mossos d'Esquadra i altres institucions.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Bé, senyor diputat, en tot cas l'única impotència manifesta és la que vostè trasllada aquí, al Parlament, que és la de l'oposició d'Esquerra Republicana davant d'un alcalde convergent, vostè ho ha acabat reduint amb aquest problema. Aquesta és l'única impotència que, en tot cas, es demostra també políticament elecció darrere elecció.

El que sí que li puc dir és que l'ACA, l'Agència Catalana de l'Aigua, finalment ha decretat que amb les mesures adoptades pot vehicular-se un informe favorable en aquesta actuació i que, en aquests moments, des d'Urbanisme, mentre no es presenti una modificació amb l'informe favorable d'Agència Catalana de l'Aigua, que avui ja és possible de fer, no es procedirà a la retirada del recurs contenciós, però que la iniciativa de l'Ajuntament, que coneixem, va en la línia de poder legalitzar a través d'una modificació del Pla general, així com també un expedient de desafectació del domi-

ni públic de l'antiga llera del torrent per poder adequar aquesta actuació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Preguntes al Consell Executiu acumulades sobre l'evolució del termini mitjà dels pagaments a proveïdors de l'Administració de la Generalitat de l'any 2000 ençà (tram. 310-00471/06) i sobre la recaptació a Catalunya i a l'Estat espanyol de l'IRPF, l'IVA, l'impost de societats i els impostos especials durant l'any 2002 (tram. 310-00472/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Marià Curto, del Grup de Convergència i Unió, l'adreça al conseller d'Economia i Finances, l'honorable senyor Francesc Homs, sobre l'evolució del termini mitjà dels pagaments a proveïdors de l'Administració de la Generalitat de Catalunya del 2000 ençà. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Curto i Forés

Gràcies, senyor president. Si em permet, acumularia aquesta pregunta i la següent perquè tot i ser de temes diferents van molt relacionades.

El president

Té la paraula.

El Sr. Curto i Forés

Honorable conseller, la setmana passada a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos d'aquest Parlament vostè mateix presentava la liquidació del pressupost de la Generalitat de l'any 2002. Amb satisfacció el nostre Grup va poder comprovar com la liquidació pel que fa a les despeses corrents, al dèficit públic i a l'endeutament havia estat en la línia de les previsions que havia fet el Govern en aprovar els seus pressupostos, i, en tot cas, l'increment de les transferències corrents i de les operacions de capital es justificava pels majors ingressos corrents i pels ingressos vinculats a aquestes despeses.

El que també es desprenia de l'esmentada liquidació és el bon funcionament, en el seu primer any de funcionament, del nou model de finançament. Nou model de finançament que ha permès obtenir més recursos per a la Generalitat i més autonomia financera; és a dir, més despesa pública finançada amb els impostos dels catalans. Efectivament, els drets liquidats per ingressos corrents van incrementar-se l'any 2002 amb un 11,18% respecte a l'any anterior. I va permetre gaudir d'una autonomia en els ingressos amb relació als impostos, referits al que suposa la totalitat amb relació a les transferències que es rebien en anys anteriors, en més d'un 40%.

Tot i que una valoració més acurada la podem fer en el moment que coneguem la liquidació definitiva, el nostre Grup voldria conèixer quines han estat les xifres de

recaptació a Catalunya i a Espanya dels impostos més importants del nostre sistema fiscal; és a dir, l'IRPF, l'IVA, l'impost de societats i els impostos especials.

I lligats amb aquesta realitat i amb aquesta liquidació, li fèiem també l'altra pregunta, que va lligada al fet que la Generalitat, com vostè sap, en aquests moments no deixa de ser un dels clients més importants per a determinats sectors de la nostra economia, i és per això que volíem saber quina ha estat l'evolució dels terminis de pagament de la Generalitat des de l'any 2000 ençà.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Sí, gràcies, senyor president. Contesto, doncs, a les dues preguntes. Començo pels terminis de pagament als proveïdors. El 64% de tots els pagaments que es fa per part de la Generalitat de Catalunya als proveïdors es fa al venciment; el 36% es fa en un termini entre un i dos mesos. La mitjana d'aquests terminis de pagament l'any 2002 és de trenta-sis dies. Actualment estem pagant, des del moment en què entren les factures en el Departament d'Economia i Finances, estem pagant amb un termini mitjà de pagament a proveïdors de trenta-sis dies. Tenint en compte que aquest termini l'any 98 eren de noranta, l'any 99 seixanta, l'any 2000 quaranta-cinc i l'any 2001 trenta-vuit, hem anat seguint un procés descendent, de reducció de terminis de pagament, des del moment en què entren aquestes factures al Departament d'Economia i Finances.

Si analitzem, doncs, els proveïdors, els pagaments a proveïdors, doncs, de les entitats gestores de la Seguretat Social, que és on hi ha hagut més termini, aquí, l'any 2002 el termini, doncs, estrictement en aquest àmbit, està entre setanta-cinc i cent dies.

Pel que fa a la informació fiscal que m'ha sol·licitat li he d'informar que la recaptació global de tots els impostos que l'Agència Tributària, doncs, gestiona a Catalunya, segons l'Informe mensual de recaptació tributària que fa l'Agència estatal d'Administració Tributària corresponent a l'any 2002, la informació que li puc donar és que en aquest any 2002 el creixement de la recaptació tributària de l'Estat a Catalunya ha estat d'un 11,3% respecte a la de l'any anterior, l'any 2001. És a dir, l'any 2002 l'Administració central de l'Estat va recaptar un 11,3% més amb càrrec als impostos que paguen els catalans. La mitjana d'increment d'aquesta recaptació de totes les altres comunitats autònomes ha estat del 7,9%; és a dir, aquí es posa de manifest l'esforç fiscal que fan els catalans amb relació a la mitjana de la resta de les comunitats autònomes: 7,9% és l'increment de la recaptació fiscal a la resta de les comunitats autònomes, un 11,3% és la de Catalunya. Però si analitzem el desglossament d'aquestes evolucions veiem que l'impost de la renda de les persones físiques a Catalunya l'any 2002 s'ha incrementat la recaptació en un 9,7, mentre que la mitjana de tot l'Estat ha estat

un 8,2. I si analitzem l'impost sobre el valor afegit, la recaptació que s'ha fet a Catalunya, l'increment l'any 2002 ha estat un 9,7 més que la recaptació del 2001, i la mitjana de la resta de les comunitats autònomes ha estat un 6,1. I si analitzem, doncs, l'impost sobre societats, la informació encara, doncs, és més interessant; la recaptació a Catalunya l'any 2002 pel concepte de l'impost de societat ha estat, doncs, un increment d'un 19,4% respecte a l'any anterior. Això vol dir, com vostès saben, que l'impost de societat és l'únic impost que no està dintre de la cistella de l'actual sistema de finançament i això ens porta, molt probablement, que en la revisió d'aquest sistema, i dintre de les properes propostes i modificacions que hi ha en aquests moments de revisar el sistema dintre de les modificacions de l'Estatut, s'hi ha de tenir en compte que Catalunya, doncs, ha de participar, evidentment, en l'impost sobre l'impost de societat, en la recaptació de l'impost de societat. L'únic impost que va quedar fora, doncs, està donant en aquests moments una mostra d'una vitalitat i un creixement important. Sí que és veritat que això no és així quan estem en taxes de decreixement econòmic. Ara estem administrant taxes de creixement i aquest ritme, doncs, és més important en aquests moments.

Amb tot, no obstant, li vull fer veure que les fonts de finançament del nou model de finançament ens aporta un avantatge relatiu amb l'anterior que se'n desprèn d'aquestes dades, perquè abans les assignacions pressupostàries ens venien actualitzades per un criteri que era el PIB nominal al cos dels factors. El PIB nominal al cos dels factors hauria estat en aquest cas un 6,1, en canvi, estem tenint una elasticitat de creixement de la recaptació, que està seguint, doncs, un ritme de creixement de l'11,3. Vol dir que tenim un sistema de finançament que ara ens permet, doncs, que els fluxos futurs de recursos que tindrà la Generalitat tinguin unes previsible taxes de creixement molt per damunt de la taxa del PIB nominal al cos dels factors. I aquesta és la primera evidència que tenim. L'any 2002 ens dona una mostra que el nou model de finançament té un element estructural molt positiu, i és que té l'elasticitat, té el creixement, té, doncs, l'increment que ens donen la recaptació dels impostos, que, com veuen, a Catalunya està molt per damunt de la mitjana de les altres comunitats autònomes.

Aquesta era una de les raons per què s'havia de donar recolzament al nou model de finançament, i aquesta era una de les raons que ens distanciava de les posicions dels grups, Grup Socialista i Grup d'Esquerra, de la cambra, que en algun moment, doncs, no recolzaven aquest model, quan ara s'està posant de manifest que el model té un element estructural molt positiu, i és que els fons de recursos, les fonts tenen un creixement anual molt per damunt del PIB nominal al cos dels factors.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les previsions de les obres de reforma del CAP de Sant Feliu de Guíxols (Baix Empordà) (tram. 310-00431/06)

La següent pregunta, la formula la il·lustre diputada senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable senyor Xavier Pomés, conseller de Sanitat i Seguretat Social, sobre les previsions de les obres de reforma del CAP de Sant Feliu de Guíxols. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, honorable president. Senyor conseller, el municipi de Sant Feliu creix en població, gairebé arriba a vint mil habitants, disposa d'un ambulatori situat... (*veus de fons*), situat a la Casa del Mar, propietat de l'Institut Social de la Marina. Aquest és un ambulatori que fa anys, conseller, que espera ampliació. I la pregunta és aquesta: quan i quines seran les obres de reforma d'aquest ambulatori de Sant Feliu de Guíxols?

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Gràcies, senyor president. Doncs miri, em plau informar-la que el mes de desembre del 2002 es va adjudicar la redacció del projecte de les obres de reforma del CAP de Sant Feliu de Guíxols; en aquests moments, per tant, s'està redactant l'esmentat projecte; es preveu tenir-lo acabat dins de l'estiu d'aquest any, del 2003, i, per tant, que durant el 2004 es faci tota l'execució de les obres, obres molt importants que s'hauran de dur a terme a fi i efecte que dins del primer trimestre de l'any 2005 pugui estar ja en ple funcionament.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula, senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Un període llarg, conseller, portem anys, eh?, esperant. Fins i tot, vostè sap que aquest és l'únic ambulatori del Baix Empordà gestionat per l'Institut Català de la Salut. Mentrestant, la resta d'ambulatoris de la comarca -Palafugell, Palamós, la Bisbal, Torroella de Montgrí..., s'ha fet ambulatoris nous. Aquest, doncs, miri, s'ha quedat petit, insuficient. En principi, la informació que teníem fins ara era que simplement s'ampliarien les urgències. Ara sembla que vostè parla d'una reforma en profunditat. Quants milions, conseller? Perquè, és clar, si hem d'esperar dos anys més, un altre estiu, venim d'estiu en estiu, eh?, perquè portem molts anys esperant, o porten molts anys, els ciutadans de Sant Feliu, esperant aquesta reforma. A quants milions puja aquesta reforma?, perquè és un termini molt llarg, eh?, dos anys d'espera, després de jo diria més de sis o set anys en espera d'aquesta reforma.

Gràcies, honorable conseller.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè sap molt bé, el CAP de Sant Feliu de Guíxols està ubicat en un edifici propietat de la Tresoreria General de la Seguretat Social, en el qual fins fa poc temps convivien també l'Institut Social de la Marina, com ha dit vostè, la Capitania Marítima, el Departament de Benestar i Família i l'ICS. L'única entitat actualment que fa ús intensiu de l'espai disponible en aquest edifici és l'ICS, i, per això, en el seu moment, i fa temps d'això, es va sol·licitar la cessió d'ús dels espais tant al Departament de Benestar i Família com a la Capitania Marítima. El Departament de Benestar va donar una resposta positiva a aquesta sol·licitud, però les negociacions amb la Capitania Marítima es van allargar, allargar i allargar. Finalment, i com que no s'arribava a cap acord, i, a més, els espais disponibles, sumant ja Benestar i Família, permetien realitzar l'ampliació prevista, es va decidir tirar endavant el projecte, malgrat no disposar dels espais de la Capitania Marítima i de l'Institut Social de la Marina. Per tant, no hem volgut allargar més aquesta demora, hi insisteixo, demora en contra de la nostra voluntat.

Pel que fa a quin és el pressupost de les obres, em permetrà que sigui prudent, perquè difícilment jo puc donar un pressupost d'obres abans de tindre un projecte acabat. Una vegada hi hagi el projecte serà quan sabrem quin és el cost real d'aquesta obra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes al Consell Executiu acumulades relatives a la subvenció atorgada pel Departament de la Presidència a la Fundació Bernat Desclot (tram. 310-00437/06 i tram. 310-00438/06)

La següent pregunta la formula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. L'adreça a l'honorable conseller de Cultura, senyor Jordi Vilajoana, sobre les raons de la subvenció atorgada pel Departament de la Presidència a la Fundació Bernat Desclot.

El Sr. Carbonell i Abelló

Sobre aquesta pregunta en tinc cinc de correlatives. Jo en voldria acumular almenys dos, si...

El president

Sí, si n'acumula dues, estarem dintre de temps.

El Sr. Carbonell i Abelló

D'acord, li ho agraeixo molt, eh?

El president

No, gràcies a vostè.

El Sr. Carbonell i Abelló

Doncs, senyor Vilajoana... Bé, jo pensava que hi hauria el conseller de la Presidència, perquè és una subvenció del Departament de la Presidència, però, amb tot, és un conseller del Govern. Per tant, vostè em podrà respondre. Expliqui'ns la raó, les raons, de la subvenció extraordinària de 21 de desembre, feta sense concurrència pública, mig clandestina, perquè es va publicar sis mesos després que un periodista mirés de saber què passava efectivament amb aquesta subvenció a la Fundació Bernat DescLOT, una subvenció de 4,5 milions d'euros, és a dir, de 750 milions de pessetes. Expliqui'ns, realment, les raons que justifiquen aquesta subvenció extraordinària de 21 de desembre 2001.

Senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Cultura (Sr. Jordi Vilajoana i Rovira)

Moltes gràcies, molt honorable president. Il·lustre senyor diputat, senyores i senyors diputats, primer de tot, «clandestina», no, es va publicar el 22 de juliol en el *Bulletí Oficial de la Generalitat*. La publicació la llei marca que s'ha de fer amb caràcter periòdic. Habitualment les de desembre es retarden a juliol, habitualment, es retarden habitualment al juliol, les del mes de desembre, perquè es tanca la publicació que es fa el febrer el mes de novembre. Però, en qualsevol cas, va ser publicat.

I les raons d'aquesta subvenció fora de concurrència vénen lligades a una subvenció a una fundació, que és la Bernat DescLOT, que té com a objectiu central propiciar el coneixement i la normalització de la llengua i la cultura catalanes, amb una especial rellevància i incidència a fomentar i a potenciar les publicacions en català. Aquesta subvenció, que és important, va anar en una part molt important al diari *Avui*, la Fundació Bernat DescLOT..., ja li contesto alguna pregunta d'aquestes que no em farà, però que ja li ho avanço, perquè, també, de fet, no li diré gaire cosa nova respecte a les preguntes que ens va plantejar vostè el 3 de setembre, que se li van contestar el 17 d'octubre, i també una miqueta la informació que se li va donar en una visita que vostè va fer personalment a la Conselleria de la Presidència el dia 20 de desembre i on se li va donar molta informació. Jo li reafirmaré, doncs, coses que se li van dir en aquell moment. Aquesta subvenció va anar dedicada fonamentalment a premsa catalana, també a altres publicacions, com *El Temps*, com *Dossier Econòmic* i també com la companyia editorial del Comitè, així com també una actuació concreta en el terreny de la cultura que va fer la companyia Media Produccions, SL. És a dir, nosaltres entenem, i així ho entén també aquesta subvenció que s'ha fet, l'única en tota la legislatura, que és potenciar un diari o ajudar les necessitats d'un diari amb més de vint-i-cinc anys d'existència, que és l'únic diari que durant vint-i-cinc anys ha estat editat en català, amb cobertura al con-

junt dels Països Catalans, doncs, amb un mercat mediàtic molt competitiu, amb una recerca de publicitat lluitant amb diaris d'informació nacional molt àmplia en castellà i també en català darrerament, doncs, tot això fa que el diari *Avui* sigui un diari que s'ha d'ajudar, i la Fundació Bernat DescLOT ho ha fet d'una forma clara, concreta i positiva, i el Govern, dintre la nostra política lingüística i cultural –a més el diari *Avui* també té una gran incidència a part, evidentment, de en el sentit lingüístic també en el sentit cultural, és un dels diaris que més recolza la cultura que es fa en els Països Catalans–, doncs, entenem que és una bona decisió, en la línia que es fa per part de moltes institucions d'ajudar mitjans de comunicació que tenen aquests objectius i que tenen aquesta estratègia d'actuació.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Carbonell i Abelló

Sí. Efectivament, la Fundació Bernat DescLOT és la propietària, perquè en té més del 70% d'accions, de Premsa Catalana, que és, alhora, l'empresa del diari *Avui*.

Miri, jo voldria dir alguns punts sobre aquesta subvenció. El primer: sorprèn que les publicacions al DOGC d'aquesta subvenció no es fes el mes de març, que és quan corresponia, sinó que es fes el mes de juliol, després que un periodista anés darrere d'una investigació periodística sobre si efectivament s'havia fet o no s'havia fet aquella subvenció. Primera cosa.

Segona cosa: sorprèn molt que vostès renunciïn a fer política en el sector dels mitjans i deleguin la funció a una fundació, que és la Fundació Bernat DescLOT. Vostès, amb quin criteri deleguen a la Fundació Bernat DescLOT les polítiques de distribució d'ajudes econòmiques a la premsa? Com pot ser que una fundació que és propietària d'un mitjà alhora distribueixi ajudes a altres mitjans? Que hi ha aquí algun acord que no coneixem? Això, realment, és sorprenent, és inaudit que el Govern no assumeixi la responsabilitat de repartir aquestes ajudes.

Soprèn molt, senyor president i senyor conseller, un tercer fet, sorprèn molt que aquesta subvenció extraordinària de desembre del 2001 representi pràcticament tres vegades l'ajuda pública als mitjans de comunicació en català. És a dir, situï's, president: hi ha, per un costat, les ajudes oficials, que es publiquen al DOGC, i, després, de cop i volta, uns altres tipus d'ajudes que apareixen a l'últim moment, sense que cap tipus de possibilitat per a la concurrència pública, que és un aspecte molt important a la democràcia. Això no crec que la seva resposta ens ho hagi explicat. Per què no hi ha hagut concurrència pública? Per què les ajudes oficials publicades, fetes públicament, representen molt menys que aquesta subvenció extraordinària?

Però, a més, senyor president, hi ha una cosa, que suposo que haurem de seguir en el pròxim Plenari, que m'agradaria que em respongués. Jo vaig formular una pregunta per escrit al conseller de la Presidència que demanava: «Doni'm, si us plau, la relació de subvencions entre el 96 i el 2001 a la Fundació Bernat DescLOT.»

Em va respondre dient: «Únicament hi han subvencions a la Fundació Bernat Desclot..., aquesta de 4,5 milions en la present legislatura.» Bé, jo vaig fer cas del conseller, vaig veure que no em responia exactament al que jo demanava, però quan vaig anar a passar bastantes hores mirant els papers..., i mirant els papers de la Fundació Bernat Desclot em vaig trobar que l'any 98 hi havia hagut una altra subvenció, una subvenció de 200 milions de pessetes –una subvenció de 200 milions de pessetes–, i, per tant, jo li demanaria que, a part que em pogués comentar el que jo li he explicat del perquè en la convocatòria pública es destina un terç de la convocatòria, diguem-ne, opaca, o inexistent, per què aquests 200 milions de la Conselleria de Cultura l'any 98 –l'any 98– i que, a més, i això també li volia demanar, si us plau, que em pogués dir on s'ha publicat aquesta subvenció de l'any 98. Jo no l'he trobada, i la carta que vostè em va respondre, francament, ni els advocats del Grup l'han pogut entendre, perquè em ve a dir que un decret és un no sé què i que, per tant, no cal publicar, i, escolti, el Reglament de subvencions és claríssim: tota subvenció de la Generalitat per damunt de mig milió de pessetes s'ha de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat*, no es pot amagar una subvenció de 200 milions de pessetes, no es pot amagar, estem en un país on hi ha unes regles del joc, i la transparència democràtica és molt important.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Senyor president, excusi'm...

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Cultura

A veure, és que ara hem introduït no cinc preguntes, no, vuit de noves, però, senyor president, estic encantat de contestar-li.

A veure, en primer lloc, això de «clandestí», quan està publicat no és clandestí res, eh?, la diferència entre la clandestinitat i la no-clandestinitat no passa de l'11 de juliol al 22 de juliol, quan, ho repeteixo, l'únic que marca el Reglament és que s'ha de publicar periòdicament, i tant periòdic és tres mesos com sis mesos. Per tant, això de clandestí, senyor diputat, vostè pot anar-ho dient, però sap que no és veritat. Una cosa clandestina és clandestina, i quan es publica no és clandestina. Estem d'acord o no? I, ho repeteixo, no és clandestí perquè l'11 no es va fer sinó que es fa el 22; segona, no és que no es publicués el febrer, aquesta, sinó que totes les de desembre a març no es van publicar, cap del mes de desembre, i aquestes del mes de desembre es van publicar el juliol. Ho torno a dir: l'obligació és publicar-les periòdicament, i, ho repeteixo, tant periòdic és tres com cinc, com sis, com vuit, com deu.

Segona. Vostè pregunta a Presidència si hi ha hagut més subvencions. Se li diu que en aquesta legislatura no n'hi ha hagut cap més. El 98 és l'altra legislatura, d'acord? *(Veus de fons.)* No, no, ho repeteixo: vostè pregunta..., li contesten: «Aquesta legislatura no n'hi ha hagut cap més.» El 98, una altra legislatura. Llavors, a mi em pre-

gunta: per què no es va publicar la del 98? I jo li vaig contestar dient que en aquell moment –en aquell moment– la legislació..., ho decidia el conseller, ho va decidir un conseller que l'any 98 era conseller de Cultura i va donar aquesta subvenció de 200 milions de pessetes, i en aquell moment, segons els serveis jurídics del meu Departament, que en aquell moment era el Departament del conseller de Cultura, no jo, li van dir que no feia falta la seva publicació. Punt. Res més.

Però, en qualsevol cas, vostè ho sap i és conegut això, no passa res. Ho torno a dir: aquí l'important és el següent..., no, l'important, que és el següent: a veure, vostè em diu: «Per què no fan una política privada?» No, escolti'm, hi ha una fundació a Catalunya, com n'hi han moltes, i –el president ara li ho plantejava quan es plantejava l'ajuda humanitària a l'Iraq– hi han dos formes de fer: directament pel Govern o mitjançant les entitats de la societat civil que fan una activitat que creiem que la fan bé...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

...i la Fundació Bernat Desclot ho està fent bé, i per això ho fem mitjançant ells. No hi han més coses, senyor diputat.

El president

Senyor conseller, moltes gràcies.

Proposició de llei d'impacte ambiental (presa en consideració) (tram. 202-00173/06)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'impacte ambiental. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

La Sr. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., en síntesi, la Proposició de llei que avui presentem, des d'Iniciativa per Catalunya Verds, és una norma que unifica diverses directives europees sobre impacte ambiental, de tal manera que per primer cop s'ofereix un tractament global sobre el tema.

La norma que avui recollim transposa, d'una banda, el dret català a la Directiva del 97/11/CE, que modifica una directiva del 85 i amplia notablement els projectes sotmesos a avaluació ambiental, i, també, es transposa una directiva del 2001/42/CE i, a partir d'ara, d'acord amb la transposició d'aquesta normativa, se sotmetrà a avaluació ambiental la planificació estratègica; és a dir, allò que inclou els plans i els programes més importants que afecten el territori, l'urbanisme, l'energia, la indústria, la gestió dels residus i d'altres matèries.

Hem de tenir present que, precisament, els Estats membres de la Unió Europea tenien temps fins al 14 de març del 99 per transposar el seu dret intern a aquesta Directiva del 97 que he citat. I, tot i així, per exemple, el Govern espanyol va transgredir aquest termini fins al maig del 2001 i no va promulgar aquesta Llei d'aplicació estatal. Tot i el temps transcorregut, doncs, el Govern català encara no ha transposat aquesta Directiva, i ens regim encara per un decret del 98 que incorporava la Directiva, ja caduca, de l'any 85. Per tant, estem davant d'uns fets que..., aquí en aquest país no ens estem adequant al que des d'Europa se'ns planteja, al que des d'Europa es proposa a través de les directives.

La Proposició de Llei que avui presentem estableix, d'una banda, en uns annexos, unes obres i activitats que s'hauran de sotmetre obligatòriament a avaluació ambiental. Entre aquestes, doncs, hi haurien gran part de la indústria extractiva, les primeres repoblacions forestals, obres en el litoral, parcs edílics, etcètera. I, d'altra banda, ja en un altre annex, es recullen obres i activitats que se sotmetran a avaluació ambiental, doncs, en funció de les característiques, de la situació i del potencial d'impacte que tinguin aquests projectes.

Un aspecte interessant d'aquesta Proposició de Llei és que, a més a més, s'hi incorporen mesures addicionals de protecció que contribueixen a millorar la protecció del nostre entorn. I, en aquest sentit, per exemple, doncs, se sotmetran obligatòriament a avaluació ambiental algunes obres i activitats que no estaven previstes per les directives, però que nosaltres les hi incorporem, perquè ens sembla que estan plenament justificades pels seus efectes ambientals; per exemple, doncs, els camps de golf de nou o més forats o, per exemple, els projectes per al transvasament de recursos hídrics entre conques fluvials i internes.

Bé. Què més volem destacar de la nostra proposta? Doncs, d'entrada, que preveu una tramitació molt més àgil dels procediments d'autorització. En aquests moments hi han dilacions excessives en tots aquests processos. El que és important és que hi hagi coordinació i que a més a més es contempli i es coordini què diuen altres disposicions legals a Catalunya; per exemple, la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que té uns procediments que, en alguns casos, es poden solapar amb aquesta o la Llei d'urbanisme.

La nostra proposta, a més a més, introdueix importants garanties d'objectivitat en la tramitació. Fins ara hi ha un important desprestigi de les avaluacions d'impacte ambiental. Sovint ha sortit en els mitjans de comunicació com els grups ecologistes i nosaltres mateixos ens queixàvem de la poca credibilitat que tenen les avaluacions d'impacte ambiental, i com en aquests moments el que nosaltres plantejem és que es creïn consells assessors d'avaluacions ambientals que estiguin formats per representants de diversos sectors socials i que, per tant, aquests consells siguin òrgans imparcials i independents que emetin informes preceptius d'aquells projectes, plans o programes més importants.

A més a més, nosaltres creiem que és important que es doti de transparència tot el procés de l'avaluació ambiental. I en aquest sentit cal –i això ho recull la Llei– fomentar la participació ciutadana i l'accés a la infor-

mació sobre medi ambient; per tant, una informació que moltes vegades disposen les administracions i que no la faciliten a qui té interès d'obtenir-la.

També, la nostra Proposició de Llei preveu que gradualment se sotmetin a avaluació ambiental projectes que varen ser executats fa temps. És a dir, fa uns anys evidentment no hi havia la legislació que hi ha ara, no hi havia les restriccions que hi ha ara, no hi havia les obligacions que hi han ara, i això fa que tinguem, en aquests moments, infraestructures sobre el territori que estan provocant un important impacte ambiental.

El que nosaltres estem contemplant en la nostra Proposició de Llei, precisament, és que es faci una avaluació d'impacte ambiental d'aquests projectes ja executats, de tal manera que es puguin aplicar mesures correctores. I estem pensant, per exemple, en autopistes o carreteres construïdes a les dècades dels setanta o a principis dels vuitanta i que no es contemplava, gens ni mica, que existien, per exemple, doncs, uns corredors biològics que s'estaven fracturant, i que no es plantejaven mesures perquè aquests corredors ecològics poguessin tenir la funció important ecològica que tenen.

També a la nostra Proposició de Llei plantejem que s'estableixin mesures correctores complementàries. És a dir que si durant tot aquest procés es diu que s'han de fer unes determinades mesures correctores o que s'han d'aplicar uns determinats criteris, però amb el pas del temps es veu que aquestes ordres que s'han donat o aquests criteris que s'han aplicat no són suficients o que fins i tot han aparegut noves tecnologies que permetin que l'impacte ambiental sigui menor, doncs, que es puguin anar incorporant aquestes noves mesures correctores complementàries per a repercussions que no fossin previstes en el moment de la resolució.

En definitiva, el que nosaltres pretenem és que s'adoptin mesures normatives que possibilitin una protecció integral del medi ambient i que inclogui la prevenció... –i aquesta paraula, per nosaltres, és molt important–, que inclogui la prevenció del seu deteriorament. I que, doncs, evidentment, per a l'adopció d'aquestes mesures preventives és imprescindible que l'Administració, que és competent, és responsable de vetllar per la qualitat ambiental, conegui anticipadament quins impactes negatius pot produir l'execució de projectes susceptibles d'afectar el medi ambient.

Considerem que, com una mesura preventiva prioritària per millorar la situació ambiental, s'estableixin sistemes de prevenció i de control integrats que permetin tractar conjuntament totes les incidències ambientals d'un projecte. Precisament, ara en aquests moments, ens estem trobant que determinats projectes tenen més impacte perquè s'han tingut en compte molts elements, cadascun per separat, i no s'ha tingut en compte que la suma de determinats elements pot, encara, incrementar l'impacte ambiental.

Bé. Anant una mica al contingut de la Llei, i breument, la Llei té com tres grans apartats, tres títols, que n'hem dit: un primer, que són les disposicions generals, on hi ha l'objecte, les definicions, les obligacions... I, en aquest sentit, voldria destacar precisament aquest apartat de les obligacions perquè contempla que tota perso-

na, natural o jurídica, pública o privada, que prevegi realitzar o que realitzi algun projecte, algun pla o algun programa susceptible de produir un deteriorament en l'entorn, està obligada a eliminar o a reduir aquest deteriorament, aquest efecte de deteriorament. I, per tant, ha d'orientar les seves activitats segons criteris de respecte al medi, a la salut de les persones, als elements naturals i al paisatge.

En aquest primer gran bloc de disposicions generals també és on incloem aquells dos elements que ja deia més al principi de la meua intervenció com són la participació ciutadana o els consells assessors d'avaluacions ambientals.

Un segon bloc, un segon títol d'aquesta Llei és el que se centra més en l'avaluació ambiental: com ha de ser, quins procediments, quin abast ha de tenir i, fins i tot, unes exclusions.

I m'agradaria, en aquest sentit, destacar-los l'apartat de l'abast. És l'article 9 d'aquesta nostra Proposició de llei i diu que l'avaluació ambiental ha de comprendre la identificació, la descripció i l'avaluació dels efectes directes i indirectes de l'execució d'un determinat projecte, pla o programa, i que aquests efectes que contempli, a més a més, s'ha de mirar quins són sobre la població humana, sobre la fauna, sobre la vegetació, sobre la geologia, el sol, l'aigua, l'aire, el clima, el paisatge, l'estructura i la funció dels ecosistemes, tot el que estigui present en l'àrea previsiblement afectada i, a més a més, ha de contemplar, com deia abans, també, la interacció entre aquests factors.

A més a més, tot i que se'n diu «avaluació d'impacte ambiental», creiem que formen part de l'ambient, i, per tant, del nostre entorn, la incidència que el projecte, el pla o el programa, pot tenir sobre els elements que componen el patrimoni històric, artístic i arqueològic o sobre les relacions socials i les condicions del benestar públic. I en aquest sentit del benestar públic, doncs, no podem oblidar, per exemple, els efectes dels sorolls, de les vibracions, olors, emissions lluminoses o qualsevol altra emissió derivada de l'execució d'una determinada activitat.

I, pel que fa a l'apartat d'exclusions, evidentment, aquí dèiem un abast molt ampli, doncs, la Directiva europea preveu unes exclusions a les quals nosaltres hem fet un matis: la Directiva parla que en casos excepcionals, en els supòsits de la seva competència i d'acord amb la legislació bàsica de l'Estat, el Govern pot exceptuar l'aplicació del procediment d'avaluació ambiental a tot o a part d'un projecte.

Nosaltres hi hem afegit que aquesta exclusió s'ha de fer amb l'autorització prèvia del Parlament de Catalunya i l'informe preceptiu del Consell Assessor. Ens sembla que és bo que s'hagin de donar explicacions, que s'hagi de justificar, al màxim possible, el perquè un determinat projecte s'exclou de l'aplicació de l'avaluació ambiental.

Com he dit, en aquest apartat també hi han tots el procediments molt detallats. Hem procurat, precisament, detallar-los perquè es vegi que el que pretenem és agilitzar tot el que s'ha de portar a terme. I, en concret, en el tercer títol, en el tercer gran bloc d'aquesta Llei és el que plantegem, els aspectes del que en diríem la dis-

ciplina. És a dir: com es farà la vigilància; com es faran les inspeccions; què passa amb les fiances; com s'han de fer els seguiments i les mesures correctores, tenint en compte també aquell apartat que deia, de les mesures correctores complementàries, que es poden anar aplicant a mesura que passi el temps; com s'ha de fer la restauració del medi, per nosaltres és fonamental que si determinades activitats tenen un impacte que és inevitable, però que s'ha de produir, després es restauri al màxim possible, i evidentment, acaba també amb les infraccions i les multes que es puguin produir.

Bé. Doncs, ja acabant, nosaltres creiem que és important que es faci aquesta Llei, que es refongui en un mateix text les directives europees i que sobretot s'adeqüi a la situació catalana i que s'hi incorporin aquelles necessitats que nosaltres hem vist, ja que, en aquests moments, amb el temps que fa que s'estan fent estudis d'impacte ambiental, que s'està veient com funcionen les coses al nostre país, que es vagin adequant a les necessitats que tenim; que no torni a passar allò de les dilacions excessives, que no torni a passar que no ens puguem creure els resultats d'una avaluació d'impacte ambiental perquè qui ha fet l'estudi és una empresa que ha estat contractada pel mateix que té l'interès a tirar endavant aquell projecte, etcètera.

És per tot això que nosaltres demanem el vot favorable a aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula, ara, l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no m'estendré en absolut en la defensa del nostre posicionament, perquè vull començar dient que compartim plenament la defensa que n'ha fet la diputada Bet Font, el posicionament del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i celebrem l'esforç que s'ha fet, perquè no és una llei que es resumeixi en un parell d'anuncis, sinó que és una llei treballada i elaborada. I entenem que aquest hauria de ser el primer element que haurien d'avaluar els diferents grups de la cambra a l'hora de rebutjar una proposta, que segur que és millorable, com qualsevol proposta, però, al cap i a la fi, el que ve a dir és: en primer lloc, tenim diferents elements legislatius en matèria ambiental i cal unificar aquests elements legislatius, que ni tan sols la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental no resumeix, no és capaç de globalitzar, i, per tant, entenem que és una proposta positiva.

Una proposta que, d'altra banda, tenim la sensació que des del Grup... –tot i que no m'escolta ningú, d'aquest Grup– (*veus de fons*), del Grup que dona suport al Govern, tenim la sensació que l'actitud és una mica allò de dir «bé, com que nosaltres no ho hem fet, no podem reconèixer que no ho hem fet, i, per tant, no podem donar suport a aquesta proposta», perquè, de fet, evidentment, aquesta hauria de ser una tasca del Govern: ser capaç de globalitzar la legislació, de recollir i de

compendiar tota aquesta legislació i, sobretot, d'atacar. És la referència que faré a tres o quatre aspectes molt concrets, i molt ràpidament, d'aquesta Llei.

L'article 3 recull aquella filosofia que tots defensem, però que, a l'hora de la veritat, des d'allà on es governa no sempre es fa complir la filosofia que qui contamina paga; la filosofia que qui la fa la paga. I això, si en altres matèries, doncs, potser no és un element tan clar, creiem que en medi ambient hauria de ser molt, molt, molt clar. En aquest sentit, deixa clar que qui..., qualsevol empresa pública, entitat jurídica, susceptible de produir un deteriorament a l'entorn, està obligada a eliminar o reduir aquest efecte. Per tant, entenem que això és un element clau d'aquesta Llei.

El segon bloc que voldríem destacar és tot el que fa referència a participació ciutadana. Se n'omplen la boca, de parlar-ne, però, a l'hora de la veritat, no s'han negociat elements clau, elements importants, sensibles, específicament sensibles per a aquest país. La diputada Bet Font feia referència al tema dels transvasaments. Jo faig referència, per exemple, a tot el tema de la implantació de l'energia eòlica. No s'ha treballat a fons amb les entitats; no s'ha volgut reconèixer mai un paper a les entitats. Som conscients que els ens municipals, que els ajuntaments han de tenir un paper destacat pel que fa a la presa de decisió de qualsevol acord, però entenem que hi ha altres entitats que, a més a més, al nostre país van prenent una força important, que s'ha demostrat en determinats moments, com és l'actual en el tema de la guerra, que tenen un pes en determinades matèries, i creiem que, pel que fa a la matèria ambiental, es demostra, per les mobilitzacions que aconsegueixen cada vegada, doncs, que hi ha un projecte que d'alguna manera pot tenir un impacte en el territori, que se'ls hauria d'escoltar. Es planteja tot el tema de la creació dels consells assessors, tant a nivell regional com a nivell nacional. Creiem que la proposta és absolutament àmplia, que no tanca, que no és tendenciosa, que parla que en aquests ens hi participin representants de reconegut prestigi científic, representants d'associacions empresarials, universitats, fundacions de protecció de la natura, associacions de defensa del medi, representants de sindicats, de col·legis professionals...

Per tant, entenem que és com s'haurien de fer les coses; no hauríem de tenir por que la gent participés, a escoltar..., perquè, ja ho dèiem aquest matí en un altre tema, hem après, tots plegats, que de la participació de tot-hom surt la resultant més adequada; ningú té la raó en cap tema, i entre tots tenim cadascú una mica d'aquesta raó. Intenta ser, evidentment, global, parla, doncs, no només del clima, de l'aire, de l'aigua, del paisatge, parla de la població humana, parla, com ens feia notar la diputada Bet Font, també, doncs, de les relacions socials, parla de com actuar quan s'incompleix. No ho estan fent, no ho estan fent des del Govern. El Govern dictamina. Vull recordar un exemple, en un ajuntament socialista, el Govern de la Generalitat de Catalunya, a Gavà, la Comissió d'Urbanisme de Catalunya i l'Agència Catalana de l'Aigua diuen: no es pot construir en aquest lloc sense que es faci una bassa de laminació. Les obres estan acabades, la gent hi està vivint, i la bassa de laminació no s'ha fet. Això passa en quantitat de casos. Com s'ha d'actuar davant d'això? No està

previst. No es fa. I, per tant, entenem que cal regular-ho i cal actuar-hi. I si el mal està fet cal poder exigir que es reposi. Pedreres abandonades, abocadors, no hi ha ni un sol lloc... Després diuen: és que la gent no vol acollir als seus municipis, a les seves comarques, plantes o organismes de gestió ambiental, no vol acollir infraestructures –disculpin, no em sortia la paraula–, infraestructures de gestió ambiental, de gestió de residus, perquè no hi ha ni un sol lloc on hi hagi hagut ubicada una instal·lació d'aquest tipus i que ara hi vagis i diguis: és que no ha canviat res. I no parlo de l'espai físic, evidentment, si una pedrera es buida, si hi ha un abocador, s'omple, i per tant, hi ha una modificació de l'espai físic, però, de l'equilibri ambiental, sí que hauríem de ser capaços que quan sortim d'allà les coses quedessin en condicions. I no es fa, perquè no està tampoc prou clar de qui és l'autoria, que això aquí també queda molt clar. No es fa la vigilància ambiental, que aquí també queda molt clar, no es parla de fiances, que aquí també queda molt clar. Per tant, creiem que és una llei que segur que es podria millorar, però que s'ha fet un esforç, que s'ha pensat en tots els aspectes en què hi ha mancances avui, i que entenem, com a mínim, que haurien de donar suport tots els grups a la presa en consideració, com a mínim; hauríem de tenir la possibilitat de debatre i discutir aquesta Proposició i, en tot cas, esmenar-la i, finalment, aprovar un redactat amb el qual tots ens sentíssim satisfets. Em sap greu que no sigui així, en tot cas, nosaltres hi donarem suport, perquè ens sembla una bona proposta.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la Proposició de Llei que ens presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds vol, d'alguna manera –i així ho expressava la seva diputada, la il·lustre senyora Bet Font–, refondre tota una sèrie de legislació, anar més enllà, també, en la legislació, fer diferents processos, i ens suposem que agilitar els processos per a tot el que fa referència als temes relacionats amb l'impacte ambiental, tots els temes relacionats amb l'aire, l'aigua i el sòl.

Nosaltres lamentem que en el seu moment la il·lustre diputada, en aquest cas, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, en la Llei a la qual s'ha fet referència, la Llei integral d'intervenció de l'Administració ambiental, no presentessin tot un seguit de mesures, tot un seguit d'iniciatives, tot un seguit d'esmenes que, de ben segur haurien, potser, incorporat en aquell moment.

També és ben cert que totes les normatives ambientals referents principalment al que fa referència a la Unió Europea, valgui la redundància, cada dia van avançant més, i cada dia ens hem d'anar adaptant a aquestes necessitats, i cada dia ens hem d'anar adaptant al que són les normatives de la Unió Europea.

Val a dir, perquè seria incert, que des de Catalunya hem estat pioners en temes com ha estat la Llei d'intervenció de l'Administració..., integral de l'Administració ambiental, pioners en temes com són les lleis de contaminació acústica, contaminació lumínica, etcètera. I aquest ha estat un sacrifici de tots plegats, i vull dir-ho així: un sacrifici de tots plegats. Perquè aquesta Llei a què ara estem fent referència és una llei aprovada per unanimitat, en aquesta cambra, també amb el vot del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Nosaltres no considerem oportú ni prudent –li diria així–, en aquest moment, refondre tot el que és la legislació ambiental en una sola llei que creiem nosaltres que quedaria curta, per dir-ho d'alguna manera. Vostè ha fet referència a diferents aspectes. Alguns aspectes, com per exemple restauracions de temes extractius. Bé, vostè, suposem que deu conèixer perfectament que qualsevol llicència d'activitat extractiva porta implícita, a la vegada, la restauració mediambiental d'on s'ha fet aquella extracció. I aquesta legislació, la tenim, avui dia.

Vostè ha fet referència a tot uns temes d'avaluacions d'impactes ambientals, d'avaluacions ambientals, etcètera. Aquests són temes recollits en la Llei a la qual abans feia referència, aprovada per unanimitat per aquesta cambra. Vostè ha fet referència a temes d'obres de grans infraestructures i amb els impactes ambientals que a la vegada suposa. Totes les grans obres d'infraestructura, avui, tenen els seus impactes ambientals. Si vostè em fa referència a obres de quaranta, cinquanta anys enrere, a la vegada hi ha decrets que regulen tot el procés que han de seguir per poder adaptar-les a les necessitats i a les exigències ambientals d'avui dia. Tots aquests fets als quals estic fent referència i, a més, fets que, també, a la vegada, van relacionats amb la Llei d'urbanisme o, fins i tot, podrien anar relacionats amb els temes de preservació d'interessos agrícoles –per exemple, la Llei d'orientació agrícola, pel que fa referència als temes de vinya–, per exemple, que també tenen la seva aprovació i han tingut la seva aprovació unànime, també, en aquesta cambra. I tots els aspectes relacionats amb el que va estar un esforç per part d'aquesta cambra, i es fa un esforç important en aquest moment, amb moltes, ja, empreses, indústries de Catalunya, amb l'adaptació dels diferents annexos –vostè ho classifica com a grups–, en aquesta Proposició de Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Creiem que tot aquest text refós que vostè ens planteja es quedaria curt davant de tota la legislació que avui tenim; davant de tota la legislació, avui es quedaria curt tot aquest text refós que vostè ens presenten; perquè, a la vegada, creiem que hi ha eines prou importants, que hi ha eines prou segures, i que hi ha eines per poder desenvolupar, com són les diferents lleis a què jo ara he fet referència, i que de ben segur, diferents grups parlamentaris, també les hi esmentaran.

I nosaltres creiem, a més a més, que quan vostè parlen de... –i n'ha fet vostè molt esment en la seva intervenció–, tots els temes de participació ciutadana, participació ciutadana, participació ciutadana... Bé, tot un seguit de processos d'exposició pública, on la ciutadania pot presentar totes les seves alegacions i pot dir quelcom al respecte, i són processos prou regulats, que creiem, a la vegada, nosaltres, necessaris, però, a la vegada, creiem, també, suficients al respecte.

Creiem que aquest encara no és el moment, ni és el moment ni creiem que toqui per tota la legislació que encara s'està desenvolupant, de tot un seguit de lleis a les quals ara he fet referència, que tenim una llei en què encara estem dins dels terminis per adaptar moltes de les activitats que encara s'estan desenvolupant al nostre territori. I creiem que la legislació ambiental, en aquest moment, que ha sortit d'aquest Parlament, quasi de forma unànime en la majoria de les lleis a les quals he fet referència, és suficient, i creiem que, a la vegada, a part de suficient era necessària, és necessària, i el que sí que demanàriem és que hi hagués una sensibilitat, això sí, per part del Govern de la Generalitat envers els municipis que, en definitiva, són els que tenen la gran tasca de fer complir aquestes lleis, són els que tenen la gran tasca i el gran contacte, evidentment, amb totes les indústries i totes les activitats perquè això es desenvolupi, i si hi ha, realment, aquest suport, hi ha les dotacions pressupostàries per poder-ho desenvolupar, i, a la vegada, es desenvolupen els reglaments de les diferents lleis, algunes en fase d'elaboració com, per exemple, la Llei d'urbanisme, a la qual també d'alguna manera vostè ha fet referència, creiem que és necessari i és per tots aquests motius, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, que nosaltres no creiem necessari donar suport a aquesta presa en consideració de la Proposició de Llei que ens presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i de trascantó, té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats. Per anunciar el nostre suport a aquesta Proposició de Llei que regula l'impacte ambiental que proposa el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, perquè es tracta, certament, d'una presa en consideració, amb un text que aquest Grup d'Iniciativa per Catalunya, doncs, planteja, i que nosaltres molt probablement modificariem en part, però que pretén donar rang de llei a una qüestió que en matèria ambiental és un tema molt important, que és fonamentalment el principi de prevenció. I, per tant, com que el principi de prevenció en medi ambient vol dir que cal actuar *a priori*, que cal avançar-se als efectes que puguin crear dany o contaminació, i que aquests danys i aquesta contaminació poden ser difícilment reparats amb posterioritat, cal avaluar els efectes ambientals de les obres i dels projectes per tal d'evitar i reduir al màxim possible els seus impactes desfavorables.

El fet que tingui rang de llei, o que Iniciativa faci aquesta proposta que tingui rang de llei ens sembla també un tema força important, perquè creiem que això vindria a reforçar clarament les normes i els reglaments aplicables en aquest àmbit. Si bé és cert que des de l'any 1998, lleugerament tardans si tenim en compte que aquests temes de l'impacte ambiental varen començar

a ser plantejats, concretament, als Estats Units als anys setanta, no és fins a l'any 98 que Catalunya té normativa sobre l'impacte ambiental. La té a través d'un decret, la té des del punt de vista, o des de la nostra visió, doncs, parcialment, des de l'aprovació de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, també de l'any 1998. Es tractaria ara de fer un text genèric que refongués en una norma amb rang de llei tota aquesta qüestió tan important del principi de prevenció per intentar avaluar, i a poder ser, doncs, prevenir, no permetre que es produeixin aquests danys.

Pel que fa a la nostra posició, dir que ens semblaria del tot imprescindible que una norma d'aquestes característiques, en el cas que fos presa en consideració, i, per tant, fos debatuda en el si de les ponències i les comissions que corresponen en aquesta cambra, hauria d'incorporar, des del punt de vista de les tendències i de les directives europees, una de les coses, jo crec, més avançades que s'estan discutint en aquests moments en aquest camp dels temes ambientals, que és que l'avaluació ambiental, també anomenada «avaluació ambiental estratègica», s'apliqui, també, de manera obligatòria, als plans i als programes. És a dir que quan un govern aprova un programa, doncs, se li obligui també a aplicar aquesta norma d'avaluació de l'impacte ambiental.

Per posar un exemple, i atès que avui el Pla hidrològic ha tornat a adquirir una certa actualitat en aquesta cambra, l'existència d'una normativa de planificació estratègica que obligués a l'existència d'un estudi d'impacte ambiental d'un pla o d'un programa hauria suposat, hauria comportat que aquesta proposta del Pla hidrològic hagués estat sotmesa a avaluació de si calia o no calia un transvasament i quines eren les quantitats i no simplement les obres que d'aquest Pla o d'aquesta Llei aprovada pel Parlament se'n deriven. I, per tant, en aquests moments la situació que es produeix en el nostre país és que sovint són les obres de les grans infraestructures, a vegades adjudicades per fases o per paquets que no corresponen al conjunt de la infraestructura, el que es sotmet a avaluació d'impacte ambiental.

La proposta, es tractaria, doncs, d'acceptar-la a tramitació per tal d'enriquir-la en la mida del possible i d'incorporar-hi com a element bàsic no només l'avaluació d'impacte ambiental de les obres sovint promogudes per la mateixa Administració, i, entre les grans infraestructures, sovint promogudes per la mateixa Administració, sinó de manera molt i molt especial pel que fa als plans i pel que fa als programes, i, per tant, de fer-ho abans que comencin a elaborar-se els projectes puntuals que puguin anar desenvolupant puntualment aquests plans i aquests projectes.

És per això que, com ja he dit en l'inici de la meua intervenció, creiem que el text es podria ampliar i modificar i completar, però que seria certament interessant unificar en un únic text, en aquest cas amb rang de llei, tot el que suposa la prevenció de l'impacte ambiental i reforçar-ho així, de manera democràtica, atès que les lleis aprovades per una cambra com la que nosaltres hi pertanyem, és la garantia per al ciutadà que intentarem protegir els danys abans que aquests s'efectuïn. I, per tant, que això que hem dit tantes vegades, que existeix

un cos legislatiu en matèria ambiental molt important a Catalunya, vingui a reforçar el que ja han fet altres comunitats autònomes i que la nostra no té, que és una llei només per regular l'estudi, l'impacte ambiental previ a la realització de plans, programes, obres i projectes.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, m'agradaria començar aquesta intervenció fent una reflexió. A la llum del que aquí s'ha comentat per part de la proponent i d'altres portaveus, podria fer la sensació que a Catalunya hi ha un buit extraordinari en aquesta matèria. I, per tant, jo vull negar amb molta rotunditat aquesta major.

No es pot traslladar a l'opinió pública, al conjunt del país, la sensació que hi ha una absència de control ambiental a Catalunya. Aquesta és una idea falsa. I, per tant, no voldríem que el debat d'aquesta Proposició no de llei, doncs, pogués traslluir aquesta percepció, al contrari.

I no és una qüestió de cofoisme ni d'autosatisfacció, però vostè sap perfectament, perquè ha participat en diversa..., en l'elaboració de diversa legislació, que Catalunya en molts casos ha estat pionera en la incorporació del factor ambiental a la seva pròpia legislació, avançant-se en molt casos al mateix Estat espanyol i a d'altres comunitats autònomes, avançant-se en la transposició de les directives o en la promulgació d'altres lleis —aquí el senyor Fabregat, hi ha fet referència, i vostès mateixos també hi han fet referència, i quan dic «vostès» em refereixo al Grup d'Iniciativa, al Grup d'Esquerra, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi—, des de les lleis més pioneres que vam tenir, la Llei d'activitats extractives, la Llei de l'urbanisme, la Llei contra la contaminació acústica, contra la contaminació lumínica i, evidentment, el paradigma de control ambiental, que és la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental.

Per tant, nosaltres volem començar aquesta intervenció afirmant que no hi ha cap buit.

La senyora Bet Font també insinuava que hi havia una certa laxitud. I vostès sempre ho han dit. I han dit: «En determinats casos la declaració d'impacte ambiental tampoc no hi troba massa cosa o no esmena massa elements.»

Permeti'm que li capgiri l'argument i que el positivitzí, i és el següent: que ja ha estat assumit com una certa cultura, en els propis projectes, de ja internalitzar, interioritzar tot allò que fa referència a la prevenció i a la minimització de l'impacte ambiental.

I, per tant, no és una notícia negativa el fet que les declaracions d'impacte ambiental hi trobin poques coses, sinó el contrari, vol dir que molts dels projectes que

s'estan duent a terme, per exemple, en el cas concret de grans infraestructures de carreteres, ja incorporen ells mateixos mecanismes justament per limitar, per prevenir, per minimitzar aquest impacte ambiental.

I, per tant, jo també puc afirmar en aquestes moments que tot allò que fa referència a impacte ambiental s'està duent a terme, s'està aplicant en més casos dels que les mateixes directives i les mateixes normes estableixen. I això, senyora Font, és positiu.

Què ens ha permès? Ens ha permès també que hi hagi un major contacte entre les mateixes administracions. En aquest país es duen a terme diverses actuacions que necessiten el concurs, no només d'una administració pública, sinó d'altres. I, per tant, tota aquesta nova cultura, que és patrimoni col·lectiu d'aquest país, i, en la part que ens toca, també d'aquest Parlament, doncs, ens ha ajudat a incrementar aquest major contacte entre administracions.

Per tant, la primera reflexió que nosaltres volíem fer és aquesta: de no traslladar a l'opinió pública, de no enganyar-nos a nosaltres mateixos i dir que hi ha buit. Qualsevol persona externa a aquest Parlament, si els hagués escoltat estrictament a vostès, tindria la sensació que en aquest país no s'ha fet res. I això no és veritat. Ara no els vull cansar amb tota la tirallonga de normativa que hi ha amb relació a aquesta matèria; ja n'he apuntat unes quantes, però tampoc no hi vull entrar.

Segona reflexió que voldria fer, senyora Bet Font —aquí m'agradaria que ens pogués escoltar, no? Nosaltres considerem que tècnicament la seva Proposició està ben elaborada. Ja li ho vaig dir en el moment que la vam poder, doncs, avaluar i la vam poder llegir en primera instància. Han fet una bona feina; és veritat. La seva Proposició de llei està ben elaborada. Però considerem que respecte a la normativa actualment existent no aporta cap element d'allò que en diríem substancial que pugui justificar una normativa amb rang legal com la que vostès proposen. I aquelles novetats, que sí que n'hi ha, i ho reconec, que són positives, nosaltres considerem que es poden incorporar a l'ordenament jurídic català a través d'altres mecanismes, en aquests moments, que no necessàriament hagin de ser una llei, que no necessàriament tinguin rang legal.

El nostre capteniment ja el coneixen. En aquests moments estem aprovant tot un conjunt de lleis sectorials. Quan les tinguem totes aprovades, aleshores sí que serà el moment, juntament coincidint amb els terminis que ens fixen les directives, serà aleshores el moment, de fer una llei de les característiques de la que vostè planteja.

Per tant, el nostre Grup Parlamentari, senyora Font, hi votarà en contra. Hi votarà en contra per innecessària, perquè no existeix un buit, perquè no suposa un salt qualitatiu important i en qualsevol cas perquè les millores que vostès plantegen, i que les hi reconeixem, doncs, poden ser perfectament aplicables a través d'altres mecanismes, que és el que està en aquests moments duent a terme el Govern, amb una tirallonga de normes de rang inferior a llei que ens permeten, doncs, continuar dient, sense caure en aquell cofoisme al qual abans feia referència, que Catalunya és dels territoris de l'Estat espanyol que va més avançat en aquesta línia.

És, per tant, en base a aquests dos arguments, ja veu que no hem entrat a debatre, diguem-ne, article per article, perquè no creiem que aquest sigui el to d'una presa en consideració, és per aquests arguments, que el nostre Grup Parlamentari hi votarà en contra.

Moltes gràcies, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a posar a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de l'impacte ambiental.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 65 en contra i una abstenció.

Proposició de llei per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes (Selva) (presa en consideració) (tram. 202-00191/06)

El següent punt de l'ordre del dia, el setè, és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes. Ha sigut presentat conjuntament per tots els grups parlamentaris, i, per tant, té en primer lloc la paraula, en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Un moment, senyor Boada. Si us plau, es prega silenci, i que qui hagi de sortir de l'hemicicle ho faci ràpidament. *(Pausa.)* Té la paraula, senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui crec que anem a fer una aprovació conjunta important, sobretot important perquè aquesta proposta dona la sensació que és més una iniciativa legislativa popular que no pas una proposta dels grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Dic això perquè és fruit de la mobilització ciutadana, és fruit de més de quinze mil signatures, doncs, que reclamen la declaració, si més no la protecció, de la zona de Pinya de Rosa, a la població de Blanes, a la comarca de la Selva.

I això és el que hem fet: escoltar el que ens estava demanant la ciutadania d'aquella zona, no només de Blanes i de la Selva, sinó de molts altres indrets, que declaréssim paratge natural d'interès nacional aquesta finca Pinya de Rosa. I això és el que farem. I ens sembla que és un element importantíssim.

Vull destacar molt aquesta pressió social que ha provocat que tots plegats, també des de l'Ajuntament de Blanes, i també des del Parlament de Catalunya, doncs, hàgim escoltat i hàgim començat a fer les propostes legislatives i normatives necessàries, nosaltres i també l'Ajuntament de Blanes.

Aprofito també per saludar la major part de regidors i el seu alcalde, i regidores, que hi ha aquí, de la població de Blanes, i, com no?, també, la gent de la Plataforma Salvem Pinya de Rosa, que han tingut un paper protagonista; ara ja, tots plegats, primer, Pinya de Rosa, però també, ara, des de les institucions, en aquest cas, l'Ajuntament.

Amb aquesta declaració de paratge natural d'interès nacional d'aquestes aproximadament, si no erro, cinquanta-cinc hectàrees, doncs, Blanes recupera un capital natural de gran valor. I vull posar especial èmfasi que no només és un valor paisatgístic, sinó que és un valor econòmic per ell mateix, un valor social, un valor cultural i, evidentment, també, un valor ecològic, un valor ambiental.

El que hem fet ha set salvar tots plegats un altre espai de l'especulació i l'agressió urbanística a què podia estar sotmesa aquesta zona tan bonica de la Costa Brava. I, a més a més, ho podem fer sense pagar cap tipus d'indemnització ni pagar cap euro pel que semblava en un primer moment que podria fer-se o havia de fer-se als propietaris d'aquesta zona. Bé, alguna cosa s'haurà de pagar, però no pas el que es demanava en aquells moments, no?

Ho dic expressament perquè no va passar el mateix amb altres indrets, que sí que s'han salvat també, de la Costa Brava, com és la zona de Castell, a Palamós, que ens va costar, als ciutadans d'aquest país, quasi set mil milions de pessetes, quan, hi torno a insistir, no hauríem hagut de pagar absolutament res, perquè no hi havia drets indemnitzadors, com tampoc n'hi havia, com els que es reclamaven, a Pinya de Rosa, i com ja havia demostrat amb un informe jurídic la Plataforma Salvem Pinya de Rosa, claríssimament, aquesta situació. Hem salvat de l'especulació i de l'agressió urbanística un projecte que representava..., em sembla que a l'últim projecte hi havia més de tres-centes cases, tres-cents trenta xalets, alguns adossats, altres de més metres quadrats, i a més a més un hotel de luxe davant la cala, davant s'Agulla, no? I això és una victòria importantíssima.

Encara queda molt per fer al nostre país i a la Costa Brava per salvar. La pressió al territori, l'especulació i l'agressió encara són molt fortes. En podríem posar exemples, molts altres exemples. El senyor Rull deia anteriorment que tenia moltes coses positives; em penso que faríem la llista tant de negatives amb relació a l'agressió, depredació que pateix el nostre país degut a l'actuació, moltes vegades, d'alguns ajuntaments, però sobretot també del Govern de la Generalitat. Perquè, posats a protegir, podríem parlar també de cap Ras, a Llança, eh?, que sembla que no tindrà la mateixa situació. Posats a protegir, podríem protegir una de les valls agrícoles més riques del país, com és la vall d'en Bas, i no és aquesta la intenció del Govern. Posats a protegir, podríem protegir la zona de Vilanera a l'Escala, i aquesta no és la intenció del Govern, sinó que és

construir-hi un camp de golf i més cases i més xalets. Posats a protegir, podríem protegir molts altres paratges del nostre país, que no pas els que hi ha en aquests moments. I quan dic «protegir» sabem de qui, i sabem els noms i cognoms de quines són les persones que, evidentment, tenen aquesta actitud agressiva, mercantilista sobre el nostre territori i, evidentment, doncs, no ens fa res també explicar-ho.

I, per últim, només vull dir que és molt important, del que passava temps enrere, del que està passant ara a la societat catalana..., ha augmentat la consciència ciutadana amb la idea de preservar el territori; no és el mateix que fa deu anys enrere, i això és molt important. Això és molt important perquè moltes plataformes, molts ciutadans han sortit al carrer i han treballat conjuntament per, allò que no feien alguns polítics, allò que no feien alguns governs, ells poder estar-hi al capdavant. I s'han creat quantitat de plataformes: Salvem l'Empordà n'és un exemple, Salvem les Valls, la Plataforma de les Terres de l'Ebre, també la Plataforma Salvem Pinya de Rosa... Són elements importants, són bàsics i els necessitem, les formacions polítiques, els partits polítics, per aturar coses que a vegades l'aritmètica parlamentària no pot fer. El 68-67 és impossible que ens pugui permetre, a vegades, poder aconseguir altres elements, no? Aquest empat..., aquesta diferència aritmètica fa a vegades impossible que puguem aconseguir més coses de les que voldríem. La pressió social a vegades fa canviar postures, la pressió social a vegades fa canviar, doncs, posicionaments que eren diferents en altres moments. Necessitem la societat civil, necessitem aquestes plataformes per aturar la destrucció del país, i políticament nosaltres hem de frenar-la, aquesta destrucció, perquè el que no podem fer és deixar un país pitjor a les generacions futures del que hem trobat nosaltres.

En definitiva, el que sí que vull és agrair d'una manera molt clara, molt forta, molt potent, però que ens serveixi l'agraïment no només a la Plataforma Salvem Pinya de Rosa, sinó que a totes les altres entitats, institucions, plataformes que s'estan creant al nostre país els podem donar les gràcies perquè en aquests moments han salvat un altre territori. Gràcies, Pinya de Rosa, perquè en aquests moments tenim un altre paratge lliure, un altre paratge que podrem gestionar des de la sostenibilitat a la Costa Brava, que, per cert, ens en queden molt pocs.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president.. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, saludar els representants de l'Ajuntament de Blanes i el seu alcalde, i molt especialment també la gent de Pinya de Rosa i el seu president, que són aquí, perquè, com ha dit el senyor Boada, han estat una part fonamental, bàsica i essencial que avui puguem aprovar això.

Estem davant d'una proposició de llei per declarar paratge natural d'interès nacional un paratge especialment estimat per la gent de Blanes, com és Pinya de Rosa, un paratge que termeneja amb Lloret de Mar, de cinc-cents mil metres quadrats, d'unes cinquanta hectàrees, i que representa gairebé el darrer pulmó que tenim en aquest tram de costa. I, per tant, aquesta història, que arrenca ja des de l'any 94, amb l'aprovació d'un pla parcial, una mica després soterrat i que arran d'uns intents d'especulació va tornar a sortir a la palestra, va portar, precisament, que la societat civil, la gent del municipi de Blanes amb sensibilitat i estimació cap al seu poble iniciessin un procés popular per portar aquesta temàtica al Parlament i, al mateix temps, per sensibilitzar tota la població.

Aquesta Proposició de llei, per tant, neix a l'escalf de la sensibilitat, l'estimació, i neix també de la preocupació de moltíssima gent pel model turístic, pel model de territori que volem moltíssims catalans. Aquesta Proposició de llei va encaminada especialment a declarar això: Pinya de Rosa, paratge natural d'interès nacional. Però, a més a més, crec, sincerament, que garanteix en certa manera –i crec que, si la llei segueix els camins que ha de seguir, així serà–, doncs, que pugui preservar-se en el futur per a les futures generacions.

En l'exposició de motius de la llei ja ho diem clar: no estem d'acord amb aquest model turístic no sostenible, i que, a més a més, aquesta pressió en la Costa Brava sud ha arribat a límits preocupants, i que, malgrat aquest Pla parcial, hi ha una voluntat decidida, tant per part del consistori, que ha aprovat, entre altres coses, la suspensió de llicències i ha encarregat un estudi jurídic i mediambiental per tal d'avaluar aquesta proposta de llei..., i això fa, doncs, que avui ens puguem felicitar d'aquest consens, d'aquest ampli consens, unànim, de tots els grups parlamentaris, de la societat civil, i, per tant, és d'aquelles coses que, com vaig dir jo a Blanes, quan el món polític i el món ciutadà van de la mà, segur –segur– que ho estem fent bé.

El seu article primer parla precisament d'això, de declarar espai natural d'interès nacional la zona de Pinya de Rosa. El que és ja l'article segon ve a concretar topogràficament el que és aquesta finca, què representarà. L'article tercer ens parla de crear una junta de consulta i assessorament, que crec que és important, perquè hi introdueix, a part de la participació dels departaments competents, els representants municipals i, al mateix temps, també els propietaris afectats i els experts i coneixedors de la zona. L'article 4 ens diu que s'han d'establir les reglamentacions d'ús en aquest paratge, per tal que se'n faciliti la tutela i l'estudi per part d'aquests experts, i, al mateix temps, es classifiquen –i això és molt important– de sòl no urbanitzable. I de les disposicions addicionals jo el que destacaria especialment és la disposició addicional segona, que diu que l'Ajuntament disposarà del termini màxim de tres mesos per iniciar la modificació puntual del planejament i que, en cas d'incompliment, seria, doncs, la mateixa Comissió Territorial d'Urbanisme de Girona la que s'hauria d'encarregar d'aquesta feina.

Per tant, ho torno a dir, crec que queda garantida la protecció, crec que queda garantit el futur, tan important, d'aquest paratge, que, com ha dit el senyor Boada, doncs, representa un bé de futur importantíssim, no

només pel valor ecològic i paisatgístic, sinó també econòmic, perquè això representa també un futur turístic de qualitat, que és el que volem a les nostres costes.

I res més, acabar, sobretot, felicitant la gent de Salvem Pinya de Rosa per aquest moviment, per les quinze mil firmes, per haver-se fet sentir, per aquest ressò i, sobretot, perquè avui es compleix allò de la democràcia participativa. Avui, des d'una iniciativa popular, aquí podem, amb consens ampli, estant tots d'acord, felicitar-nos per haver salvat aquest paratge gironí tan important.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vigo. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Moltes gràcies a tots els representants que avui tenim aquí, al que és la casa del poble de Catalunya, el Parlament de Catalunya, de l'Ajuntament de Blanes: en primer lloc, l'alcalde, els representants municipals, i, com no?, l'agraïment també per la seva presència a la Plataforma Pinya de Rosa, que avui veu com es finalitza la seva gran tasca participativa.

Com tots molt bé sabeu, jo, que sóc selvatana i blanenca..., em plau que avui puguem aprovar una iniciativa d'aquestes característiques. Avui s'aprova des del diàleg, des del consens, des de la participació i des del moviment ciutadà dels blanenques i les blanenques que han estat lluitant perquè es mantingués Pinya de Rosa, avui s'aprova el fet que Pinya de Rosa sigui considerat un paratge natural d'interès nacional.

Això és prou important. És prou important perquè significa, en primer lloc, que la participació d'una plataforma, la seva activitat, la participació dels ciutadans de Blanes, han aconseguit que avui assolim entre tots que aquest paratge pugui gaudir d'una especial protecció. Però, a més, també vull reconèixer la tasca de l'Ajuntament, la tasca també de tots els representants de tots els grups municipals, perquè també, des del seu consens, es varen suspendre les llicències, i també, des del seu consens, s'ha estat impulsant una iniciativa d'aquestes característiques.

Blanes és un municipi costaner –ho sabeu tots–, és el primer municipi venint pel sud, el darrer venint pel nord, i Blanes és un dels municipis que més creix, demogràficament i urbanísticament, de totes les comarques de Girona. De tots són prou conegudes les iniciatives de desenvolupament d'un municipi tan important com és el nostre. Iniciatives, per exemple, com l'Illa Isozaqui, iniciatives, moltes altres, de desenvolupament i de creixement urbanístic i demogràfic del municipi de Blanes, que gairebé –gairebé– estan al llindar del creixement d'un municipi, el segon de les comarques de Girona, com és Figueres.

I avui aquí què estem fent? Avui aquí estem tots reconeixent, amb una proposició de llei, un model turístic

sostenible, un model que pot ser imitat per la resta de municipis, aquell que permet fer gaudir amb especial protecció un indret tan important com és Pinya de Rosa, un indret com és Pinya de Rosa, en què, com tots molt bé sabeu, gaudim d'un dels jardins botànics més meravellosos de tot Europa, un dels indrets més jo crec que paradisiacs de tot arreu, i en aquest cas també de Catalunya i d'Europa.

Però, a més, anem molt més enllà: estem protegint, com molt bé deia el diputat d'Esquerra Republicana, més de cinc-cents mil metres quadrats, gairebé cinquanta hectàrees. Les estem protegint pel seu valor paisatgístic, pel seu valor mediambiental, la seva flora, la seva fauna; estem fent que aquest sòl sigui sòl no urbanitzable. I com ho hem fet? Amb el consens, la signatura de tots els grups sotassignats d'aquesta Proposició no de llei. Aquesta Proposició no de llei, que avui recull un paratge d'interès natural, d'interès nacional, li està donant més protecció que un PEIN, perquè els PEIN, com molt bé coneixeu, tenen la possibilitat dels usos compartits, mentre que aquest paratge d'interès nacional té una protecció major que els PEIN.

Aquesta Proposició no de llei recull quatre articles. En el primer d'ells es recull la denominació de Pinya de Rosa, de la finca Pinya de Rosa, com a paratge natural d'interès nacional; en el segon article es recullen els límits geogràfics d'aquest indret, i en el tercer es recull quina ha de ser la gestió i la cura que ha de tindre el Departament de Medi Ambient del que ha de ser aquest paratge d'interès nacional. I en el quart es recull el més important; en ell es diu que Pinya de Rosa és una zona considerada com a sòl no urbanitzable. Crec que aquí rau la gran utilitat de tota la tasca que ha fet la Plataforma Pinya de Rosa i que han fet l'Ajuntament i els representants municipals de Blanes.

A més, es recullen a les disposicions, tant transitòries com finals, el que ha de ser també per l'Ajuntament –i en aquest cas jo sé molt bé que els representants de l'Ajuntament de Blanes ho duren a terme en els terminis fixats–, el que ha de ser l'adequació del planejament d'aquesta zona de Pinya de Rosa, considerada com a paratge natural d'interès nacional.

És per això que jo crec que tots els grups sotassignants avui celebren el que és una victòria, en aquest cas, de la democràcia participativa, de la representativitat dels diputats en nom dels ciutadans de Catalunya i, en aquest cas, dels ciutadans de Blanes.

I permeteu-me que, com a blanenca, ja que aquests dies s'encetava el que era tot l'itinerari de Joaquim Ruyra, jo voldria, avui, dir aquí que avui també s'enceta el que és el reconeixement d'un gran paratge, que és el paratge d'interès natural Pinya de Rosa, de Blanes.

Moltes gràcies a Blanes, al seu Ajuntament, a la Plataforma i als diputats.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustre diputat senyor Manel Nadal.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Gràcies a la gent de Blanes, a la Plataforma Salvem Pinya de Rosa, al seu president, Joaquim Rutllan, i sobretot a les 17.000 persones que han signat a favor de la protecció d'aquest paratge.

Jo voldria fer unes reflexions prèvies, diguem, a parlar estrictament de la Proposició de llei que declara el paratge de Pinya de Rosa com a paratge natural d'interès nacional. Si vostès van a la Universitat de Girona veuran que hi ha una exposició molt interessant que fa una reflexió sobre l'evolució del sòl urbà a la Costa Brava. Comença amb el vol que va fer l'exèrcit americà l'any 57, passa, també, per unes fotografies de vol dels anys 74, i, finalment, hi ha una visió ja de satèl·lit de l'any 93. I és esfereïdor veure com el sòl urbà, les taques negres a la Costa Brava, van creixent d'una manera espectacular. L'1%, l'any 57; 4%, al 74; 10% l'any 93.

Estem urbanitzant la Costa Brava. Estem destruint el nostre patrimoni, la nostra riquesa, perquè si el turisme té algun sentit és perquè es construeix sobre un paratge que era idíl·lic. Gran part dels disbarats vénen del franquisme, però hem de ser conscients que en democràcia hem continuat destruint la Costa Brava. I no en som conscients, o no hem pres prou decisions, com la que avui prendrem, d'aturar un procés de destrucció permanent.

300 hectàrees/any d'urbanització a la Costa Brava; un camp de futbol diari s'urbanitza. I això és la nostra riquesa. Estem matant la gallina d'ous d'or. Afortunadament, hi ha un procés de reacció. La ciutadania ha reaccionat. Va reaccionar fa uns anys amb la plataforma «Salvem Castell»; vam salvar Castell. Es va reaccionar amb la plataforma «Salvem l'Empordà»; s'ha salvat Fluvià - Marina. S'ha reaccionat a Blanes; i se salva, gràcies a la iniciativa popular, però amb la participació de les forces polítiques que han estat al cantó de la iniciativa Salvem Pinya de Rosa. Durant molt de temps, des de l'inici, les forces d'esquerra de Blanes el PSC, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana han estat al cantó de la plataforma per defensar i salvaguardar Pinya de Rosa. I ara hem reaccionat i avui presentem una Proposició de llei que farà possible aquesta salvaguarda d'aquest paratge.

Però cal que això no sigui una flor; una flor no fa estiu. Una flor a Castell no fa estiu. Una flor a Blanes no fa estiu. Potser és un ametller que comença a florir, que ens indica que s'està acabant l'hivern, que comença la primavera, i que altres espais, altres paratges també podran ser preservats. No n'hi ha prou amb Pinya de Rosa, no n'hi ha prou amb Castell. Molts més espais de la Costa Brava han de ser preservats i, sobretot, hem de frenar el procés de creixement urbanístic.

Repeteix: és un procés que estem iniciant. Una flor, un camp d'ametllers, una primavera que se'n anuncia. Jo espero que aviat aturem el procés d'urbanització a Cap Ras, a Llançà. I espero molt decididament que siguem capaços d'aturar una iniciativa que avui mateix s'està presentant a la Costa Brava sud, com és la de construir un port esportiu al municipi de Tossa de Mar, i descuiden els promotors d'aquesta iniciativa, una part de l'Ajuntament i els promotors privats, que hi ha una

moratòria que prohibeix la presentació de projectes de ports esportius fins a l'1 de gener del 2005. No pot ser que continuem amb un procés de destrucció dels nostres paratges, del nostre territori, de la Costa Brava.

Per això caldrà que la iniciativa que avui aprovem sigui una iniciativa que tingui altres iniciatives similars. Per això caldrà que aturem el procés de construcció a la Costa Brava, dic que aturem, que desaccelerem; no que hi hagi una suspensió de llicències totals, però que no seguim aquesta tendència de creixement exponencial, d'anar consumint i anar consumint el sòl. Hem d'anar frenant i, si és possible, en un moment determinat, potser haurem d'arribar també que no hi hagi més construcció.

Jo només voldria acabar dient dues coses: la iniciativa que avui hem fet, tots els grups polítics, l'Ajuntament de Blanes, totes les forces polítiques també en aquest plenari –el Partit Popular, Convergència i Unió, Esquerra Republicana, Iniciativa– és una proposta de salvaguarda d'un paratge que no genera expectatives d'indemnització; que quedi molt clar. El que estem fent no ha de suposar cap cost ni al municipi de Blanes ni al Govern de la Generalitat. No hi ha d'haver cap cost. Primera cosa que ha de quedar molt clara.

Segona cosa que ha de quedar molt clara: l'Ajuntament de Blanes, en el seu plenari, va aprovar una proposta de modificació dels límits del text que avui presentem com a Proposició de llei. Caldrà incorporar en el text, quan tramitem aquesta Proposició de llei com a Llei, l'esmena que l'Ajuntament de Blanes ens proposa de treure, per exemple, l'espai de l'hospital i d'incorporar-hi una petita zona boscosa.

I jo crec que aquesta iniciativa, aquesta col·laboració Ajuntament, ciutadans, grups polítics en el Parlament, grups polítics a l'Ajuntament de Blanes és el que fa possible que puguem fer un nou model de creixement urbanístic a la costa, un nou model de turisme sostenible, que s'ha dit avui aquí, que requereix una condició *sine qua non*: que és que hi hagi un pla director urbanístic de la Costa Brava que digui com s'ha de créixer, on s'ha de créixer i quins espais hem de preservar.

Esperem que la iniciativa que avui fem sigui aquest inici de primavera, que ens porti molts més ametllers florits, que ens porti molts més fruits, i que un d'aquests fruits sigui el Pla director de protecció de la Costa Brava.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també, com no, doncs, vull donar la benvinguda a tots els blanencs i blanenques, i selvatans que hi han avui..., que han volgut estar aquí. I això, doncs, és evident, aquesta conscienciació ciutadana que hi ha, i cada dia més, no solament a casa sinó jo diria arreu de l'Estat, del país, del món. Aquesta coincidència, doncs, ens

demonstra que s'ha produït aquesta plataforma i avui queda reflectit aquí.

Jo crec que avui és un dia de festa per a la comarca i especialment per a Blanes. I jo, com a diputat de la comarca, em sento molt satisfet. No voldria entrar en altres arguments, però hi ha qui, realment, ho ha comentat. I deixi'm-li dir, senyor Nadal, si avui estem fent aquest acte aquí, si estem aprovant respectar Pinya de Rosa, és perquè hi ha un pla parcial. Jo no hi vull entrar més, però recordi qui hi havia a l'Ajuntament de Blanes quan es va aprovar aquest Pla parcial.

Per tant, no donem les culpes que si les esquerres fan això, si els altres fan allò altre, si aquests governs... No, és tot. I s'han fet malifetes i s'han fet desastres per part de tots colors, de tots els governs, perquè era una altra època. És evident. Èpoques molt més passades i èpoques no tant passades. Però per part de tots. Per què? Doncs perquè potser no hi havia aquesta conscienciació de què ens parlava el senyor Boada. I és evident que avui hi ha conscienciació i que s'intenta arreglar aquestes malifetes que s'havien fet altres temps, però, repetixo, per part de tots.

Jo crec que avui no era el dia per parlar d'això. Jo crec que avui és per parlar de la cosa positiva, de poder salvar aquests cinc-cents mil metres quadrats, de poder salvar aquest jardí botànic, únic a Europa per la seva especialitat. I jo diria que és un jardí, un jardí botànic que fins fa no gaire temps no era gaire conegut. No era gaire conegut a la comarca; es coneixia més el jardí botànic de Mar i Murtra, però no el Pinya de Rosa. Jo vaig tenir ocasió de poder-lo conèixer a començaments de l'any 2000. Si bé sabia que existia i vaig poder-lo conèixer visitant-lo acompanyat de l'alcalde, que va ser qui em va dir el perill que hi havia.

El segon pas que es va fer va ser que el Govern anés a visitar aquest paratge. I el conseller de Medi Ambient va estar visitant el paratge, i va dir: «s'ha de protegir». Però s'ha de protegir tant aquest paratge com s'han de protegir, també, els altres paratges que s'han esmentat aquí, perquè encara en queden alguns, a la Costa Brava, de verges, i amb un gran valor, també. Per tant, diu: «Ara no es pot fer tot, ni tot alhora.»

I, per tant, jo crec que avui ens hem de felicitar. I ens hem de felicitar perquè aquest paratge, el Pinya de Rosa, a més a més, és al costat del Mar i Murtra, com he dit abans, i també de l'altre, que són els jardins de Santa Clotilde. I d'això també s'havia parlat feia molt de temps, doncs, de fer allà –i crec que és una intenció també que té també l'Ajuntament de fer-hi una escola de jardineria, una escola de botànica per poder fer-ne el manteniment, i que entre els tres jardins, els dos de Blanes i el de Lloret, que està enganxat, més –també s'ha comentat– el gran projecte que hi ha a Blanes de l'illa Isozaki, l'illa de Blanes, poder-hi fer dos complexos molt importants de cares a aquest nou turisme que tots esperem.

Per tant, jo crec que avui tots..., ens hem de felicitar tots plegats, no solament els selvatans i especialment els de Blanes, sinó tots plegats, de poder aprovar avui, aquesta Llei, aquí.

Jo voldria acabar, també, donant les gràcies i felicitant, com no, la plataforma, l'Ajuntament, però voldria fer un incís, abans. I crec que Blanes, a part de tenir aquests

paratges de què hem parlat, té una altra cosa que és molt important i que hi ha ajudat molt, que és el Centre d'Estudis Avançats. El Centre d'Estudis Avançats de Blanes jo crec que també ha jugat un gran paper aquí. Jo voldria també felicitar-los a ells pels seus treballs i donar-los les gràcies pel treball que estan fent no solament a Blanes, sinó a tota la Costa Brava per parlar i per poder fer aquests estudis, que deia abans, d'aquesta problemàtica que tenim a la Costa Brava.

Per tant, jo voldria acabar donant les gràcies al Centre d'Estudis Avançats, i molt especialment, doncs, a la plataforma, al seu capdavanter, en Quim Rutllan, que avui ens acompanya. A tota la comarca i especialment, doncs, aquí, al seu president, al president del Consell Comarcal, el senyor Joan Puig. I molt, molt especialment al poble de Blanes i, com no, al seu alcalde i a la resta de membres del seu consistori que avui ens acompanyen.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè. Anem a cridar a votació. *(Pausa llarga.)*

Sotmetem a votació, senyores i senyors diputats, la premissa en consideració de la Proposició de llei per la qual es declara paratge natural d'interès nacional la finca Pinya de Rosa, al terme municipal de Blanes, la Selva.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor, cap en contra i una abstenció.

(Remor de veus.)

Prego als senyors que ens visiten que no facin manifestació de cap decisió que hagi pres la cambra.

Gràcies.

Modificació de l'ordre del dia

Aquesta presidència proposa, a sol·licitud de l'honorable consellera de Benestar i Família i de les senyores diputades interpellants, posposar per a una altra sessió plenària els punts 19 i 20 de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'educació a Catalunya (tram. 300-00987/06)

Comencem ara el punt vuitè, amb la interpellació al Consell Executiu sobre l'educació a Catalunya. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'exposa, en el seu nom, la il·lustre diputada la senyora Maria Assumpta Baig.

(Pausa.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que facin l'esforç de si s'han d'absentar fer-ho ràpidament i en silenci.

Pot començar, senyora diputada.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, avui volem fer la interpellació en dues línies que ens preocupen...

El president

Esperi's un segon, senyora diputada, esperi's un segon. Prego silenci, si us plau. Prego silenci.

Pot continuar.

La Sra. Baig i Torras

En dos aspectes que ens preocupen, sobretot amb visió més de futur que no actual ni de preparació del proper curs.

Podríem preguntar-li, segurament, en aquesta interpellació, tot i fent balanç d'aquesta legislatura que està a punt d'acabar, doncs, sobre aspectes que ens semblen poc reeixits, perquè els hem anat arrossegant al llarg de la legislatura, com seria el Pla d'educació especial, que sap que és un tema que ja l'any 2000, el mes de novembre, nosaltres amb una moció mostràvem, i la unanimitat de la cambra, que això havia d'avançar, i semblava que ja estava a punt d'acabar, però que el 2003, avui, abril del 2003, veiem que encara no i que, segurament, farà tard, o ja és possible que no tingui cap incidència en aquesta visió més de futur.

Però avui voldríem anar en dues línies i dos aspectes concrets. Una és tot el procés d'admissió d'alumnes, i ho fem ara que ha acabat aquest procés per tal de no interferir en cap voluntat, i perquè, com deuen recordar vostès, aquesta va ser la primera interpellació que va realitzar el nostre Grup durant aquesta legislatura i que en altres ocasions també han fet altres grups. I no direm que estem exactament igual, no, nosaltres pensem que hem avançat, que hem fet aspectes positius, eh?, però que encara no ens en sentim satisfets, i com que no ens en sentim satisfets, volem conèixer també la valoració que fa la consellera respecte a com ha anat el tema de l'equitat i transparència en el procés, que era un dels objectius per nosaltres prioritari, igual com l'equilibri en la redistribució d'alumnes dins d'un àmbit territorial, i em refereixo, evidentment, no a l'equilibri global de l'escola, perquè les coses s'han d'anar fent curs a curs, per tant en aquests darrers quatre anys, i quina és la seva valoració també respecte a les competències a nivell local, quin ha estat el protagonisme dels representants municipals, com hem intentat també enfortir la democràcia local en aquest camp; com i de quina manera veu vostè el procés de la inscripció i de la formalització de la inscripció dels alumnes a les escoles; com han funcionat les comissions d'escolarització de tots els centres docents sufragats amb fons públics, dic «sufragats», que és la mateixa paraula que s'ha posat per part de la Conselleria en el tema del Decret i la Resolució; com veu aquelles àrees geogràfiques que hi arriben molts alumnes amb posterioritat a l'època d'inscripció; com i de quina manera veu els recursos amb què compten els EAP per preparar tots els dictàmens que requereixen el Decret i la Resolució per poder fer la inscripció dels alumnes; quina és la valoració sobre la reserva de llocs escolars per atendre alumns amb necessitats

educatives especials, va passar de dos a quatre, a dos, eh?, la reserva que havia de fer-se en cada un dels centres; com ha vist la delimitació de les àrees d'escolarització singular, quantes n'hi haurà de noves per al proper curs, per què aquestes i no unes altres, i com s'han respectat o no les voluntats municipals.

Aquest és un dels aspectes que nosaltres, respecte al tema del procés d'admissió d'alumnes –un tema que és puntual any rere any, però que no es pot improvisar d'un dia per l'altre–, ens sembla que cal donar-hi una avaluació.

I en un altre aspecte, i en un altre, per tant, camp d'aquesta interpellació, també volem preguntar com i de quina manera té previst el Govern, eh?, fer el desenvolupament del que és aquesta Llei, que, per nosaltres, malauradament, doncs, ha tirat endavant, malgrat que aquest Parlament ja ha fet el recurs al Constitucional, però encara no hem vist el seu procés tancat, i, per tant, com ho pensa fer el Govern? Completament sol? Tenint en compte també els altres grups polítics? Quin serà el paper que hi tindrà el Consell Escolar de Catalunya?

Ens sembla que en aquest moment, si no estem mal informats, perquè tot és possible, eh?, hi han sis reials decrets que estan en procés de consulta en aquesta Conferència d'Educació del Ministeri amb tots els consellers de les comunitats autònomes. D'un, evidentment no cal que avui en la interpellació en faci esment, va ser la interpellació d'Esquerra Republicana en el passat Ple, i evidentment tindrem ocasió de manifestar el posicionament en la Moció, però sí que n'hi han tots uns altres, com és el calendari d'aplicació; l'educació preescolar –que ara educació preescolar és dels zero als tres anys–, com quedarà aquest tema del Reial decret respecte al que és una altra demanda ciutadana i una voluntat de compliment de la iniciativa legislativa popular, que es va veure en aquesta cambra i que suposem que avançarà en pocs dies respecte al seu posicionament; com és el tema dels ensenyaments comuns de l'educació infantil –que quan ara ens referim a educació infantil ens estem referint de tres a sis anys–, en l'educació primària, en l'ensenyament secundari obligatori, en el del batxillerat. Què comporta això respecte a modificació de currículums? Quin cost econòmic representa? En quins conceptes? Com pensa portar la Conselleria i, per tant, el Govern de Convergència i Unió la negociació amb el Ministeri, per tant amb el Govern del Partit popular?

Segons hem conegut per la premsa, el Ministeri retarda el tema de la iniciació dels concerts de tres a sis anys, ho retarda cap al curs 2004-2005. Què farà el Departament d'Ensenyament de la Generalitat respecte a aquest tema? Mantindrà el 2003-2004 o ho farà igual com el Ministeri, del 2004 al 2005? D'on sortiran els recursos econòmics per poder fer aquests concerts? S'ha reunit, com en algun moment es va dir en el moment del cost econòmic d'aquesta Llei, el Consell de Política Fiscal i Financera per avaluar els recursos econòmics? Què demanarem des de Catalunya per poder tirar endavant tots aquests temes?

Aquestes són, evidentment, qüestions que en el nostre Grup ens preocupen, ens preocupen de cara al futur, perquè cal que no puguem restar al marge d'una nego-

ciació, d'una negociació que ens va semblar que en el moment de l'elaboració de la Llei, quan nosaltres estàvem dient que ja teníem preocupacions en el tema de quines eren les competències que repercutirien a Catalunya, se'ns deia que s'estava negociant i que, per tant, no calia demanar encara la retirada d'aquella Llei. Després, sembla ser que els acords amb el Partit Popular no han anat com devien voler al Partit Popular, i, per tant, Convergència s'allunya d'aquest posicionament i vota també en contra d'aquesta Llei, però ens sembla que ara ha arribat el moment no de Convergència i Unió, sinó el moment en què la Conselleria, eh?, ha de fer i complir les seves obligacions com a representants del poble de Catalunya, assistir a la Conferència, defensar les competències, demanar els recursos i retornar a Catalunya i parlar-ne també amb les altres forces polítiques i amb la comunitat en general, per poder conèixer amb tota precisió quin serà el posicionament del desplegament d'aquesta Llei a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, senyores diputades, públic, bé, vostè la interpellació ara la presenta aquí en dos aspectes, jo diria, bé, en fi, demana una sèrie de punts que, òbviament, sap vostè que jo no li puc donar resposta. Vostè titula la interpellació que es diu «sobre l'educació», i ara resulta que vostè em pregunta, doncs, sobre temes molt concrets, si quan valdrà la reforma, si anirem a la Conferència Sectorial, etcètera. En fi, aquesta és la visió que vostè té, doncs, així, de l'educació. Li anirem contestant a parts.

Primera part. M'ha parlat del Decret d'admissió d'alumnes i com creiem, doncs, que s'ha desenvolupat en la preinscripció del curs 2003-2004. Doncs miri, de moment, que nosaltres sapiguem, s'ha desenvolupat la primera part, que és la de l'ensenyament, doncs, infantil i l'obligatori, doncs, de la manera que nosaltres consideràvem i d'acord amb la nostra planificació, amb les nostres previsions de planificació, que cada vegada més són més ajustades, perquè, òbviament, les noves tecnologies, la connexió de tots els centres a Internet, doncs, i a banda ampla ens permet tenir, doncs, gairebé al mateix moment que hi ha la preinscripció a nosaltres les dades. Però encara no tenim tot el resum, encara hi ha tot allò que s'ha d'ajustar, i, per tant, només li puc dir que, ara per ara, és satisfactori i d'acord amb la nostra planificació. S'ha fet la reserva als centres, les comissions d'escolarització han actuat –han actuat–, jo crec que en general han degut actuar també d'acord amb els municipis en les competències o el model de participació que els pertoca, i quan tinguem les dades, doncs, ja les donarem. En tot cas, tant els centres públics com els centres concertats tenen les reserves sobre alumnes amb necessitats educatives especials.

Quan vostè em pregunta sobre les zones, no..., bé, vostè ben segur que encara no ho sap, perquè ja veig que –no avui, sinó en algun document que vaig veure al senyor Maragall fa dos dies– del nostre sistema educatiu i de com funciona, doncs, en té una idea tan aproximada i llunyana de la realitat que tampoc deu saber, doncs, que nosaltres ja tenim publicat el Pla d'acolliment d'alumnat estranger, que ja es..., i que ja molt properament, penso que és la setmana que ve, que el presento a la premsa i que també, òbviament, abans el rebran vostès aquí, els senyors i senyores diputades, però que ja està imprès i el tenim, i allí és on s'explica quines són..., no es diu quines zones són, perquè això cada delegació ho ha de dir d'acord amb el seu coneixement del territori, quines són les zones, però hi ha tot el Pla d'acolliment als alumnes de necessitats educatives especials.

Un altre tema que m'ha dit, així com de passada, però en què també crec que, en fi, vostè fa la reflexió que li sembla oportuna, parla del Pla director d'educació especial. Nosaltres el Pla director d'educació especial, que és com bastant costós, el tenim a impremta, i també, doncs, a final de mes, segurament, doncs, també el presentem, ho sap tothom, vaja!, que estem..., ho sap tothom, perquè ho saben totes les associacions, i vostè crec que també ho sap.

L'altra part, l'altre aspecte de què vostè m'ha parlat, ha estat de la LOCE. Bé. Vostè no pot donar a entendre amb mitges paraules el que he fet. No pot donar a entendre que nosaltres, per uns pactes, trencament de pactes o per motius d'estratègia política, hem dit que no a aquesta Llei. Vostè ho dona a entendre, qualsevol que l'hagi escoltat, i després qualsevol que llegeixi la seva intervenció..., vostè ho ha donat a entendre. Vostè sap perfectament que això no és veritat, ho sap vostè i ho sap tota la comunitat educativa. A mi m'importa, m'agradaria que vostè ho sabés i se'n adonés, però el que més m'importa és que els nostres centres, el nostre professorat, els nostres pares i mares ho saben perfectament, perquè jo vaig anar, centre per centre, a explicar el que jo considerava com havia de ser aquesta Llei. I aquí també ho sap, perquè, des de fa molt temps, el Partit Popular també ho va escoltar de la meua part.

Per tant, no és per estratègia política que diem «no» al futur de l'educació de la nostra societat. Hem dit que no perquè ideològicament no és el nostre model, perquè pedagògicament no és el nostre model i perquè, també, com a Govern agredeixen les nostres competències. I ho van fer també a la Llei de formació professional, i ho han fet ara, sent molt més important aquesta Llei que l'altra, i que ha anat en segon terme. Vostè tenia la seguretat del que anàvem a dir perquè fa molts anys que tots sabem què creiem i què volem per al nostre model educatiu.

Vostè em podria aconsellar que jo anés a les conferències de la ministra amb consellers i conselleres. Bé, molt bé... Doncs, miri, no, hi vaig anar una vegada, la primera, em vaig presentar, vaig veure, vaig saludar els col·legues i les col·legues, i ja està. No haig d'anar a una conferència amb consellers perquè nosaltres creiem des del nostre Govern, i jo, com a dona nacionalista que m'estimo el meu país, el que crec és que haig de tenir una discussió o un debat bilateral, no multilateral, no amb tothom. Les comunitats autònomes vénen perquè

existeixen unes nacions en aquest país i aquestes nacions..., i jo, com a dona nacionalista i membre del meu Govern, vull per parlar del meu sistema educatiu una negociació bilateral. Vostè creu que no? Però, clar, vostè té un model, un model, doncs, de govern molt diferent del meu, ben segur –ben segur–, fins a l'extrem que en el document que han donat a conèixer ni una paraula del nostre país, ni una paraula, ni apassionada ni desapassionada del que és el nostre patrimoni, del que és la nostra llengua, de com es mantindrà el nostre patrimoni, la nostra llengua i la nostra cultura a l'escola i de com ho seguiran fent. Però això ja seria a part.

Per tant, no anem, jo no vaig a les conferències. I quan hi vaig, hi va el secretari general, que en sap moltíssim i ho fa molt bé, i alguna vegada tampoc no hi anem. I avui mateix hi ha hagut una comissió tècnica per parlar d'aquests decrets i hi ha anat el nostre director general, que nosaltres ja els havíem enviat allò que creiem de tot el que hem de dir d'aquells projectes de decret.

Si els projectes de decret continuen agredint les nostres competències, anirem al Tribunal Constitucional. I nosaltres farem pel nostre país i pel nostre model educatiu, allò que creiem que hem de fer.

Per nosaltres, senyora Baig, la llengua catalana no es posa en una taula de negociació. I a mi em dol profundament que es digui aquí, perquè el primer decret és el de la llengua catalana, i la llengua catalana no es posa com una moneda i un objecte de negociació a cap comissió; no es negociable. I, per tant, comprendrà que no anem a negociar si la nostra llengua tindrà dos hores o tres hores. Nosaltres només negociem que tenim competències pel nostre model educatiu, això és el que negociem; negociem..., no: ho diem, ja veurem quina resposta se'n dona. Però vostè no m'aconselli fer quelcom que, escolti, em degrada, no em degrada a mi, degrada en aquest sentit la nostra cultura i la nostra llengua, inclusivament les nostres competències.

Què més hi haurà? Vostè sap que aquest calendari que hem presentat en els projectes de decret és fins a l'any 2007. Nosaltres tenim tots els comptes. El nostre conseller d'Economia ja ho ha presentat, l'econòmic i social ja ho ha portat. Ja sabem el que costa. Sabem el que costa tot el que es diu en aquella Llei, si s'hagués de portar a terme, ja ho tenim; ja ho tenim i s'ha posat pel tema que s'ha de portar, que no ho porta la consellera d'Ensenyament, que no ho envia Ensenyament. Això, ho fa el conseller d'Economia com vostè hauria de saber, i això ja s'ha fet, i ja hi haurà una reunió de la Comissió per parlar d'això, i ja està.

Nosaltres hem fet tot el que hem de fer, però, a més, hem fet més. Jo m'he reunit amb tots els directores i directores de Catalunya –només em falta una petita part–, amb tots els directores i directores de la pública de primària i de la pública de secundària, com faig cada any, i aquest any els ho he explicat. I els he explicat, a més de la importància de la nostra llengua, què és, com anem a fer allò de la LOCE. Perquè aquest any, l'any 2003-2004 només hi ha una part que es podria aplicar, que és la promoció i l'avaluació. Tots els nostres directores i directores ho saben, com ho anem a fer, i ho anem a fer a través d'unes instruccions. Nosaltres no anem a canviar el model d'avaluació. Nosaltres no anem a per-

metre l'individualisme del professorat. Sabem com fer-ho sense transgredir la Llei, i això és el que anem a fer. I tots els altres són a partir del 2004. D'aquí al 2004 pot ploure, no pot ploure, pot fer vent o pot no fer vent, però el que és ben segur és que Convergència i Unió al Congrés dels Diputats també hi tindrà un paper important; sempre l'ha tingut i el seguirà tenint.

I llavors, si convé, és molt més fàcil, ben segur, canviar en el moment que sigui un decret, un reial decret, que no pas canviar una llei. I, a més, vostès ja saben..., que jo crec que les lleis no es poden anar canviant cada dos anys, perquè la societat això no ho pot acceptar, és la confusió. Els decrets es poden canviar sempre.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Miri, respecte a la demanda, em vaig posar en contacte..., o..., és més, es va posar en contacte la Conselleria amb mi, amb quins temes aniríem, i jo li vaig dir: «Faré dues parts. La primera part la faré respecte a temes d'avaluació del que era el seu programa, i la segona part la faré sobre el desplegament de la LOCE.» Per tant, crec que he fet exactament el que havia de fer i el que havia dit.

Bé, respecte al tema de l'admissió dels alumnes, jo no li estava demanant respecte a aquest procés que acaba de tancar, sinó la seva valoració respecte al procés d'aquests quatre anys, i vostè, perdoni, però no m'ha contestat absolutament res. És més, m'he assabentat que sí, que té a impremta el Pla director d'educació especial. Bé, nosaltres ens havíem assabentat que el mes de febrer ja el presentava, i és clar, evidentment, va passar el febrer, va passar el març, estem a l'abril; que el té a impremta, primeres notícies. L'únic que sabíem era que hi havia una data, el mes de febrer, i quan vam demanar si nosaltres el podríem tenir per poder conèixer prèviament a què el donés a la premsa, eh?, es veu que van canviar les coses i ni l'hem tingut ni en vam saber res més.

El Pla d'acolliment que diu, de necessitats educatives especials, home, jo crec que aquest Pla d'acolliment de necessitats educatives especials ja hauria d'haver existit prèviament a iniciar aquest procés d'admissió. És com..., diu: «Nosaltres ho hem fet tot segons les previsions de planificació de la Conselleria.» Molt bé, i quines són les previsions de planificació de la Conselleria, si no les coneix la demanda al moment, fins i tot, en què s'obre la inscripció? Com pot ser que hi hagi ajuntaments i que hi hagi centres que el dia abans, el dia abans de començar el procés d'admissió d'alumnes, s'assabentin que tenen una línia més o que hi ha més desdoblaments d'un curs? Què pensa fer, si hi ha zones on hi ha molta més matriculació que possibilitats hi ha d'escolaritzar els alumnes? Bé, vostè, respecte a aquest tema ha fugit d'estudi; ha fugit d'estudi, res més. No ens ha dit ni com veu els EAP ni de quina manera pensa fer una planificació de cara al futur, ni s'ha manifestat respecte a com veu el tema de l'equitat i la transparència en aquest procés. Res: ha fugit d'estudi.

Bé, anem al tema i a l'apartat del desplegament de la LOCE. Bé, jo no puc entendre aquesta manera de fer un aiguabarreig respecte a què vostè és una dona nacionalista. Jo també, jo també me'n sento de dona nacionalista. I vaig fer classes en català el 68, 69, 70, tota l'escola en català, i era perseguida perquè feia escola catalana. Per tant, no vulguem aquí posar-nos estrelles i no sé què. Complim les obligacions respecte a les demandes que tenim en aquest moment. Vostè forma part d'un govern de Convergència i Unió en què té uns deures a complir davant el poble de Catalunya i anar a defensar allà, al lloc que li pertoca, al lloc que vam establir entre tots que era el que realment pertocava, anar a fer respecte al desplegament de la LOCE. I, a més, no és únicament i exclusivament amb els directors i directores –que ho trobo molt bé– però que jo després trobo directors i directores que em diuen «ens hem reunit amb la consellera i hem estat a punt de plorar, perquè ens ha parlat que molt més malament estaven les viudes i les pensions que no pas els mestres». Escolti'm jo no puc entendre ben bé si és que uns diuen una cosa i els altres una altra, però el que sé és que, a més dels directors i directores, amb la confiança que vostè els ho explica, eh? –fixi's bé, amb la confiança que vostè els ho explica–, vostè també ha de retre comptes aquí, i ens ho ha d'explicar, a les forces polítiques, com i de quina manera pensem desplegar la LOCE, quin és aquest document que ha entregat respecte als projectes de decret. I val la pena que aquest desplegament, sobretot perquè és un desplegament que pot comportar grans dificultats a Catalunya, el faci conjuntament, com a mínim, amb aquelles forces que des del primer dia hem dit que aquesta Llei no seria bona per a Catalunya. I també li aconsellaria –i en el moment en què jo el tingui, perquè en aquest moment no hi és, li enviaré el document que ha fet el nostre partit– que si diu «educació per Catalunya», eh?, està dient moltes i moltes coses.

No intenti desprestigiar i no parli de les línies. Aquí diu: «Molts i molts aspectes que faran una millor i més educació a Catalunya i que podran constituir un servei públic bàsic, que és l'educació, amb una xarxa d'escoles que siguin finançades amb fons públics.» Aspecte que després de vint-i-tres anys del Govern de Convergència i Unió encara no hem aconseguit.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, nosaltres estem satisfets de com s'han anat aplicant els decrets d'admissió, que cada vegada els hem fet millor, com vostè mateixa ha dit a la primera intervenció que els havíem millorat. Doncs, sí, jo estic satisfeta perquè hem anat millorant l'admissió dels nostres alumnes en els nostres centres. I ja li dic que quan tinguem les últimes dades, doncs, ja les donarem. No he fugit d'estudi, primer, perquè no hi ha cap estudi pel qual fugir. Per tant, li he donat la resposta que tocava donar.

Quant al respecte de la LOCE, vostè té aquesta manera d'entendre el que és el Govern de l'Estat espanyol. Ja ho sé; ho sé, fa molts anys que sé com s'entén i també la gent sap fa molts anys com el puc entendre jo, per tant, l'entenem diferent. Vostè considera que, quan es té majoria també absoluta dintre una comissió, es pot anar a fer quelcom dintre una comissió. Potser sí, segurament una foto, però com que jo no vaig per fer-me la foto... Jo envio els documents que haig d'enviar, i que no he de consensuar perquè són uns documents jurídics, són els documents competencials al respecte i de mètode pedagògic que, precisament, és el que ha posat d'aprenentatge de les llengües el Govern de Convergència i Unió.

Vostè creu... No és aquí el moment que jo vagi a discutir el document, però, vaja, escolti, no vull discutir-ho, no toca ara, si algun dia tinc l'ocasió, i segurament la tindrè, ja se'n sentirà parlar, també, de l'opinió, ben segur. Per tant, ja es parlarà quan sigui el moment. Ara, només..., vostè diu: «En vint-i-tres anys això no s'ha aconseguit, el que desitgem...», etcètera. Ben segur. Jo a vegades m'he preguntat, estimada diputada, senyora Baig, m'he preguntat: «Durant aquests vint-i-tres anys, com és que encara no coneixen bé el que és l'educació i el sistema educatiu»

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el seu capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular (tram. 300-01129/06)

La següent interpellació és sobre el capteniment i les conseqüències de la pretesa ruptura del pacte d'investidura entre la majoria parlamentària i governamental de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari Popular. La presenta Esquerra Republicana, i en el seu nom l'illustre diputat senyor Josep Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vam assistir fa pocs dies a un anunci formal de ruptura de relacions –no diria que matrimonials o prematrimonials, relacions–, entre el Grup Parlamentari del Partit Popular i el Grup de Convergència i Unió.

La interpellació és per veure, una mica i fer un balanç, en tot cas, del panorama que deixa darrere aquesta col·laboració, per una banda, mai confirmada. Avui mateix sentíem el president Pujol dient: «Jo no he dit que trencàvem re.» I al seu costat hi havia un conseller en cap que va dir que sí que trencaven alguna cosa. Sembla que ha existit, si es trenca, no? I, en tot cas, era una mica fer balanç d'aquesta aliança, que ha durat, doncs, set anys i escaig, i veure una mica quin panorama ens deixa.

Precisament, una mica seguint la pregunta parlamentària que feia avui el nostre secretari general i president

de Grup, en el sentit que, ara que tothom aposta per l'Estatut en la propera legislatura, fins a quin punt els dos objectius que va marcar aquest Govern fa tres anys i mig, que eren més autogovern, més finançament, s'han complert i fins a quin punt en alguns camps no només no hem avançat, sinó que hem retrocedit.

De fet, passant balanç, i no seré exhaustiu –ja estem a finals de la legislatura–, a tota aquesta legislatura, ens trobem que, en línies generals, malgrat el que s'acaba de dir avui per part del president, els grans temes han estat pactats entre el Grup de Convergència i Unió i el Partit Popular. De fet, hi ha una munió de proposicions no de llei de l'oposició rebutjades amb els vots del Partit Popular i Convergència i Unió; hi ha una munió de mocions a temes sensibles rebutjades amb els vots del Partit Popular i Convergència i Unió, no ho sé, per citar-ne alguns d'importants, sobre matèria de joc a Catalunya, sobre irregularitats en..., bé, aquests eren els temes d'investigació..., la..., sí, rebutjades també comissions d'investigació, eh?, la política del Govern en matèria de joc; el tema d'irregularitats en gestió de fons; el tema de formació ocupacional també d'un altre cas que no és el cas Pallerols, és el cas Baix Llobregat; el tema turisme; el tema Fundació Catalana de Recerca; el tema sobre la situació d'emergència que es va produir el desembre del 2001; el tema de les gestions sobre Lear; sobre el Consorci de Turisme de Catalunya, i sobre el tema d'Openning. Això són comissions d'investigació paralitzades per la suma de vots del Partit Popular i Convergència i Unió, que han paralitzat mocions, com deia abans, subsegüents i interpellacions importants, en temes sensibles, com ara el tema del transport públic, va ser votat en contra; una moció que es va fer sobre el Fons social europeu; sobre política hídrica, diverses vegades; sobre política turística, sobretot pel que fa al Consorci de Catalunya; sobre el tema les Terres de l'Ebre; sobre la normalització lingüística; sobre la política d'inversions i el pes econòmic de Catalunya; l'estabilitat pressupostària; les polítiques d'estrangeria; sobre autogovern; sobre el caos generalitzat provocat pels aiguats del mes d'octubre del 2002; sobre la qualitat de l'aigua; els ecosistemes fluvials; política ambiental; consum accelerat de sòl; tren d'alta velocitat; inflació; polítiques industrials; política lingüística; qualitat d'ensenyament; efectius policials a Catalunya, i me'n deixo, només per numerar temes sensibles que han estat bloquejats en aquesta cambra per la suma de vots Convergència i Unió - Partit Popular. No m'entretindrè amb les proposicions no de llei, perquè aquí seria innombrable, serien centenars –centenars– de proposicions no de llei. Aquí hi hem d'afegir, òbviament, les resolucions posteriors dels debats de política general, on les més importants proposades de l'oposició també han estat rebutjades, i un tema, per mi, molt més encara lamentable és quan hi ha hagut casos d'invasió de competències que s'han produït en nombroses lleis, no totes les hem portat aquí, fins i tot no donem a l'abast a portar al Consultiu les invasions de competències que s'han produït en legislació estatal per part del Partit Popular, i quan han arribat al Consultiu, aproximadament unes tretze hi han arribat en aquesta legislatura, tretze, eh?, en les quals onze el Consultiu ens ha donat la raó, ha dit que eren inconstitucionals. En dic algunes: la Llei d'universitats, la de formació professi-

onal, la de qualitat de l'ensenyament, Pla hidrològic, Llei de partits, finançament de comunitats autònomes, Llei de pressupostos i acompanyament, Llei d'hisendes locals, Llei de la vinya i el vi, etcètera, eh?, no les dic totes. Doncs bé, d'aquestes tretze, onze es consideren no constitucionals, i d'aquestes onze, curiosament, vostès, amb el suport també del Partit Popular, rebutgen presentar recurs d'inconstitucionalitat en quatre. Estem parlant del tema del sòl, estem parlant de la Llei d'estrangeria, estem parlant de la LOU i estem parlant de la Llei de mesures de reforma del sistema financer, el tema de les caixes. I que fins i tot en temes on hi havia una vulneració evident de l'autonomia, ho deia el Consultiu, vostès aquí, per la seva, diguem-ne, facilitat d'acord amb el Partit Popular, frenen aquesta presa de consideració del recurs d'inconstitucionalitat i fan que aquest Parlament i aquest Ple voti en contra d'aquesta presentació. Òbviament, aquí hi hauríem d'afegir tota la suma de lleis pressupostàries que bàsicament s'han aprovat juntament, doncs, amb el Partit Popular.

És clar, davant de tot això, el problema no està tant en si ara sí que tots farem l'Estatut en la legislatura que ve, sinó que aquí hi ha dos qüestions que vostès en són responsables: una és el fet de no haver complert el programa amb el qual es van presentar, no hi ha ni un gram d'autogovern més en aquesta darrera legislatura; dos, la millora relativa de finançament no atrapa el dèficit fiscal, al contrari, estem esperant encara que vostès presentin dades actualitzades que els les va demanar aquest Parlament a proposta nostra, dades actualitzades de l'any 2002 del dèficit fiscal posat al dia, les últimes dades de la Generalitat eren del 98, encara estem esperant que compleixin..., aquest acord ha passat de terminis, per tant estan fora de compliment, i aquestes dades indicarien, perquè hi ha unes aproximacions per part de Funcas, que, de fet, el dèficit fiscal s'ha incrementat, no només no ha baixat, sinó que s'ha incrementat, estem a l'entorn quasi dels 2 bilions d'antigues pessetes l'any passat. Això són les dades procedents de les caixes, però no oficials, perquè vostès no les han portat aquí al Parlament. Per tant, la pujada relativa que pugui haver significat de finançament de la Generalitat molts cops ni atrapa el creixement del PIB, i el que està clar que no atrapa és l'increment d'ingressos proporcional per part de l'Estat. Per tant, la distància entre el que paguem i ens tornen continua creixent. Per tant, el model de finançament també és un fracàs en aquest sentit.

Però és que si tornem al tema de l'autogovern, no és només el fet que no s'hagi fet pràcticament ni una transferència, sinó que amb totes aquestes lleis que hem hagut de portar al Consultiu i algunes que se'ns han escapat més s'està deixant terra cremada, eh?, a l'Estatut d'autonomia. Ara que estem en època bèl·lica, podríem dir que s'ha gasejat, eh?, s'ha bombardejat amb gas químic, napalm, eh?, l'Estatut, i estan en marxa dos o tres lleis que acabaran de tancar el tema: la de sanitat; la de Seguretat Social, que fa que aspectes com les passives, les polítiques passives, i aspectes sanitaris passin en el paquet de Seguretat Social que és llei bàsica, amb la qual cosa prenen de l'Estatut la possibilitat de legislar o de captar competències en l'àmbit del treball passiu, de les polítiques passives, i en l'àmbit de la sanitat..., o sigui, s'estan vulnerant aspectes de base, del

fonament, i ho estan fent en un moment en què vostès governen amb el suport del partit que està fent això, precisament.

Per tant —per tant—, el balanç és francament negatiu. No és només d'avanç, sinó de retrocés. S'ha retrocedit en graus d'autogovern en aquesta legislatura. Aquesta és la conclusió. Per la via dels fets, per la via de la invasió de competències i també per la via de l'autolimitació. Abans he llegit una llarga rastellera de mocions i proposicions que han estat bloquejades amb el suport dels dos partits que han format l'aliança en aquesta legislatura, que, de fet, eren desplegament d'accions de govern precisament utilitzant les competències que tenen. S'ha volgut evitar, i molts cops el que s'ha fet és no governar, precisament, doncs, i frenar iniciatives que el que significaven era una evolució o un ús de l'Estatut per governar.

Aquesta, doncs, és una interpellació, com totes, però potser més que alguna altra, clarament política, en el sentit que és un balanç d'una aliança real, que s'ha dit que ara s'ha trencat i que, per tant, si s'ha trencat, és bo que en fem el balanç. Abans el Grup PP demanava una moció de confiança, eh?, no ha contestat, el president, al tema, i jo no li demano el mateix, però sí que el que faig és interpellar-lo fent balanç, ja que sembla que estem davant d'un nou període —un nou període—, fent balanç de com ha anat, i el nostre examen dóna negatiu, dóna negatiu amb relació no només al que opinem nosaltres, sinó a les mateixes aspiracions i als mateixos objectius que s'havia marcat aquest Govern quan va acceptar la investidura fa tres anys i mig.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor diputat, era jo que l'estava escoltant en nom del Govern, ho dic perquè al principi semblava que no s'adonava que sí que hi havia un conseller per escoltar-lo i atendre la seva interpellació.

Jo no faré ara la rastellera i la relació, jo empraré l'estadística, que sempre dóna una visió més global, més integral. Mirin, de les iniciatives parlamentàries al llarg d'aquesta legislatura un 77% s'han aprovat o rebutjat amb el conjunt d'altres forces que no pas Convergència i Unió i el Partit Popular només, 77%; les proposicions de llei aprovades amb el concurs d'altres grups arriba al 87% i han estat aprovades o rebutjades amb el concurs d'altres grups un 78% de les proposicions no de llei i un 75% de les mocions. Determinant, en més de les tres quartes parts de les iniciatives hi han hagut concurrències d'altres grups, d'altres forces polítiques, i, per tant, s'ha demostrat el paper i la centralitat del Govern de Convergència i Unió a l'hora de buscar acords, suports, i, per tant, en una legislatura complicada, doncs, tirar endavant el seu programa.

Però vostè també em parlava de «i què han fet davant de la involució autonòmica?», que existeix, des de

Madrid i des del Govern central. Doncs miri, nou –nou– recursos d'inconstitucionalitat des de l'any 2000 fins ara i en lleis tan importants com la d'estabilitat pressupostària pel Govern de l'Estat, com la Llei orgànica de qualificacions i formació professional, com la Llei orgànica de la qualitat de l'educació; hem plantejat només deu conflictes competencials, i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que, òbviament, dona suport al Govern de Catalunya amb la seva política al Parlament, al Congrés espanyol, ha recolzat set recursos d'inconstitucionalitat contra lleis de l'Estat, la majoria dels quals també han estat interposats pel Govern de la Generalitat. Per tant, també li puc dir que en algunes de les lleis que vostè citava és veritat que no s'hi han presentat recursos d'inconstitucionalitat, perquè això ha facilitat pactes, com a la Llei del sòl, per exemple, que jo conec molt bé, i les altres igual, pactes que, al final, en el seu redactat, han garantit l'estricta observança i respecte al marc competencial i estatutari de la Generalitat..., la Llei del sòl aprovada escassament fa deu dies.

Bé, jo el que li haig de dir, senyor diputat..., i, en tot cas, ja li dic que jo no sé si l'examen el suspèn a vegades el que s'examina o el que examina, perquè vostè intentava examinar d'una cosa que després no és la que em planteja des de la tribuna. Vostè em volia parlar de quin capteniment tindrem després de la pretesa ruptura entre el Govern de Convergència i Unió i el Partit Popular, i ara em demana que vingui a fer balanç de la legislatura. Jo em pensava que em parlava de capteniment de futur, però des d'aquí em demana que faci balanç. Ja el farem, el balanç, si vol, per nosaltres és molt positiu, malgrat les dificultats que sóc conscient que vostès a vegades volen no interpretar i no veure, però li haig de dir que entre el Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió no hi ha hagut cap coalició, no hi ha hagut cap pacte de govern –no hi ha hagut cap pacte de govern–, ha existit una col·laboració, ha existit un diàleg, ha existit un acord de legislatura que ha permès la investidura del president, i l'aprovació de lleis molt importants i tirar endavant els pressupostos, que permeten governar el país durant tots aquests anys. Ara bé, això no ha condicionat el compliment del nostre programa ni la defensa de les nostres conviccions ni dels interessos dels ciutadans i del país quan ha tocat davant del Govern del Partit Popular a Madrid.

I bé és cert que els nostres objectius per a aquesta legislatura eren la millora del finançament i l'increment de l'autogovern. La majoria absoluta del Partit Popular ha impedit un avenç significatiu en aquest segon objectiu, i és cert, però també li haig de dir que la negociació i el diàleg en l'àmbit del finançament ens ha permès disposar d'un model de finançament nou des de l'any 2001. Per tant, tenim un any, el 2002, per fer-ne balanç, som al primer trimestre del 2003, per tant ben aviat el podrem fer, però ens ha permès més recursos, millor finançament, més capacitat normativa, més autonomia financera, més sobirania també, senyor Huguet.

El diàleg amb el Govern del Partit Popular ens ha permès avançar en molts punts, no només en l'acord de finançament: l'increment de les inversions de l'Estat a Catalunya –l'increment de les inversions de l'Estat a Catalunya–, avui encara insuficients, com avui també és

evident que el finançament de Catalunya continua sent insuficient, malgrat els avenços que hem tingut, com és evident que seguim tenint un dèficit fiscal que no cal que recorrem als estudis de les caixes per decretar-lo i per recordar-lo.

Ara, el que sí que li haig de dir és que l'estratègia seguida per Convergència i Unió aquí a Catalunya i també defensant els interessos del país a Madrid ha mantingut la coherència d'aprofitar, al mateix temps, sempre el màxim d'oportunitats que oferia i ofereix cada situació en interès del país i dels seus ciutadans. Per això, sempre que ens ha estat possible hem intentat entendre'ns amb la força majoritària del Congrés espanyol, sempre, amb la UCD, amb el PSOE o amb el PP. Però vostè també sap que sempre que hi ha una majoria absoluta, a Madrid, sigui del signe que sigui, s'atura el procés de desplegament del nostre autogovern. Va passar amb el PSOE i avui està passant amb el PP, o no ho sap, això, vostè, senyor Huguet? En quin món viuen que no saben perfectament que quan hi han majories absolutes a Madrid s'atura d'una manera molt clara l'increment progressiu del nostre nivell competencial i de la nostra capacitat de decisió? Però, tot i sabent-ho, que suposo que sí, malgrat que intenten fer veure que no, què han fet vostès realment per evitar això?

No han fet res! No han aconseguit res! Si fan vostès un examen, aquí sí que és *cero patatero* –*cero patatero*. (*Veus de fons.*) No, el *cero Zapatero* és per al PSC, per a vostès és *cero patatero*. Vostès no han fet res per frenar la involució autonòmica, primer, del PSOE i, ara, del Partit Popular.

Per tant, repeteixo que, malgrat les circumstàncies adverses, com les actuals, nosaltres hem seguit tirant endavant el nostre programa i liderant el progrés del país, i intentant, malgrat això, arribar al màxim d'acords positius per al bé de Catalunya. Punt. El nostre principal objectiu. I bé és veritat que a Catalunya hem constatat una disponibilitat fins fa poc al diàleg i a l'acord per part del Partit Popular, l'hem constatat i l'hem exercitat i l'hem desenvolupat durant aquests tres anys i mig, que responia, segurament, a uns interessos legítims del Partit Popular de situar-se en un escenari més central de la política catalana, però, en qualsevol dels casos, ens ha permès, a nosaltres, el Govern de Convergència i Unió, tirar endavant el nostre programa.

Ara bé, les circumstàncies han canviat. S'ha intentat, des d'un punt de vista polític, forçar el Govern de Convergència i Unió i Convergència i Unió a tenir posicionaments que nosaltres no hi hem renunciat, i això ha provocat, evidentment, un allunyament molt clar i un posicionament, per cert –per cert–, al costat d'Esquerra Republicana de Catalunya per erosionar el Govern de Convergència i Unió, és a dir que el pacte que vostès estan, resulta, aquí, suposadament dimonitzant del passat, ara, en el present, i en el futur l'exerciten vostès amb el Partit Popular per intentar erosionar i posar en crisi el Govern de Convergència i Unió. Paradoxes de la seva, ho repeteixo, incoherència i del seu plantejament.

En qualsevol dels casos –en qualsevol dels casos–, senyor Huguet, ho repeteixo, a mi em fa la sensació que a vostès els inquieta, aquest escenari, que a vostès els preocupa, aquest escenari. Fins i tot, diria que vostè hi

té un cert punt de gelosia. (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Huguet, sí, perquè és que vostès ens estan reiterant permanentment l'acord de legislatura entre el Partit Popular i Convergència i Unió. Té tota la raó, hi havia un acord de legislatura entre el Partit Popular i Convergència i Unió, i tant! Però, què ha passat que aquest acord de legislatura ha esdevingut potser més eficaç, potser més notori, que l'acord de legislatura subscrit entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana? Senyor Huguet, hi ha un acord, i dic la gelosia perquè la firma del representant, un dels representants d'Esquerra Republicana, és precisament vostè, que també s'ha desenvolupat d'una manera, també, més que positiva i que també va donar el suport a la investidura i a la governabilitat del nostre Grup, del nostre Govern, durant aquests darrers anys.

Per cert, ho repeteixo: avui es torna a posar en evidència que el gran aliat del Partit Popular en la involució autonòmica sempre acaba sent l'altre gran partit espanyol, sempre passa el mateix: Partit Popular i Partit Socialista Obrer Espanyol. Per cert, Partit Socialista Obrer Espanyol amb els quals vostès aquí a Catalunya s'entenen molt bé, s'hi entenen molt bé, i obvien totes les renúncies simbòliques i pràctiques a l'Ajuntament de Barcelona, i sap a què em refereixo, o a l'hora de defensar posicions del Pla hidrològic nacional, que vostès tant blasmen amb l'Entesa dels catalans al Senat, i sap perfectament el nivell de congruència i de coherència que Esquerra Republicana ha hagut de patir, evidentment, això sí, a l'hora de les eleccions, anant amb el PSC, presentant molts candidats, per exemple havent de demanar el vot per a ministres de Cultura, exministres de Cultura, com el senyor Solé Tura, evidentment grans plantejaments de nacionalisme i de sobirania per al país, però, evidentment, vostès, ho repeteixo, en aquesta posició d'equidistància s'estan apropant una mica més, senyor Huguet, a una certa, no equidistància, esquizofrènia. Sí, perquè, per una banda, es situen en l'àmbit de la utopia sobiranista independentista, però, a l'hora de la veritat, la seva acció política es produeix al costat d'un partit d'obediència estrictament espanyola, Partit Socialista de Catalunya - PSOE, i això jo ja entenc que els situï, en aquest escenari, en una clara incomoditat, en veure que Convergència i Unió el que ha fet ha sigut un acte de reafirmació de les seves conviccions, de tirar endavant el seu programa, de quedar, si cal, sotmès a minories i a votacions de les quals vostès són clarament còmplices avui i que posen en evidència això mateix, que vostès encara han de superar, i si vol en continuem parlant a continuació, aquest escenari de comoditat en què s'han instal·lat en els darrers anys, una comoditat, suposo, que pot...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i ja acabo, senyor president, que pot, també, venir provocada per aquesta jo diria que una certa síndrome de Peter Pan, que vostès algun dia estic convençut que, segurament, amb la nostra ajuda acabaran de superar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Sí. (*Pausa.*) Té la paraula, senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Bé, escolti, senyor conseller, vostè s'ha esclafat molt, políticament parlant. Escolti, vostès han estat pactant el més fonamental, que són els pressupostos, i encara, malgrat aquesta aparent ruptura de no se sap ben bé què és, segurament han trencat relacions, però no han trencat el pacte, això és un divorci a la italiana, és a dir, lllits separats, però en la mateixa casa, perquè tenen els interessos comuns, senyor Puig..., i els seus interessos comuns, si ens posem en aquest to, potser explicarien el perquè han renunciat tres vegades seguides a tenir un escenari de coalició diferent del que han optat vostès, oferts tres vegades seguides durant la legislatura, que vostès hi han renunciat, hi han renunciat perquè vostès, i una part de vostès, prioritza els interessos particulars per sobre dels interessos nacionals. O sigui, vostès han preferit, segurament, a diferència d'altres dretes nacionalistes, col·locar una gent en els consells d'administració d'empreses privatitzades que no pas plantejar, quan eren necessaris, quan eren decisius, un autèntic avenç en l'autogovern.

Vull recordar aquí que al seu moment... Jo no sé si som del complex Peter Pan, però no som del *lobby* texà, d'aquest no en som, potser tenim complex de Peter Pan, però no som del *lobby* texà. I, és clar, aquí hi ha, diguem-ne, hi ha dos maneres d'enfocar la cosa, eh?, i, per tant, quan es té cua de palla, eh?, difícilment s'està amb autoritat moral de dir qui és més nacionalista que qui. Vull recordar-li —aquí hi ha el senador Bonet— que a Madrid, i al Senat, nosaltres hem defensat coherentment la nostra postura en el Pla hidrològic, només faltaria, una altra cosa és el que han fet els altres senadors que no són de l'Esquerra Republicana. Per tant, no confongui: quantes vegades vostès a Madrid s'han abaixat els pantalons en termes d'autogovern per a Catalunya, quantes vegades, eh? (*Veus de fons.*) Mai!, però, escolti, tenen les genolleres gastades de tant fer-ho —les genolleres gastades de tant fer-ho. (*Veus de fons.*) I, escolti, però, a més a més —a més a més—, vostès arriben tard a moltes coses. És a dir, em sembla victimisme quan el Partit Popular legisla, i legisla i ho fa legítimament des de la seva majoria a Madrid en àmbits on vostès no han mogut ni un dit, i vostè sap que quan al Constitucional hi ha un conflicte sol donar la raó a qui s'ha avançat primer en llei. Li'n trauré tres casos: Llei de l'audiovisual, gol pel mig de la porteria; Llei d'ensenyament, que no s'ha fet mai i ara correm-hi tots, ens col·loquen la de qualitat, però vostès no han fet la Llei de l'ensenyament catalana, o Llei d'universitats, a remolc, després de la de Madrid, que ens envaeix, i, llavors, correm-hi tots, víctimes propiciatòries del nefast nacionalisme espanyol. Què fan vostès?

Tot està per fer, diu el pròleg de l'Estatut, se li ha entès al senyor Carod avui. Tot és possible. Doncs què han fet en vint-i-tres anys si tot està per fer? El pròleg del seu Estatut diu això, i aquest és el problema, aquest és el seu problema, senyor Puig, mal que li pesi i mal que li cogui, i el que fèiem és fer un balanç d'aquesta situació, i el balanç de la situació és dolent i l'han triat vostès. Vostès van preferir una coalició fàcil per al partit,

però que ha sortit molt cara per al país. Vostès haurien pogut acabar una legislatura, un final Pujol, per la porta gran, pactant amb les forces de progrés un període constituent, i han renunciat a fer-ho. Per tant, ara, escolti, de gelosia, cap, tan poca que, a més a més, vostè sap que en moltes de les qüestions innovadores..., de les poques..., nosaltres no hem anat a l'erosió permanent, com altres grups, i lleis importants d'aquest Parlament s'han aprovat amb Esquerra Republicana, lleis importants, algunes: la del sòl, una d'universitat últimament i la d'ordenació comercial. Per tant, a nosaltres no ens pot adjudicar una postura d'oposició no constructiva.

Ara, al costat d'això, nosaltres estem, també, perquè es respectin les regles democràtiques, i, curiosament, en aquesta aliança..., fixin-s'hi vostès, i d'això vaig sentir-ne un comentari, no diré qui el feia, del seu Grup: «Home!» –diu– «mira que anar a trencar per un tema d'opacitat sobre enquestes!», quan han tingut mil ocasions –mil ocasions– per temàtica de vulneració de drets nacionals per trencar, i trenquen per amagar marro. D'això és del que han de donar explicacions, senyor conseller.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Escolti, no em parli de «divorci a la italiana», no em parli de divorcis a la italiana, però si vostès estan protagonitzant un contuberni a l'espanyola! (*Rialles i forta remor de veus.*) Si vostès vénen aquí –vénen aquí– i s'alien amb el Partit Popular i amb el PSOE per castigar el Govern de Convergència i Unió pels seus interessos electorals, no per un tema d'enquestes, no, no, perquè nosaltres no hem modificat la nostra posició en el tema de la guerra de l'Iraq. (*Rialles i remor de veus.*) No, no, no rigui –no rigui–, que vostè sap que és així, vostè sap que és perfectament així, però, vaja!, escolti, si vol que repassem la història més recent, la podem repassar tots junts.

Vostès no han fet mai cap oferta sincera, vostès no han fet mai, durant aquesta legislatura, cap oferta sincera (*remor de veus*), perquè s'han instal·lat –s'han instal·lat– en aquesta comoditat i en aquesta actitud absolutament partidista en la qual quan ha fet falta una majoria en el Parlament de Catalunya per fer front a determinades amenaces del govern de l'Estat no se'ls ha trobat per enlloc, amagats a sota la cadira, perquè han preferit, una vegada més, aquesta síndrome de Peter Pan, que vol dir de no créixer, de no assumir responsabilitats, de no assumir les contradiccions que vol dir prendre opcions de Govern, de deixar estar els seus estrictes interessos partidistes, i de... Mirin, saben què fan vostès? Mirin, nosaltres assenyallem l'horitzó; fins i tot, de vegades assenyallem la lluna, i vostès, enlloc de mirar cap on s'assenyala, es dediquen a mirar les imperfeccions del dit. Escolti'm, facin-se grans d'una vegada. Per què, vostè, aquí, no està assumint també les seves pròpies contradiccions? Parla de l'Estatut de la propera legislatura. Però, què m'està dient, senyor Huguet? Vostè no recorda el pacte de l'autogovern que varen signar amb el Partit Socialista i amb Iniciativa per Catalunya? Però,

quin escenari vostès ens plantejaven per al nou Estatut? La propera legislatura o a l'any 2008?, assumint... Per cert –per cert–, suposo que són conscients que aquest és un pacte que els hipoteca, és una assignatura que els condiciona, i ara vénen aquí a dir: «No, no, nosaltres fa molts anys...» Sí, vostès fa molts anys que parlen d'un estatut, que no han fet res durant vint-i-cinc anys per desenvolupar-lo, per aplicar-lo, per gestionar-lo i per fer possible que tot allò que hem tirat endavant sols i solets la gent de Convergència i Unió des d'aquest Parlament i, sobretot, en els darrers anys, a vostès, no els hem trobat mai al costat a l'hora... (*veus de fons*), no, no, a l'hora de tirar endavant, de veritat –de veritat– aquesta involució autonòmica que nosaltres hem intentat i estem intentant resistir-hi una vegada més, com ho hem fet durant molts i molts anys.

Jo crec que, en el fons, ho repeteixo, hi ha una mica aquesta percepció per part seva de no assumir aquestes responsabilitats. Deixin-me que els digui, doncs, que amb això del pacte de l'autogovern s'ha posat en evidència que la veritable ambició sobiranista, la veritable ambició d'un nou estatut, és la de Convergència i Unió, la seva és molt més a llarg termini, el 2008, pactant, això sí, amb el Partit Socialista, i ja veurem què passarà d'aquí a cinc anys. No, no, no a la propera legislatura, vostès han situat l'horitzó més lluny.

Jo crec que aquestes són les contradiccions que, a vegades, ho repeteixo, vostès haurien d'assumir. La política, de vegades, requereix més dosis d'humilitat i menys supèrbia, i menys comoditat des de l'oposició. Què fàcil que és criticar! –què fàcil que és criticar! Que fàcil que és trobar-los sempre a les trinxeres en contra de tot. Vostès a vegades tinc la sensació que en més d'un partit amb vocació de govern s'estan convertint en una ONG de luxe. Sí, sí, sempre en contra del progrés i de la responsabilitat d'assumir les contradiccions de governar, sempre –sempre.

En qualsevol dels casos –en qualsevol dels casos–, senyors diputats, sí que els haig de dir que aquesta responsabilitat de governar l'hem tinguda nosaltres durant els darrers vint-i-tres anys; que estem preparats i disposats a continuar-la exercitant de cara al futur, i crec –crec– que en la política sempre cal fer un equilibri i un exercici de trobar compatibilitats i punts de trobada entre la responsabilitat i les conviccions, entre els projectes, entre les idees, entre els objectius i els programes de govern, i saber afrontar les dificultats de legislatures complicades com les que hem tingut, però, sobretot, prenent decisions, gestionant, governant, aplicant pressupostos, tirant endavant programes, i, ho repeteixo, per a una força central com Convergència i Unió això ho entenem nosaltres molt bé, entenc que vostès encara no hagin arribat a aquest escenari de les responsabilitats i dels compromisos reals per tirar endavant les ambicions concretes, del dia a dia, de la gent de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades. Moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de transport de viatgers (tram. 300-01089/06)

La següent interpellació tracta de transports de viatgers, senzillament. (*Rialles*.) La presenta i l'exposa l'illustre diputat senyor Josep Micaló... (*veus de fons*), l'Eudald..., el senyor Eudald Casadesús. Molt bé. Té la paraula.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... Bé. És una evidència que estem en una societat que es va molt més de pressa a fer cotxes i a omplir les carreteres de cotxes que a eixamplar les carreteres, que a eixamplar els carrers, no? I probablement per aquest fet, doncs, tothom coincideix a assenyalar que corren bons temps per al ferrocarril, que el tren és el mitjà de transport del futur per raons energètiques, per raons mediambientals, fins i tot per raons de comoditat, no? I crec que aquestes tres afirmacions, doncs, totes, tots i totes les podem compartir.

La realitat, però, és que quan es parla de ferrocarril acostumem a parlar, sobretot, del ferrocarril de línies de trams de llarg recorregut. Parlem molt sovint de l'alta velocitat, fins i tot, també es parla molt dels serveis de rodalies, i, probablement, aquests àmbits –els de llarg recorregut, els d'alta velocitat i els de rodalies– són aquells àmbits en els quals, doncs, probablement més també s'hi està invertint, s'hi ha invertit i potser és on hi ha més projectes d'inversió de futur, no?

En canvi, hi ha, doncs, unes línies que són les regionals, que a Catalunya, doncs, n'hi ha força, i que podríem dir que històricament han estat les grans oblidades. Podem parlar, doncs, de les que més surten com poden ser la de Manresa a Lleida, sobretot un tram que està molt malament que és el de Manresa a Cervera; la mateixa de la Pobla de Segur, i, per descomptat –i aquests darrers dies i aquests darrers mesos ha estat una notícia, ha sigut una notícia molt reflectida en tots els mitjans de comunicació–, la línia internacional que va des de Barcelona fins a la Tor de Querol, Tolosa de Llenguadoc i París. I ha sigut notícia, bàsicament, doncs, perquè en un mes s'han produït cinc o sis incidents, i els dos últims, jo crec que, un darrere l'altre, han estat, fins i tot en algun aspecte, a punt de produir això, no?, problemes a les persones. Han estat a punt de produir algun accident que podria haver estat, en cas d'haver estat un tren, doncs, de passatgers i caure en el riu Ter, un accident greu per a les persones.

I és també veritat que les línies regionals són línies que nosaltres creiem que poden ajudar a reequilibrar molt el territori, concretament, doncs, la línia internacional, que també és regional, que també és de rodalies, que va des de Barcelona, doncs, fins a Puigcerdà i la Tor de Querol, uneix quatre comarques que són: la Cerdanya, el Ripollès, Osona, el Vallès Oriental, per descomptat, i el Barcelonès.

Bé. Aquesta interpellació bàsicament el que pretén és conèixer fins a quin punt el Govern de Catalunya vol i pot jugar a fer possible que aquestes línies, aquestes línies regionals en el futur siguin línies en les quals s'hi doni una certa preferència; fins a quin punt hi pot aju-

dar, tenint molt present que aquestes avui són línies que no estan traspassades, quina responsabilitat correspon al Govern central.

Moltes d'aquestes línies, i l'exemple de la que li estic posant i de la que probablement conec més, són línies en les quals simplement, doncs, fent-hi, moltes vegades, actuacions de manteniment programades, bàsicament –moltes vegades fins i tot sense haver de buscar nous traçats, simplement procurant que el traçat sigui l'única limitació que pugui tenir a l'hora, doncs, d'escurçar temps, d'augmentar freqüències–, probablement, algunes d'aquestes línies, concretament la de Barcelona a Puigcerdà, desdoblant alguns trams, es podria guanyar, doncs..., es podria disminuir molt el temps de recorregut, es podria guanyar molta, molta..., en el nombre de freqüències de pas en la mateixa línia. I, per tant, creiem que seria molt important que en aquest conjunt de línies hi hagués una proposta d'actuació que permetés avançar cap a aquests objectius als quals jo ara feia esment.

Tenim la sort, també, com ha passat en altres escenaris –concretament, ha sortit en més d'una ocasió aquí en aquest Parlament–, que el Govern de Catalunya s'ha avançat a l'hora de fer estudis, de preparar el terreny. S'ha posat molt l'exemple del tren d'alta velocitat, que si avui, doncs, ha pogut avançar, la seva tramitació, doncs, d'una forma clara, ha sigut gràcies que en el seu moment el Govern de Catalunya es va avançar en el temps i va preveure que aquest era un projecte que calia treballar i que calia tenir en cartera, no?

El mateix podríem dir en el cas de la línia internacional que va de Barcelona a Puigcerdà. Ja està elaborat des de fa temps un pla de millora del servei i la qualitat que ha servit de base i està servint de base per poder proposar al Ministeri de Foment un conjunt de millores que haurien d'anar en el sentit que jo abans li he esmentat.

D'altra banda, també es dona la circumstància que, a primers de març, per part del Govern de Catalunya es va aprovar un instrument que creiem que és molt important per a la mobilitat a Catalunya que és el Pla de transports de viatgers. I aquest és l'altre aspecte que jo, honorable conseller, li volia comentar.

És a dir, d'una banda, quina serà la posició del Govern de Catalunya pel que fa als serveis regionals de Catalunya, i concretament en la línia internacional, perquè aquesta també té aquest caràcter internacional, Barcelona - Puigcerdà - la Tor de Querol; i, d'altra banda, també li agrairia que m'expliqués com incideix o com incidiran en aquest Pla de transports de viatgers que s'ha aprovat, com hi poden incidir, quin paper hi juguen, en definitiva, les línies regionals de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor conseller, si s'hi fixa, té la part esquerra de l'hemicicle absolutament convençuda del que va a dir, i la part dreta, pràcticament també. Això pot ser una invitació que la seva concisió serà absolutament compresa.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Acabo de transaccionar amb el diputat interpellant que no farem torn de rèplica i contrarèplica.

El president

Molt bé.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyora diputada. Senyors diputats, senyor president, senyores diputades..., la seva interpellació em permet recordar en aquesta cambra que l'article 9.15 de l'actual Estatut d'autonomia, de l'actual, no del futur nou Estatut, ja estipula que la Generalitat, que el Govern de Catalunya té competència exclusiva en matèria de ferrocarrils, competència exclusiva en ferrocarrils que circulin íntegrament per territori català.

Malauradament, els successius governs de l'Estat –primer, el Partit Socialista Obrer Espanyol, ara, el Partit Popular– han incomplert aquesta disposició estatutària i s'han negat a traspassar les línies de ferrocarril que transcorren pel nostre territori. (*Veus de fons.*) Perdó, senyor president..., seré concís però no sé si tant.

El president

Vostè té tota la raó, perquè anava amb el llum de l'anterior intervenció.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies. Aquesta és una política clarament allunyada de l'esperit autonomista que inspira la constitució de l'Estatut i molt allunyada de la nostra voluntat d'anar incrementant la sobirania en el nostre país.

Els serveis regionals són, com vostè ha recordat, senyor diputat, els que, d'acord amb l'Estatut, haurien de ser traspassats a la Generalitat de Catalunya perquè els poguéssim exercitar, perquè els poguéssim prestar i perquè poguéssim obrir també el mercat, amb les futures directives europees, a operadors públics i a operadors privats.

I avui, a més, aquests són els serveis que presenten avui un dèficit més important d'inversions en la política ferroviària de l'Estat, i, per tant, nivells d'inversions insuficients, nivells de serveis molt deficients.

Vull recordar, en aquest sentit, que l'any 84, ja, el Govern, en aquell moment socialista, va adoptar un acord per tancar diferents línies que tenien caràcter comarcal i regional. Vostè en coneix una, molt clarament, que va quedar ja tancada, la línia entre Ripoll i Sant Joan de les Abadesses, però també entre Granollers i les Franqueses, i Lleida - la Pobla de Segur, que, un cop decretada, la Generalitat, la Diputació i la societat catalana va salvar i que va permetre que no es tanqués. Com també, ja li avanço que no permetrem, en cap de les mesures, que aquest risc pugui aparèixer en línies tan importants per a l'equilibri territorial i per al servei als ciutadans de Catalunya, com és la línia entre Barcelona - Vic - Ripoll i Puigcerdà.

En aquest sentit, vull recordar –i vostè n'ha fet esment– que ja, l'any 99, la Generalitat va aprovar, va tirar endavant un pla de millora de la qualitat del servei en aquesta línia amb tota una sèrie de mesures de millora de les infraestructures, del manteniment del servei, de l'adequació de les freqüències dels horaris, que avui continua sent vigent i que, d'haver-se desenvolupat en aquests darrers quatre anys per part de l'Estat, a qui se li va fer arribar amb la participació també dels ajuntaments i dels consells comarcals, avui estaríem en un altre escenari molt, molt diferent.

Davant de la manca d'inversions de l'Estat, davant, també, de la intransigència al traspass de la gestió de les línies de serveis regionals i de rodalies, el Govern de Catalunya ha continuat, però, tirant endavant les seves actuacions en matèria executiva i en matèria també legislativa.

I, com vostè ha recordat, el Pla de transports de viatgers de Catalunya, avui ja aprovat pel Govern, és l'instrument que defineix la xarxa de servei d'equipaments de transports amb independència de l'Administració actuant, i que, com a Pla director, defineix les directrius i les accions que han d'articular la política de transport públic col·lectiu de la Generalitat de Catalunya. En l'àmbit ferroviari aquest Pla de transport de viatgers inclou, òbviament, els serveis de rodalia i regionals.

I vull fer esment que també el Pla de transport de viatgers contempla no només Lleida - Pobla de Segur; no només Vic - Ripoll - Puigcerdà, sinó també, per exemple, la línia Manresa - Lleida, la millora de la qual, també, des de l'any 99 està sent reclamada per part de la Generalitat; així com, per exemple, a les Terres de l'Ebre les millores de servei, les parades, que creiem que els serveis de velocitat de l'Euromed han de tenir en les parades a l'estació de l'Aldea, que nosaltres concebem com a estació central de les Terres de l'Ebre, amb accés també dels trens Delta regionals de Tortosa i prolongació de serveis, per exemple, fins a ciutats adjacents de les Terres de l'Ebre.

Aquest és un pla que amb unes inversions que superen els 900 milions d'euros per als propers tres anys, amb una inversió molt important per part de l'Estat, pot donar resposta a aquest nou concepte de xarxa de serveis ferroviària que, des de Catalunya, estem defensant i que creiem que és el que acabarà donant un bon servei de transport públic terrestre, ferroviari, sobretot, als ciutadans de Catalunya.

El Programa d'inversions que el Pla de transport de viatgers contempla, pel que fa a infraestructures ferroviàries, arriba a 720 milions d'euros, amb la construcció de nous intercanviadors, d'incrementar els aparcaments de *park and ride* a les estacions de rodalies de Renfe i a les estacions, també, de ferrocarrils de la Generalitat, però també preveu tota una finalització de pla d'estacions d'autobusos al voltant de les estacions ferroviàries, així com altres millores que, en el cas concret de la línia de Vic i Puigcerdà, doncs, contempla, per exemple, el desdoblament entre Montcada i la Garriga, el desdoblament parcial entre la Garriga i Vic, i la millora dels serveis, tant de caràcter regional entre Vic i Puigcerdà com també l'establiment de nous serveis de rodalia, nous serveis de metro comarcal, com el que

creiem que es pot establir al voltant de Vic també amb caràcter metropolità per als propers anys.

I en aquest sentit, més enllà de les inversions previstes, hi ha també tota una sèrie de mesures que el Pla incorpora i preveu, que, des de la informació als usuaris, han de permetre també una millor captació de més demanda i, per tant, d'un model de mobilitat més sostenible.

En aquest sentit creiem valorar molt positivament la reforma de l'estructura tarifària que avui ja està abastant la regió metropolitana de Barcelona però que volem continuar-ho proposant i estenent a altres realitats urbanes i metropolitanes de Catalunya, com farem ben aviat al Camp de Tarragona, com farem també en altres àrees urbanes i metropolitanes en els propers mesos.

En aquest sentit creiem que també és important destacar que aquest Pla de transport de viatgers contempla altres mesures de millora dels contractes programa amb operadors també de transport per carreteres així com programes de renovació de material mòbil que han de donar resposta als diferents objectius i indicadors d'aquest Pla de mobilitat, d'aquest autèntic Pla de serveis que ens ha de portar, repeteixo, a superar dèficits d'avui molt, molt importants.

Sé que a vostè, senyor diputat, el preocupa, i ha tingut ocasió durant els darrers dies d'aquesta setmana de tenir reunions amb el conseller que li està parlant, però també amb el ministre de Foment, com a responsable avui de la prestació dels serveis en la línia Vic - Ripoll - Puigcerdà, per avançar amb solucions que, amb caràcter emergent i urgent, puguin garantir una mínima fiabilitat i seguretat d'aquest servei, i que a mitjà termini, en els propers tres, quatre anys ens permetin tenir un millor servei de cara a aquesta línia ferroviària.

Avui estem plantejant, en el Pla de transports de viatgers de Catalunya, que el trajecte entre Ripoll i Barcelona de cara al futur es pugui efectuar, i creiem que és possible, amb una hora i mitja, o que el trajecte entre Barcelona i Puigcerdà pugui reduir-se quasi una hora, fins a dues hores quinze minuts, cosa que entenem perfectament factible més enllà d'inversions que, per tal de reforçar el caràcter internacional d'aquesta línia o de desenvolupar-hi un autèntic trànsit de mercaderies en l'escenari i en l'horitzó de l'any 2025, el Pla d'infraestructures ferroviàries de Catalunya que estem en aquest moment treballant contempla més a llarg termini i que també haurà de ser objecte d'un consens del país i d'un acord amb el Govern central per poder desenvolupar un ambiciós pla d'inversions que ens permeti donar resposta a aquestes necessitats.

En aquests moments les inversions, això que duu a terme, esperem conèixer-les en els propers dies i properes setmanes d'acord amb els compromisos del Ministeri que s'han aconseguit en les darreres hores, així com també veure quines són les inversions que el Ministeri, dins del Pla d'infraestructures en l'escenari de l'any

2007, concreta i permet garantir una millora substancial d'una línia fonamental per a l'equilibri territorial de Catalunya i que avui presenta uns nivells de fiabilitat i de seguretat perfectament absolutament allunyats de la necessitat. *(Pausa.)* Disculpi, senyor diputat.

En qualsevol dels casos, senyor diputat, li puc garantir que tots els reptes i totes les mesures per tal de donar resposta a aquestes necessitats dels serveis regionals que s'han d'estructurar a partir de l'alta velocitat de Catalunya en el futur... I amb això vull recordar un dels objectius del Govern de Catalunya, que ha estat, que és i que serà molt important en el mapa ferroviari del segle XXI per al nostre país. L'arribada del TGV i de l'ample europeu a Catalunya no significarà només l'enllaç de les grans ciutats –Lleida, Tarragona i Reus, Barcelona i Girona– amb la península Ibèrica o amb França, i, per tant, integrar-nos d'una manera més eficaç amb Europa, sinó que a més ens ha de permetre –i això és el que el Pla de transport de viatgers, el PTV, preveu– un nou sistema de serveis regionals que, al voltant de les actuals línies existents i, per què no?, que ens puguem plantejar de cara al futur, caldrà estructurar al llarg de tot el territori per enllaçar amb aquest eix vertebrador de les altes prestacions, de l'ample europeu, però que també ha d'arribar amb les actuals línies entre Barcelona, Vic, Ripoll i Puigcerdà; però també la línia de Manresa a Lleida, i també la línia de Lleida a Pobla de Segur, i també la línia de Mora, Reus i Barcelona, ens han de permetre estructurar, i també la línia, evidentment, del corredor del Mediterrani fins a les Terres de l'Ebre, un nou sistema de serveis regionals amb més freqüències, amb nous horaris que s'integrin i que es facin compatibles i coherents amb els horaris de l'alta velocitat, i que, per tant, aquestes noves possibilitats i oportunitats de millor mobilitat i de més desplaçaments arribin també no només a l'eix del TGV sinó també i sobretot a totes les comarques de Catalunya que en aquests moments podem desenvolupar un bon sistema de serveis ferroviaris que és al qual el Govern de Catalunya s'ha compromès a través d'aquest Pla de millora.

I, evidentment, col·laborarem amb el territori i col·laborarem amb totes les institucions de Catalunya per aconseguir que aquest Pla d'emergència i aquest Pla de xoc per a la línia de Vic, Ripoll i Puigcerdà sigui una realitat en les properes setmanes i que ens permeti sortir de l'atzucac a què un mal model de gestió avui ens està portant els serveis ferroviaris de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i vuit minuts.

EDICIÓ EN MICROFITXA

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**